Într-o lume brutală, Fable strălucește.

Shelby Mahurin, autoarea romanului *Șarpe & porumbel*

Fable

ADRIENNE YOUNG

ADRIENNE YOUNG

— (Fable #1) —

FABLE

Original: *Fable* (2020)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

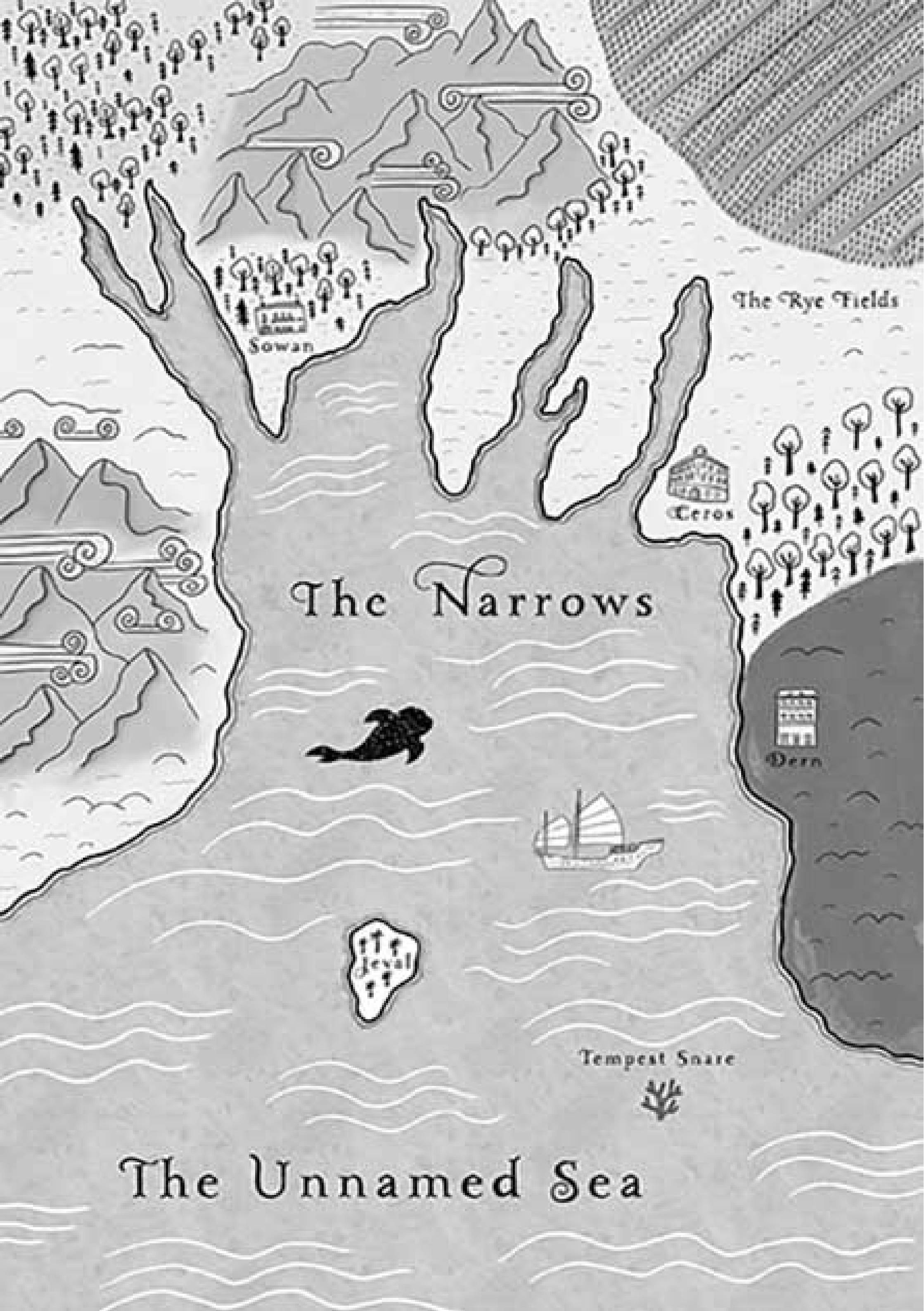

— 2021 —

PENTRU TATĂL MEU.
MI-A TREBUIT O CARTE ÎNTREAGĂ
CA SĂ-MI IAU RĂMAS-BUN.

40 . 25 . 3
144 . 24 . 4
228 . 21 . 2
3 . 16 . 5
86 . 21 . 11
112 . 29 . 3
56 . 16 . 7

The Rye Fields
Sowan
Ceros
The Narrows
Dern
Jeval
Tempest Snare
The Unnamed Sea

Capitolul 1

NENOROCITUL ĂLA IAR PLECA FĂRĂ MINE.

Printre copaci i-am văzut pe Koy şi pe ceilalţi împroşcând nisip cu picioarele în timp ce se desprindeau de mal. Schiful a alunecat pe apă şi am alergat mai repede, călcând cu tălpile goale printre rădăcinile întortocheate ale copacilor şi pietrele îngropate pe cărare. Am ieşit din hăţiş chiar când s-a lăsat vela şi am văzut rânjetul de pe buzele lui Koy.

— Koy! am strigat eu, dar nu a dat semne că m-ar fi auzit în rumoarea valurilor.

Am coborât panta în goană, până la spuma lăsată de un val în retragere, am înfipt un picior în nisipul ud, am sărit şi am zburat lovind din picioare pe deasupra valurilor unduioase, spre pupă. Am apucat parâma cu o mână şi m-am izbit de bordaj, târşâind picioarele în apă în timp ce schiful se punea în mişcare. Nimeni nu mi-a întins mâna să mă ajute şi m-am căţărat peste parapet înjurând în şoaptă.

— Bună săritură, Fable.

Koy a apucat cârma, îndrumând barca spre reciful de sud, cu privirea în zare.

— Nu ştiam că vii.

Mi-am adunat părul cu degetele şi l-am înnodat în creştet, privindu-l furioasă. Era a treia oară săptămâna asta când încerca să plece fără mine la scufundări cu dragorii. Dacă Speck n-ar fi fost beat mai tot timpul, l-aş fi plătit pe el să mă ducă la recif, nu pe Koy. Dar îmi trebuia o barcă pe care să mă pot baza.

Vela s-a întins subit deasupra mea, în bătaia vântului, şi a împins schiful, iar eu m-am aşezat pe un loc liber între doi dragori cu pielea zbârcită.

Koy mi-a întins mâna.

— Banul.

Am privit peste capul lui spre insulele-barieră, unde catargele navelor comerciale se clătinau în bătaia vântului aspru. Corabia *Marigold* încă nu apăruse, dar avea să apară până în zori. Am scos moneda din pungă şi, scrâşnind din

dinţi, i-am pus-o în palmă lui Koy. Îmi luase deja atâţia bani, încât practic îi plătisem schiful pe jumătate.

Am prins viteză şi apa a năvălit pe lângă noi, trecând de la turcoazul palid al apelor de la mal la albastru-închis, pe măsură ce ne depărtam de ţărm. Barca s-a înclinat şi m-am rezemat pe spate, aplecându-mă şi plimbând mâna pe suprafaţa apei. Soarele era în mijlocul cerului şi mai aveam câteva ore până la reflux. Timp berechet să-mi umplu sacul cu pyre pentru negoţ.

Am strâns cureaua de la brâu, verificând fiecare unealtă.

Ciocan, dălţi, şpiţuri, lopăţică, lupă.

Majoritatea dragorilor părăsiseră reciful de est cu luni în urmă, dar am intuit că încă se ascundea mult pyre în apele acelea şi am avut dreptate. După săptămâni întregi în care m-am scufundat acolo de una singură, am găsit depozitul sub o stâncă curăţată de dragori şi pietrele mi-au umplut punga cu bani.

M-am ridicat în bătaia vântului şi am adunat şuviţele de păr roşcat-închis care-mi fluturau în faţă. M-am prins de catarg şi m-am aplecat peste margine, privind apa care gonea pe sub noi.

Încă nu.

— Când o să ne spui ce ai găsit acolo, jos, Fable?

Koy mi-a întâlnit privirea, strângând mâna pe timonă. Ochii lui erau negri ca cele mai întunecate nopţi de pe insulă, când furtunile ascundeau luna şi stelele de pe cer.

Ceilalţi au ridicat ochii la mine în tăcere, aşteptând să răspund. Observasem că mă urmăreau mai atent pe chei şi îi auzisem şoptind pe plajă. După săptămâni întregi de capturi sărace, dragorii începeau să-şi piardă răbdarea, ceea ce nu era de bine niciodată. Dar nu mă aşteptam ca în final cel care mă întreabă pe faţă să fie tocmai Koy.

Am ridicat din umeri.

— Scoici.

Koy a râs, clătinând din cap.

— Scoici, a repetat el.

Era mai tânăr decât majoritatea dragorilor de pe Jeval, pielea lui încă nu se zbârcise şi nu făcuse pete albe de la

stat toată ziua în soare. Dar îşi câştigase locul printre ei cu vârf şi îndesat, furând destui bani cât să cumpere schiful şi să-şi înceapă propria afacere de transport.

— Exact, am spus eu.

Când mi-a întâlnit privirea din nou, umorul îi dispăruse din ochi şi am strâns din dinţi, încercând să ascund tremurul din colţurile gurii. Se împlineau patru ani de când am fost abandonată pe plaja fierbinte ca focul, lăsată să mă descurc pe cont propriu. Nevoită să curăţ carene ca să primesc peşte stricat când nu mai puteam de foame şi bătută iar şi iar când mă scufundam în zonele revendicate de alţi dragori. Am avut parte de multă violenţă pe Jeval, dar până acum reuşisem să mă feresc de Koy. Era foarte periculos să-i atragi atenţia.

M-am urcat pe parapetul de la pupă şi am lăsat să-mi alunece pe buze rânjetul maliţios cu care înfierasem spatele lui Koy pe plajă. Era un ticălos, dar şi eu eram la fel. Şi, dacă-i arătam cât de frică îmi era de el, n-aş fi făcut decât să devin o pradă mai uşoară. Fusesem nevoită să supravieţuiesc pe Jeval şi mai curând aş fi pierdut o mână decât să las pe cineva să-mi fure şansa de a scăpa. Mai ales acum, când eram atât de aproape.

M-am desprins de catarg şi schiful a dispărut de sub mine în timp ce cădeam în apă. Trupul meu s-a prăbuşit în mare şi am plutit spre suprafaţă, lovind din picioare ca să mă încălzesc în apa rece, înconjurată de bule cristaline care se înălţau în jurul meu. Curentul atingea marginea recifului de est şi de aceea apa era mai rece de partea asta a insulei. Era unul dintre motivele pentru care ştiam că aici, jos, mai era încă destul pyre care nu fusese dragat.

Barca lui Koy s-a depărtat repede, cu vela curbată pe fundalul cerului senin. După ce a dispărut în spatele insulelor-barieră, am pornit înapoi, în direcţia opusă, înspre mal. Înotam cu faţa în apă, ca să măsor din ochi reciful de dedesubt. Rozul, oranjul şi verdele coralului reflecta lumina soarelui precum paginile atlasului întins pe biroul tatălui meu. Am găsit reperul, un coral-evantai galben-deschis cu o frunză frântă.

Am ieşit la suprafaţă şi mi-am verificat iar cureaua, inspirând încet, umplându-mi pieptul, şi apoi expirând cu aceeaşi viteză, aşa cum mă învăţase mama. Plămânii mi s-au întins şi apoi s-au strâns, golindu-se cu o încordare familiară a coastelor, după care am început să respir mai repede, inspirând şi expirând în rafale, ca în final să-mi umplu plămânii o ultimă dată, la capacitate maximă, şi să mă scufund.

M-am îndreptat spre culorile vii care străluceau pe fundul apei, tăind apa cu braţele, şi urechile mi-au pocnit. Presiunea mi-a apăsat trupul şi, simţind că apa încearcă să mă tragă înapoi spre suprafaţă, m-am lăsat să cobor mai departe. Un banc de peşti cu dungi roşii a trecut pe lângă mine, roind în jurul meu în timp ce coboram. Albastrul infinit se întindea în toate direcţiile când am aterizat uşor cu picioarele pe marginea unui coral verde care se înălţa ca nişte degete strâmbe. M-am apucat de marginea stâncii de deasupra lui şi am început să cobor spre spărtură.

Găsisem pyre aici când scotoceam reciful în căutare de crabi cu care să-l plătesc pe bătrânul din port pentru că-mi reparase lupa. În tăcere, murmurul stins al nestematelor mi-a intrat în oase şi, după ce trei zile în şir m-am chinuit să ajung la ele, am avut o clipă de noroc. Mă împinsesem cu picioarele pe un ieşind stâncos, vrând să pornesc spre suprafaţă, şi atunci un strat de aflorimentt s-a rupt, descoperind o linie frântă de bazalt punctată cu pete albe, indicii pe care le ştiam atât de bine. Nu puteau însemna decât un lucru – pyre.

Pe seama rezervei ăsteia câştigasem mai mulţi bani de la negustorii de pe *Marigold* în trei luni decât în ultimii doi ani luaţi împreună. Mai aveam nevoie de câteva săptămâni şi după aceea nu va mai trebui să mă scufund printre recifele astea niciodată.

Am aterizat cu picioarele pe piatră şi am apăsat stânca cu palma, pipăind încreţiturile. Vibraţia stinsă a nestematei susura sub vârfurile degetelor mele, ca rezonanţa unor bucăţi de metal după ciocnire. Tot mama mă învăţase şi asta – cum să ascult nestematele. Jos de tot, în cala

Ciocârliei, mi le aşezase pe rând în mâini, şoptindu-mi pe când echipajul dormea în hamace atârnate de tavan.

Le auzi? Le simţi?

Am luat uneltele de la curea şi am potrivit vârful dălţii în şanţul cel mai adânc, după care am lovit-o cu ciocanul, sfărâmând suprafaţa treptat. Judecând după forma colţului, sub el se afla o bucată de pyre mărişoară. Valora vreo patru monede.

Soarele oglindit în solzi argintii strălucea tot mai tare deasupra mea, pe măsură ce din ce în ce mai mulţi peşti coborau în căutarea hranei, şi am ridicat privirea, mijind ochii în lumina orbitoare. Sub suprafaţă, departe, în apa tulbure de-a lungul recifului, plutea un trup. Rămăşiţele unui dragor care se pusese în calea cuiva sau care nu-şi plătise vreo datorie. Fusese legat cu picioarele de o piatră uriaşă, acoperită cu scoici, şi lăsat acolo ca fiinţele mării să-i sfâşie carnea de pe oase. Nu era prima sentinţă de genul ăsta pe care o vedeam executată şi trebuia să fiu atentă, altfel aş fi avut şi eu parte de acelaşi sfârşit.

Restul de aer a început să-mi ardă în piept, braţele şi picioarele mi s-au răcit şi am lovit dalta o ultimă oară. Crusta albă şi aspră a crăpat, o bucată colţuroasă din stâncă s-a desprins şi am zâmbit, eliberând câteva bule printre buze. Am întins mâna şi am atins bucata de pyre roşie şi sticloasă care mi-a întâlnit privirea ca un ochi înroşit.

Când vederea a început să-mi fie împresurată de negru, m-am împins cu picioarele de stâncă şi am înotat spre suprafaţă, cu plămânii urlând după aer. Peştii s-au împrăştiat în jurul meu ca un curcubeu rupt în bucăţi şi am scos capul deasupra apei, gâfâind. Norii se întindeau în dâre subţiri deasupra mea, dar albastrul tot mai întunecat al orizontului mi-a atras atenţia. De dimineaţă simţisem un iz de furtună în adierea vântului. Dacă furtuna ar fi împiedicat corabia *Marigold* să ajungă în zori la insulele-barieră, ar fi trebuit să ţin bucata de pyre la mine mai mult decât ar fi fost sigur. Nu aveam ascunzişuri infinite şi zi de zi mă urmăreau tot mai multe priviri.

Am plutit pe spate, lăsând soarele să-mi acopere pielea cât mai mult şi să mă încălzească. Deja cobora spre creasta înclinată care se înălţa deasupra insulei Jeval şi trebuia să mai fac pe puţin şase-şapte scufundări ca să desprind nestemata. Trebuia să ajung în capătul celălalt al recifului înainte să se întoarcă Koy după mine.

Dacă avea să se întoarcă după mine.

Încă trei-patru săptămâni şi voi avea destui bani ca să-mi plătesc călătoria în Strâmtori, să-l găsesc pe Saint şi să-l silesc să se ţină de cuvânt. Aveam doar paisprezece ani când m-a abandonat pe insula asta infamă a tâlharilor şi, de atunci, în fiecare zi m-am chinuit să adun banii de care aveam nevoie ca să plec în căutarea lui. După patru ani, mă întrebam dacă mă va recunoaşte când în sfârşit îi voi bate la uşă. Dacă îşi va aminti ce mi-a spus în timp ce-mi grava braţul cu vârful cuţitului lui din os de balenă.

Dar tatăl meu nu era genul de om care uită.

Nici eu nu eram.

Capitolul 2

ERAU CINCI REGULI, DOAR CINCI.

Şi i le-am recitat tatălui meu iar şi iar când am crescut destul ca să mă pot urca pe catarge cu mama. Mă privea în lumina slabă a lumânării în cabina lui de pe *Ciocârlie,* cu o mână pe toc şi cu cealaltă pe paharul verde de rachiu de pe birou.

1. Ţine cuţitul la îndemână.

2. Niciodată în viaţa ta să nu datorezi cuiva ceva.

3. Nimic nu e gratis.

4. Întotdeauna formulează minciunile plecând de la adevăr.

5. Niciodată şi sub nicio formă să nu dezvălui cine sau ce e important pentru tine.

După ce m-a abandonat pe Jeval, am respectat cu sfinţenie regulile lui Saint în fiecare zi şi datorită lor am supravieţuit. Măcar atâta lucru mi-a lăsat când a ridicat pânzele şi a plecat, fără să privească în urmă.

Tunetele uruiau deasupra noastră când ne-am apropiat de ţărm, cerul se întuneca şi şoaptele furtunii animau aerul. Am studiat orizontul, urmărind formele valurilor. Corabia *Marigold* era pe drum, dar, dacă urma o furtună grea, nu mai ajungea dimineaţă la insulele-barieră. Şi, dacă nu ajungea, nu puteam să fac schimbul.

Ochii negri ai lui Koy au coborât la plasa cu scoici din poala mea. Punga cu pyre desprinsă din recif era ascunsă într-una dintre ele. Nu mai eram fata proastă de odinioară. Înţelesesem repede că, legând punga lângă unelte, aşa cum făceau ceilalţi dragori, îi invitam să mi-o taie de la curea. Şi nu-i puteam opri. Nu mă măsuram cu ei din punct de vedere fizic, aşa că, de când îmi fusese furată captura ultima oară, începusem să ascund nestematele şi banii înăuntrul peştilor evisceraţi sau în scoici.

Am plimbat vârful degetului pe cicatricea de la

încheietura mâinii, urcând de-a lungul liniilor ei ca rădăcinile unui copac, pe interiorul antebraţului, până la cot. Multă vreme, am supravieţuit pe insulă numai datorită ei. Jevalezii erau superstiţioşi şi nimeni nu voia să se amestece cu o fată care purta un asemenea semn. La numai câteva zile după ce m-a părăsit Saint, un bătrân pe nume Fret a împrăştiat zvonul că aş fi fost blestemată de demonii mării.

Schiful a încetinit şi m-am ridicat în picioare, sărind parapetul cu plasa atârnată peste umăr. Urcând pe plajă prin apă, am simţit privirea lui Koy şi l-am auzit mormăind în spatele meu. Pe Jeval, fiecare om lupta pentru sine, mai puţin când era rost de câştig prin uneltiri. Şi fix asta făcea Koy – uneltea.

Am pornit de-a lungul apei spre creasta muntoasă, cu privirea la versantul ei stâncos, atentă după umbra vreunei persoane care m-ar fi urmărit. În amurg, marea s-a făcut purpurie şi ultimele licăriri palide de lumină au dansat pe suprafaţa apei până când soarele a dispărut.

Degetele mele bătucite au găsit şanţurile bine ştiute din bolovanul negru şi m-am căţărat pe el, urcând până când spuma valurilor care se spărgeau pe partea opusă m-a împroşcat în faţă. Frânghia pe care o legasem de marginea râpei cobora şi dispărea în apa de dedesubt.

Am luat scoica crăpată din plasă şi am vârât-o sub cămaşă, apoi m-am ridicat şi mi-am umplut plămânii cu aer. Imediat ce apa s-a ridicat în urma spargerii unui val, am sărit de pe culme în mare. Era tot mai întuneric, cu fiecare minut, dar m-am ţinut de frânghie şi am urmat-o în adânc, spre umbrele pâlcului de alge brune, ale căror fibre înalte, ca nişte panglici, se ridicau de pe fundul mării în fire groase şi unduitoare. Privite de dedesubt, frunzele lor erau ca un acoperiş auriu, care colora apa în nuanţe verzi.

Coboram înot şi peştii ţâşneau printre lujeri, iar rechinii recifului se luau după ei, vânându-şi cina. Golfuleţul de faţă era unul dintre singurele locuri unde puteam să pescuiesc, pentru că apa învolburată strica capcanele de stuf folosite de ceilalţi dragori. Însă coşurile-capcană pe care

navigatorul tatălui meu mă învăţase să le împletesc rezistau valurilor. Am înfăşurat frânghia groasă în jurul pumnului şi am tras, dar capcana nu s-a clintit, înghesuită de curent între stâncile de sub mine.

M-am lăsat cu picioarele pe coş şi m-am proptit de piatră, încercând să-l eliberez cu lovituri de picior din locul în care zăcea pe jumătate îngropat în mâlul gros. Văzând că nu se urneşte, m-am aplecat, am apucat capacul împletit cu degetele şi am tras de el până când s-a rupt, izbindu-mă de stânca aspră din spate.

Un biban de mare s-a strecurat afară prin deschiderea lui înainte s-o pot acoperi şi, văzând că scapă, am blestemat şi vocea mi s-a risipit în apă. Înainte să poată scăpa şi celălalt peşte, am strâns capacul rupt la piept şi am apucat bine capcana cu braţul.

Am pornit în sus de pe fundul apei, urmând frânghia până la ieşindul colţuros ascuns printre umbre. M-am folosit de daltă ca să desprind piatra pe care o fixasem cu alge şi aceasta mi-a căzut în palmă, descoperind o gaură săpată în spatele ei. Înăuntru, bucăţile de pyre pe care le adunasem în ultimele două săptămâni luceau ca nişte cioburi de sticlă. Era unul dintre singurele mele ascunzişuri de pe insulă care încă nu fuseseră descoperite. Îmi aşterneam capcanele de peşte în golfuleţul ăsta de ani întregi şi oricine m-ar fi văzut plonjând aici ar fi văzut şi cum ies cu captura. Poate că cineva s-a gândit că îmi ascund şi nestematele aici, dar nimeni nu le-a găsit.

Am umplut punga de la curea cu pyre şi am pus piatra la loc. Muşchii picioarelor deja îmi ardeau după ce mă scufundasem ore întregi şi am înotat spre suprafaţă cu ultimele mele puteri. Un val a năvălit peste mine când am inspirat cu sete aerul nopţii şi am înotat spre stâncă înainte ca apa să mă tragă înapoi în adânc.

M-am ridicat cu un braţ şi m-am întins pe spate în nisip, trăgându-mi sufletul. Stelele deja scânteiau deasupra mea, dar furtuna se apropia repede de Jeval şi după mirosul vântului mi-am dat seama că urma o noapte lungă. Vânturile îmi ameninţau adăpostul de pe culme, dar oricum

nu puteam să dorm când trebuia să ţin la mine bani sau pyre. Tabăra mea mai fusese atacată în timp ce dormeam şi nu-mi permiteam un asemenea risc.

Am băgat sub cămaşă peştele, care încă se zvârcolea, şi am ridicat capcana stricată peste umăr, lăsând-o să atârne la spate. Peste copaci s-a lăsat întunericul şi am bâjbâit în lumina lunii, urmând cărarea până când aceasta a cotit spre versant şi m-am înclinat pe spate când drumul a început să coboare. S-a terminat brusc la baza unui perete de piatră drept şi neted şi, potrivindu-mi mâinile şi picioarele în golurile pe care le scobisem, am început să mă caţăr. Am urcat piciorul peste buza prăpastiei şi m-am ridicat, întorcând privirea spre cărarea din urmă.

Era pustie, copacii se legănau domol în adierea vântului şi lumina juca pe nisipul răcoros. De aici mi-am continuat drumul alergând, până în punctul unde platoul drept cobora abrupt până la plaja de jos, de departe. De aici, de pe deal, se puteau vedea insulele-barieră, invizibile acum în întuneric, dar am zărit lumina stinsă a câtorva felinare atârnate de catargele navelor acostate la cheiuri pe timpul nopţii. Era locul în care stătusem în fiecare dimineaţă, aşteptând să vină corabia tatei, deşi îmi spusese că nu se va întoarce.

Mi-a luat doi ani să ajung să-l cred.

Am lăsat capcana lângă groapa de foc şi mi-am dezlegat centura grea. Vântul s-a înteţit când am înconjurat cu braţele trunchiul gros al copacului aplecat peste buza hăului şi am început să mă caţăr încet. Pământul a dispărut de sub mine şi am coborât ochii la ţărmul aflat la cel puţin treizeci de metri dedesubt. Valurile nopţii făceau spume albe pe nisip. Majoritatea dragorilor erau prea grei ca să se poată căţăra în copacul ăsta lung şi subţire fără să-i frângă ramurile şi să cadă, găsindu-şi sfârşitul. Şi eu a fost cât pe ce să cad de vreo două ori.

Apropiindu-mă suficient de mult, am întins mâna în golul dintre două ramuri groase. Am găsit punga cu degetele, am dat braţul pe spate, aruncând-o în urmă, pe pământ, şi apoi am coborât.

Am aprins focul şi am fixat peştele pe frigare, aşezându-mă într-un loc comod între stânci, de unde puteam vedea cărarea. Dacă cineva şi-ar fi vârât nasul pe aici, l-aş fi văzut înainte să mă vadă el pe mine. Trebuia doar să supravieţuiesc până dimineaţa.

Monedele au zornăit când am scuturat punga şi le-am vărsat pe nisipul fin. Feţele lor au lucit în lumina lunii cât le-am numărat şi le-am aşezat cu grijă în teancuri înaintea mea.

Patruzeci şi doi de bani. Punând la socoteală cheltuiala pe schifuri, îmi mai trebuiau încă optsprezece ca să pot negocia cu West pentru călătorie. Pusesem deoparte şi nişte bani cu care să-mi plătesc mâncarea şi locul de dormit până când îl voi găsi pe Saint. M-am întins pe spate şi am atârnat picioarele peste marginea stâncii, privind luna în timp ce peştele sfârâia pe foc. Deasupra mea plutea o semilună perfectă, albă ca laptele, şi am tras în piept aerul unic al insulei Jeval, sărat, cu miros de chiparos.

În prima noapte petrecută pe insulă am dormit pe plajă, pentru că-mi era frică să intru în pădure, unde erau corturile ridicate în jurul focurilor. M-a trezit un bărbat care mi-a rupt haina şi mi-a scotocit prin buzunare. Negăsind nimic, m-a trântit pe nisipul rece şi a plecat. Mi-au trebuit zile în şir ca să pricep în sfârşit că, de fiecare dată când ieşeam să pescuiesc în apele din preajma malului, cineva se punea şi mă aştepta la ţărm ca să ia tot ce prinsesem. Am mâncat alge aproape o lună întreagă, până când am găsit locuri în care să pot pescui în siguranţă. După aproape un an în care am curăţat captura altora şi am vândut funii din fibră de palmier, în sfârşit am strâns destui bani ca să cumpăr uneltele de dragor ale lui Fret, care îmbătrânise prea mult ca să mai facă scufundări.

Valurile au început să se spargă violent dedesubt odată cu venirea vânturilor de furtună şi, preţ de o singură clipă, m-am întrebat dacă mi se va face dor de insulă. Dacă nu cumva se legase de fiinţa mea ceva de pe Jeval. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit insula ascunsă în noapte, unde vârfurile copacilor se agitau în întuneric ca o

mare învolburată. Dacă pentru mine insula asta n-ar fi fost ca o temniţă, poate că aş fi considerat-o chiar frumoasă. Dar nu-mi găsisem locul aici.

Aş fi putut. Aş fi putut să devin una de-a lor, să încep o afacere mică de comerţ cu pietre preţioase, aşa cum făcuseră atâţia alţii. Dar ca dragor jevalez n-aş mai fi fost fiica lui Saint. Şi poate că nici nu mai eram.

Şi acum îmi amintesc murmurul din fundul calei şi pârâitul hamacelor. Mirosul de la pipa tatei şi tropăitul bocancilor pe punte. Locul meu nu era nici pe uscat, nici pe chei, nici în oraşele împrăştiate de-a lungul Strâmtorilor. Locul meu dispăruse.

Departe de tot, acolo unde lumina lunii atingea cusătura neagră a orizontului, *Ciocârlia* zăcea sub ape în Laţul Uraganului. Şi încotro m-aş fi dus, n-aş fi ajuns acasă niciodată. Pentru că acasă însemna pentru mine o corabie de pe fundul mării, în care se odihneau oasele mamei.

Capitolul 3

STĂTEAM PE BUZA PRĂPASTIEI CÂND A RĂSĂRIT soarele, privind spre *Marigold,* jos, pe apă. Sosise pe întuneric, în ciuda furtunii cumplite care năvălise dinspre Marea Nenumită. Stătusem trează toată noaptea, holbându-mă la foc până când ploaia a stins flăcările, şi aveam dureri în tot trupul însetat de somn după trei zile în şir de scufundări.

Dar West se supăra când îl lăsai să aştepte.

O gloată de dragori se adunase deja la marginea apei când am ajuns pe plajă. Avusesem inspiraţia să-l plătesc pe Speck cu o lună în avans, ca să-mi ţină un loc pe schiful lui. Stătea întins pe nisip cu mâinile împreunate sub cap şi cu pălăria pe faţă. Pe Jeval, când aveai barcă, nu mai trebuia să faci scufundări şi nici negoţ, pentru că erai căutat de toţi dragorii de pe insulă. Schiturile erau ca nişte oale cu bani care nu se goleau niciodată şi nimeni nu merita un asemenea noroc mai puţin decât Speck.

Văzând că vin, a sărit în picioare, rânjind larg cu dinţii lui stricaţi.

— ’Neaţa, Fay!

Am ridicat bărbia la el şi am aruncat sacul în schif, urcând apoi peste margine. Nimeni nu s-a deranjat să-mi facă loc să mă aşez, aşa că am stat în picioare la proră, cu un braţ înfăşurat în jurul catargului şi cu un pumn strâns în jurul pungii cu pyre de sub cămaşa mea. Barca lui Koy deja dispărea după insulele-barieră din faţă, încărcată cu atâtea trupuri, încât pe ambele laturi se vedeau picioare târşâind prin apă.

— Fable.

Speck s-a uitat la mine cu o rugăminte în zâmbet şi m-am încruntat la el, înţelegând ce aştepta.

A împins barca, iar eu am eliberat vela şi am lăsat-o să cadă. Dragorii îmi cereau lucruri pe care nu le-ar fi cerut unii de la alţii. Se aşteptau să le fiu recunoscătoare pentru simplul fapt că nu mă înecaseră la apă mică pe vremea când eram un copil costeliv, dar adevărul e că niciodată nu-

mi făcuseră vreo favoare. Nu mi-au dat de mâncare când cerşeam resturi şi nu mi-au oferit adăpost pe timp de furtună. Am muncit şi mi-am riscat viaţa pentru fiecare bucăţită de mâncare şi de pyre. Şi totuşi aveau pretenţia că le-aş fi datoare pentru că încă respiram.

Vântul s-a înteţit şi am tăiat apa lină a dimineţii ca un cuţit fierbinte prin seu. Îmi displăcea că părea atât de liniştită, că suprafaţa ei lucea ca sticla proaspăt încinsă. Mă deranja să văd marea dormind după ce văzusem de ce sete de sânge era în stare.

— Umblă vorba că ai găsit o rezervă nouă de pyre, Fay, a hârâit Speck, lăsând cârma şi venind lângă mine la proră.

Respiraţia îi duhnea a rachiu de casă şi am întors faţa în bătaia vântului, ignorându-l. Simţind că şi ceilalţi mă privesc, am strâns pumnul în jurul pungii.

Speck a ridicat mâna în aerul dintre noi, cu palma întinsă şi întoarsă în sus.

— Zic şi eu…

— Sigur, am bombănit eu.

S-a apropiat încă puţin, coborând vocea.

— Dar umblă vorba, să ştii.

I-am întâlnit privirea subit şi l-am privit atent, încercând să desluşesc ce se ascundea în spatele cuvintelor lui.

— Ce vorbă?

A privit în spate, peste umăr, şi părul argintiu împletit în coadă i-a ieşit de sub cămaşă.

— Lumea se întreabă unde oi fi ţinând atâţia bani.

Dragorul aşezat în dreapta mea s-a foit şi a întors urechea ca să asculte.

— În locul tău nu m-aş băga în discuţii de genul ăsta, Speck.

Am relaxat umerii şi m-am rezemat de catarg. Când aveai de-a face cu dragorii, important era să te porţi ca şi când nu ţi-ar fi frică, chiar şi când erai atât de îngrozit, încât trebuia să înghiţi în sec ca să-ţi înăbuşi voma. Speck nu era periculos, dar puţini erau pe insulă cei de care nu mă temeam.

A încuviinţat repede din cap.

— Sigur că nu mă bag. Dar m-am gândit să-ţi spun.

— Adică te-ai gândit să mai scoţi un ban de la mine, m-am răstit eu.

Zâmbetul i-a apărut din nou pe chip şi Speck a plecat capul, ridicând din umeri.

— Deja îmi ceri prea mult. Nu te plătesc şi pentru bârfe.

I-am întors spatele, lăsându-l să înţeleagă că discuţia luase sfârşit. Îmi mai trebuiau cel puţin trei săptămâni ca să strâng suficienţi bani pentru călătorie, dar, dacă dragorii chiar începuseră să vorbească între ei, nu aveam să rezist până atunci.

Speck a tăcut şi a rămas doar sunetul carenei spintecând apa şi şuierul vântului. Velele albe, cu speteze, ale corabiei *Marigold* s-au ivit când am trecut de colţul insulelor barieră, corabia era ancorată după cel mai îndepărtat banc, şi Speck a încetinit schiful uşor. Am văzut umerii lăţi ai lui West în celălalt capăt al cheiului, de unde privea marea, o siluetă neagră în dreptul soarelui care urca pe cer.

Am ridicat o mână, răsfirând degetele în vânt, şi, îndată ce a văzut-o, West a dispărut în mulţime.

Speck a eliberat pânzele şi, înainte să apuce să mi-o ceară, am luat în mâini parâma adunată colac şi am aruncat-o. Am nimerit cu laţul peste stâlpul din colţul cheiului şi am sărit de pe punte pe parapet, aplecându-mă pe spate cu călcâiele înfipte în margine şi trăgând barca spre chei. Parâma umedă s-a întins pârâind şi ciocnirea seacă dintre vâslă şi peretele bărcii l-a făcut pe Fret să ridice privirea de pe scăunelul lui.

Ţinea între picioare o cutie din stuf împletit, plină cu scoici rare pe care le culesese în apele mai puţin adânci. De mult nu mai putea să facă scufundări, dar încă făcea negoţ pe insulele barieră în fiecare săptămână, vânzând obiecte pe care nimeni altcineva nu reuşea vreodată să le găsească. El spusese primul că sunt însemnată de demonii mării şi îmi vânduse cureaua lui de dragor, silindu-mă să încalc regulile tatei. Pentru aceste două fapte aveam să-i datorez viaţa până la moarte.

— Fable.

Mi-a zâmbit strâmb când am urcat pe chei.

— Bună, Fret.

L-am atins în trecere pe umărul lui osos, privind dincolo de el, spre West, care mă aştepta în depărtare, lângă *Marigold.*

Dragorii se adunaseră în lumina palidă a dimineţii de-a lungul punţii înguste de lemn, se târguiau cu negustorii şi se băteau pe bani. Jeval era faimoasă pentru bucăţile de pyre din recifele ei şi, chiar dacă acestea nu se numărau printre pietrele preţioase cele mai valoroase, insula era unul dintre puţinele locuri unde se găsea.

Dar negustorii nu veneau numai pentru pyre. Jeval era singurul petic de uscat dintre Strâmtori şi Marea Nenumită şi multe vase opreau aici, la jumătatea drumului, ca să cumpere provizii de bază. Jevalezii umblau de colo-colo de-a lungul cheiului cărând coşuri cu ouă de găină, legături de peşti şi grămezi de frânghie, strigând la marinarii care-i urmăreau de la parapetele navelor.

Înghesuindu-mă printr-un grup strâns de bărbaţi, am auzit strigăte în faţă şi m-am ferit într-o parte când cineva a lovit cu pumnul. Nişte oameni au sărit la bătaie, împingându-mă spre marginea cheiului, şi un butoi deschis, cu frunze de lumânărică, s-a rostogolit în apă, cât pe ce să mă ia cu el şi pe mine. Doi bărbaţi au sărit după el, iar eu am aşteptat ca dragorii bătăuşi să fie despărţiţi, ca să pot trece pe lângă ei.

Ca şi când ar fi simţit că mă apropii, West s-a întors tocmai când am ieşit din mulţime. Părul ondulat şi decolorat de soare îi era dat după ureche şi mă privea cu ochii lui verde-pal, cu braţele încrucişate la piept.

— Ai întârziat.

Mi-am scos cămaşa din curea, sub privirea lui, şi am dezlegat punga. Am privit dincolo de el, spre orizont, unde colţul de jos al soarelui deja plutea deasupra apei.

— Câteva minute, am mormăit eu.

West s-a apropiat şi eu am golit punga, din care s-au rostogolit în palma mea şase bucăţi ovoidale de pyre acoperite cu cruste albicioase.

A desprins lupa de la cureaua mea şi şi-a fixat-o la ochi, apoi s-a aplecat şi a luat bucăţile cu grijă, ridicându-le în dreptul soarelui dimineţii, ca lumina să pătrundă prin nestematele roşii. Nu curăţasem depunerile de pe ele, dar erau exemplare bune. Mai bune decât toate cele pe care le vindeau dragorii din spatele meu.

— Văd că aţi intrat în furtuna aia.

Am privit smoala proaspătă care se usca pe peretele corabiei *Marigold,* unde o crăpătură mică marca lemnul de sub balustrada de la tribord.

Nu mi-a răspuns, întorcând bucăţile în mână şi verificându-le din nou.

Dar nu numai partea aceea a navei suferise pagube. Sus de tot, pe arborele principal, o fată atârna aplecată pe spate într-un sapan şi repara legăturile din piele cu care erau prinse velele.

Când eram mică obişnuiam să zac pe spate pe puntea principală şi s-o urmăresc pe mama căţărată pe catargele *Ciocârliei,* cu coada împletită de păr roşu-închis legănându-i-se la spate ca un şarpe şi cu pielea ei bronzată reliefată pe fondul pânzelor albe. Am clipit ca să alung amintirea din privire înainte să-mi răsară durerea în piept.

— În ultima vreme ai avut mai multe de vânzare, a zis West şi a lăsat lupa să-i cadă în mână.

— Am avut noroc.

M-am apucat de curea cu degetele mari ale mâinilor şi am aşteptat.

West a ridicat mâna şi şi-a scărpinat bărbia nerasă, aşa cum făcea mereu când se gândea.

— De obicei norocul aduce probleme.

Ridicând privirea în final, a mijit ochii la mine.

— Şase bani.

A dus mâna la punga de la cureaua lui.

— Şase? am ridicat eu din sprâncene, arătând spre cea mai mare bucată de pyre din mâna lui. Asta face pe puţin trei.

S-a uitat pe deasupra mea, înapoi spre cheiul cu dragori şi negustori din spatele meu.

— Te sfătuiesc să nu iei înapoi cu tine pe insulă mai mult de şase bani.

A scos banii din pungă.

— O să-ţi plătesc restul data viitoare.

Am scrâşnit din dinţi şi am strâns pumnii în lături. Voia să-mi dea impresia că mă ajută dându-mi numai o parte din plată şi asta îmi făcea sângele să clocotească. Nu aşa funcţiona lumea.

— Mă descurc singură. *Zece* bani, altfel îţi cauţi alt vânzător.

Am smuls lupa din degetele lui şi i-am întins cealaltă mână. Avea să-mi dea banii, pentru că nu mai cumpăra pyre de la nimeni altcineva de pe insulă. Numai de la mine. Doi ani în şir nu cumpărase nicio bucată de la alţii.

Bărbia i-a tremurat, a strâns pumnul în jurul pietrelor şi degetele i s-au albit. A mormăit ceva, dar n-am auzit şi a băgat mâna în buzunarul de la vestă.

— Ar trebui să vinzi mai puţine la o tranzacţie.

A vorbit încet, numărând monedele.

Avea dreptate. Ştiam şi eu. Dar era mai periculos să ţin pe insulă şi rezerva de nestemate, *şi* banii. Banii erau mai mici, se ascundeau mai uşor şi voiam să ţin un singur lucru căutat de alţii.

— Ştiu ce fac, am spus eu, încercând să dau impresia că spun adevărul.

— Dacă data viitoare nu te găsesc aici, voi şti de ce.

A aşteptat să ridic privirea la el. Zilele lungi petrecute pe puntea corabiei îi coloraseră pielea în olivul cel mai întunecat, făcându-i ochii să arate ca jadeitul pe care mama mă punea să-l şlefuiesc după ce făcea scufundări.

West mi-a pus banii în palmă şi m-am întors pe călcâie, vârându-i în pungă, pe care am ascuns-o din nou sub cămaşă. Am intrat în gloata de jevalezi, înghiţită de trupurile împuţite, şi mi s-a pus un nod în gât. Greutatea banilor din pungă mă neliniştea şi cuvintele lui West mă apăsau ca o piatra grea în străfundul minţii. Poate că avea dreptate. Poate…

M-am întors şi m-am înălţat pe vârfuri, încercând să

privesc pe deasupra umerilor dragorilor dintre mine şi *Marigold.* Dar West deja dispăruse.

Capitolul 4

CÂND AM COBORÂT PE PLAJĂ, KOY MĂ AŞTEPTA în barcă.

Privea zbuciumul apei şi vântul îi sufla părul negru de pe faţă. Prima oară când l-am văzut pe Koy, înota drept spre mine de la ţărm, ca să mă alunge de pe bancul de nisip pe care pescuiam. De atunci nu-şi mai luase ochii de la mine.

— Ceilalţi unde sunt? am întrebat, azvârlind un ban în aer şi aruncându-mi cureaua în schif.

Koy l-a prins şi l-a băgat în punga agăţată de catarg.

— Încă se târguiesc cu negustorii.

Am urcat în schif, Koy a slăbit parâmele şi vasul a plutit spre apele adânci.

Vela s-a întins şi vântul a umflat-o într-o clipă, iar barca s-a aplecat şi apoi a ţâşnit înainte, departe de mal. Mi-am legat cureaua şi Koy a întors privirea spre mine peste umăr, luându-mi uneltele la ochi. Mai furase de la mine, deşi niciodată nu l-am prins asupra faptului. A trebuit să-mi mut ascunzătorile de mai multe ori, dar se pare că cineva le găsea mereu. Dragorii erau oameni înăspriţi şi brutali, dar nu erau proşti, Koy cu atât mai puţin. Şi trebuia să pună mâncare pe masă pentru mai multe guri decât majoritatea celorlalţi.

O bunică şi doi fraţi depindeau de el, motiv pentru care Koy era mai periculos decât aproape toţi oamenii de pe insulă. Să fii responsabil pentru alţii era cel mai groaznic blestem cu putinţă pe Jeval, în largul mării, şi chiar şi în Strâmtori. Nu puteai trăi în siguranţă decât dacă trăiai singur. Era una dintre primele învăţături pe care mi le dăduse Saint.

Corabia *Marigold* încă se vedea în zare, lângă insulele barieră, pe fondul întunecat al furtunii noi care se strângea în depărtare. Părea mai grea decât cea dinainte, dar, judecând după bătaia vântului şi a norilor, avea să se stingă aproape de tot înainte să ajungă la noi. Totuşi probabil că *Marigold* şi celelalte vase aveau să rămână la chei până a doua zi dimineaţă, ca să evite pericolul.

— Ce-o să faci cu toţi banii ăia, Fable? a întrebat Koy, legând parâma.

Am văzut funia strângându-se pe pielea îngroşată a mâinii lui.

— Ce bani?

Părea amuzat şi printre buze i s-a ivit un şir de dinţi.

— Ştiu că vinzi toate bucăţile de pyre pe care le găseşti. Dar nu pricep ce vrei să faci cu banii. Să cumperi o barcă? Să începi o afacere comercială?

— N-am găsit mult pyre în ultima vreme.

Am ridicat din umeri, înfăşurând o şuviţă de păr în jurul degetului. În lumina soarelui, firele erau de culoarea cuprului pătat.

— Nu mai mult decât de obicei.

Koy a rânjit şi s-a rezemat de pupă, cu braţul peste marginea bărcii.

— Ştii de ce mi-ai fost mereu antipatică?

I-am zâmbit la rândul meu.

— De ce?

— Problema nu-i că eşti mincinoasă. Toată lumea de pe insula asta minte. Problema, Fable, este că tu ştii să minţi.

— Ei, Koy, mie mi-ai fost simpatic întotdeauna.

A râs, strângând vela, şi barca a încetinit.

— Vezi? Aproape că te-am crezut.

Am urcat pe parapetul bărcii şi am sărit, căzând în apa rece şi plutind în sus. Când am ieşit iar la suprafaţă, am văzut siajul lăsat în urmă de Koy, care deja pornise spre reciful de sud. Nu a privit înapoi, aşa că am pornit încet înot în sensul opus, încercând să-mi conserv puterile. Muşchii şi oasele îmi erau încă ţepene şi slăbite, dar n-aveam să mă pot odihni prea curând, de vreme ce dragorii îmi acordau atâta atenţie. Nu-mi rămânea decât să adun restul de bani care-mi trebuiau cât mai repede, ca să pot părăsi locul ăsta.

Am zărit coralul-evantai şi mi-am strâns cureaua, apoi am început să-mi exersez plămânii, inspirând şi expirând după ritmul învăţat. Când am simţit usturimea arzătoare între coaste, m-am scufundat, lovind din picioare, şi m-am

îndreptat spre fundul apei, împrăştiind peştii într-un vârtej de solzi strălucitori deasupra mea. Murmurul stins al nestematei îmi dansa pe piele şi, luând uneltele de la curea, m-am pus pe treabă, lovind cu ciocanul cât de tare puteam şi înaintând în stâncă de-a lungul unei linii noi. În mare parte descopeream doar coral şi bazalt, dar pe la o jumătate de metru adâncime am dat de suprafaţa netedă a unei bucăţi de pyre. Nu era mare, aşa că o puteam desprinde mai uşor, dar apoi ar fi trebuit să caut toată după-amiaza ca să găsesc altele. Am dat braţul pe spate şi m-am sprijinit de recif, înălţând ciocanul din nou. Am nimerit dalta din plin, pocnetul a răsunat sub apă şi o bucată mică s-a desprins.

Deasupra mea a apărut o umbră, aruncând întuneric peste mine, şi mâna mi-a alunecat, lovindu-se de o margine tăioasă. Am tresărit, scăpând ciocanul, şi inima a început să-mi bată aprig, consumând oxigenul din plămâni. M-am răsucit şi m-am lipit cu trupul de peretele aplecat al ieşindului, strângând dalta în mâna mea rece. Un grup de rechini-balenă înotau deasupra crestei, înaintând printre razele soarelui care străpungeau suprafaţa apei. Am râs de uşurare, eliberând încă un şiroi de bule, şi nodul dureros din piept mi s-a mai relaxat. Dar aveam nevoie de aer.

M-am împins cu picioarele de stâncă şi, urcând printre doi rechini, am întins mâna şi am plimbat-o pe pielea lor netedă şi pestriţă. S-au depărtat, lovind din cozi, şi eu am zâmbit, lovind din picioare şi înălţându-mă spre oaza de lumină tremurătoare de deasupra.

Dar, tocmai când am ajuns la suprafaţă, ceva m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi înainte să pot inspira. Am ţipat sub apă, pierzând şi ultimul rest de aer din plămâni, şi m-am zbătut, răsucindu-mă.

În vârtejul de peşti de dedesubt am întâlnit chipul lui Koy, care mă ţinea strâns de încheietura mâinii. Am lovit cu piciorul, l-am nimerit în umăr cu călcâiul şi degetele lui au alunecat de pe mine. Am înotat spre lumină cât de repede am putut, simţind cum întunericul îmi împăienjeneşte mintea şi, când în sfârşit am ajuns la aer, m-am înecat şi

plămânii mi s-au zbătut în piept cu sălbăticie. Schiful plutea departe, de-a lungul recifului, în spatele unei excrescenţe de stâncă, încât să nu-l pot vedea de sub apă.

Mă urmărise.

La următoarea respiraţie, Koy a răsărit din apă şi s-a năpustit la mine. Am încercat să mă depărtez înot, dar m-a apucat de păr şi m-a tras înapoi spre el.

— Unde e? a strigat el, strângând pumnul. Spune-mi unde e!

M-am răsucit, lovind scurt cu cotul în spate, şi l-am nimerit în faţă. Mi-a dat drumul la păr şi am înotat spre barcă. Koy s-a luat după mine, tăind apa mai repede decât aş fi fost eu în stare. Când am ajuns la peretele bărcii, m-a apucat de picior. M-am apucat de marginea pupei şi m-am tras împotriva greutăţii lui, încercând să urc. Koy m-a smucit şi mai tare, mârâind scurt, şi am alunecat, lovindu-mă cu faţa de peretele bărcii cu atâta putere, încât în cap mi-au explodat lumini. Am dibuit din nou marginea cu degetele, m-am ridicat şi am întins mâna în barcă, căutând vâsla cu disperare. Am apucat-o, am dat braţul pe spate şi l-am lovit pe Koy în cap cu latul ei.

A încremenit şi s-a lăsat în apă, iar eu m-am urcat în barcă, tuşind. Koy a dat ochii peste cap şi s-a scufundat, iar din frunte a început să-i curgă un fir roşu de sânge ca cerneala. Am eliberat parâmele cu mâini neîndemânatice, dar, când m-am întins după velă, am încremenit şi aerul mi-a stat în piept.

Încă îl vedeam, se scufunda în albastrul întunecat, imediat sub suprafaţă.

— Nenorocitule, am mârâit eu şi, lăsând vâsla, am plonjat înapoi în apă.

Am ajuns la el, l-am apucat de sub braţe şi l-am tras în sus. M-am chinuit cu greutatea lui şi aproape că am răsturnat barca urcându-i trupul leşinat. După ce l-am ridicat peste margine de la brâu în sus, i-am urcat picioarele unul câte unul şi Koy s-a rostogolit înăuntru.

Toţi muşchii mi s-au strâns şi s-au blocat, storsesem şi ultimele rezerve de putere din oase şi am vomitat, scoţând

pe gâtlejul arzător apa sărată înghiţită. M-am ridicat lângă Koy, cu mâini tremurătoare. Sângera în continuare, la fel de mult ca înainte, şi speram că nu respiră. Speram că murise.

Dar niciodată n-am fost eu prea norocoasă.

I-am dat un picior zdravăn, urlând, şi apoi m-am prăbuşit iar pe punte, lângă el, chinuindu-mă să-mi trag sufletul. Am scuipat în apă sângele adunat în gura mea schimonosită şi am privit în urmă, spre insulă. Mă tăiasem la buză şi mi se umfla obrazul, dar eram în viaţă. Nici nu aş fi putut cere mai mult de atât.

Ar fi trebui să-l las. Ar fi trebuit să-l las să se înece în întuneric. De ce nu l-am lăsat?

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Am blestemat, strângând din ochi, când cuvintele lui Saint mi-au răsunat în capul cuprins de dureri. La fel spusese şi despre mama.

Am înşfăcat vâsla care plutea pe apă şi m-am ridicat în picioare, trăgând vela cu braţe slăbite. Parâma era o povară mare în mâinile mele, dar am tras de ea şi, când vântul a umflat pânza, o singură lacrimă fierbinte mi-a alunecat pe obraz.

Nu aveam trei săptămâni. Nu mai aveam nici trei zile.

Dincolo de creasta frântă a insulelor-barieră, velele corabiei *Marigold* încă erau strânse în aşteptarea rafalelor furtunii care se apropia.

Dacă supravieţuiam până la lăsarea soarelui, aş fi avut o singură şansă de a scăpa de pe Jeval. Şi aveam de gând să profit de ea.

Capitolul 5

PRIN CINE ŞTIE CE CONJUNCTURĂ FAVORABILĂ A sorţii, plaja era aproape pustie când am tras schitul la mal. Poate Koy a fost sincer când a spus că dragorii încă se târguiau pe chei. Sau poate că se pregăteau pentru furtuna care se apropia. În orice caz, numai câţiva oameni puteau vedea că mă întorc de la recif.

Am aruncat plasele încâlcite peste trupul nemişcat al lui Koy, mi-am luat cureaua şi am sărit peste parapet în apă, împroşcând împrejur. Prima întrebare pe care mi-ar fi pus-o cineva ar fi fost ce căutam singură în barca lui Koy. A doua reacţie ar fi fost să se întrebe unde era Koy.

Am aruncat vâsla în barcă şi, punând un picior în faţa celuilalt, am pornit pe drumul meu obişnuit spre locul unde aveam ancorate capcanele pentru peşti. Soarele începea să coboare pe cer şi vântul se înteţea. Echipajul de pe *Marigold* probabil că se pregătea să întindă pânzele imediat după trecerea furtunii.

Un dragor cu braţele pline cu coşuri goale m-a luat la ochi când am trecut pe lângă el şi am ridicat mâna, atingându-mi buza cu vârful degetului. Nu puteam şti cum arăta faţa mea şi nu aveam cum s-o ascund. Îndată ce-l vor găsi pe Koy, vor pune lucrurile cap la cap.

Am găsit cărarea şi am luat-o spre sud, spre capătul celei mai lungi întinderi de nisip. Când soarele a apus în spatele dealului, peste plajă a căzut o perdea de umbre. Am urcat cărarea spre culmi, privind în urmă la fiecare doi-trei paşi. Dar m-am oprit locului când am cotit după stânci şi am inspirat scurt.

Tabăra mea era vraişte şi puţinele mele lucruri valoroase sau utile dispăruseră. Restul era împrăştiat în bucăţi pe nisip.

Koy plănuise tot. M-a dus în larg cu schiful gol ca să-mi găsească rezerva de pyre, în timp ce prietenii lui îmi răscoleau tabăra căutând bani şi pyre. Dar nu se aşteptase să mă întorc pe insulă în viaţă. Şi, fie că s-ar fi trezit în

barcă, fie că nu, cineva avea să-mi bage un cuţit în burtă îndată ce furtuna va lovi plaja.

Ochii mi-au fugit la copacul din depărtare şi inima mi-a încremenit.

— Te rog, te rog, *te rog…*

Am fugit la copac şi am sărit de pe buza prăpastiei, prinzându-mă de una dintre crengile mai groase, dându-mă peste cap şi aterizând cu picioarele pe creangă. Am pipăit înnebunită scoarţa copacului, bâjbâind după gol, şi din gât mi-a ieşit un ţipăt când degetele mele au găsit punga. Am strâns-o la piept. Nu o găsiseră.

M-am şters la ochi cu dosul palmei, tremurând la amintirea cadavrului care plutea în recif. Trebuia să mă grăbesc, altfel aveam să ajung şi eu cu picioarele legate de coral, cu plămânii plini cu apa sărată a mării. Am aterizat cu picioarele pe stânci şi am rupt o fâşie lungă din manşeta cămăşii, pe care am înfăşurat-o strâns în jurul pumnului în care ţineam punga. Am legat capătul cu dinţii. De data asta, dacă cineva ar fi vrut să mi-o fure, trebuia să mi-o smulgă dintre degetele reci şi neînsufleţite.

Dedesubt, bărcile pline cu dragori veneau la ţărm dinspre insulele-barieră. Aproape toate feţele erau întoarse spre orizont, unde norii negri înghiţeau răsăritul lunii. M-am uitat după schiful lui Koy de-a lungul apei şi, când l-am găsit, mi-a îngheţat sângele şi mi s-a strâns pielea. Era tot acolo unde îl lăsasem, tras pe nisip. Dar Koy dispăruse.

Am întors privirea spre cărare, care se cufunda în întuneric. Nu puteam s-o iau pe acolo. Aş fi întâlnit oameni care mă căutau.

În loc de asta, m-am întors cu faţa în vânt şi am luat-o în sus, călcând pe pietre libere, printre ieşinduri stâncoase, într-un labirint de albii secate. Am urmărit peretele cu o mână, chinuindu-mă în lumina chioară să calc pe pământ sigur. Singura cale de coborâre era pe cărare, dar ultima dată coborâsem pe acolo în urmă cu doi ani, iar atunci am căzut şi mi-am rupt piciorul. Aproape că murisem de foame, pentru că nu reuşisem să-mi găsesc mâncare şi nici lemne pentru foc în acele două săptămâni de la început.

Dar, în clipa de faţă, părea mai bine să cad şi să mor decât să ajung pe mâinile lui Koy.

Mi-am muşcat buza de jos când pereţii s-au terminat şi vântul a şuierat în caverna din jurul meu. Nu am ezitat, am pus un picior pe cărarea îngustă, cu respiraţia întretăiată. Vântul cald urca dinspre apă, împingându-mă în stâncă, şi m-am străduit să stau cu ochii în pământ şi cu o mână întinsă deasupra prăpastiei.

Coborând versantul încet, am călcat cu talpa goală pe ceva ascuţit şi am tresărit, şuierând. Un strop de sânge a căzut pe stânca de sub mine şi am grăbit pasul, sărind pe nisip înainte să ajung la bază. Am aterizat cu putere, rostogolindu-mă într-o rână, şi apoi m-am ridicat împleticit în picioare, şchiopătând spre ţărm.

Şirul de bărci din zare aşteptau noaptea acostate. Dinspre copaci am simţit un iz acru de pieliţă de peşte arsă şi miros de fum, ceea ce însemna că majoritatea dragorilor erau ocupaţi cu pregătirea cinei. Toţi, mai puţin unul.

Speck zăcea întins pe spate, deja beat de la whisky-ul cumpărat cu câştigurile zilei. Apa îi scălda picioarele goale şi el stătea cu gura deschisă, cu sforăituri răguşite hârâindu-i în gât. L-am lovit uşor cu piciorul şi am aşteptat, dar el a scos doar un gâlgâit şi s-a întors pe o parte, cu faţa în nisip.

— Îmi pare rău, Speck, i-am şoptit, sărind peste el.

Dar nu-mi părea rău. În timp ce eu abia am supravieţuit în ultimii patru ani, el băuse atâta rachiu, că aş fi putut mânca o viaţă întreagă din secara din care fusese făcut.

Am păşit încet în apă, am lăsat cureaua de dragor în barcă, m-am urcat în ea şi am ridicat ancora mică, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Fable! a răsunat o voce răguşită în lumina tot mai stinsă.

Am întors imediat capul spre copaci, cu faţa roşie şi fierbinte. Am ridicat ancora în barcă şi am dezlegat vela.

— Fable!

Numele meu a rupt iarăşi tăcerea, înălţându-se peste zgomotul apei.

Schiful a pornit plutind încet pe apă şi am apucat vâslele. Trebuia să vâslesc până când vântul va întinde vela, dar nu mai aveam timp. În spate, pe plajă, o siluetă a ţâşnit dintre copaci.

Koy.

Mi-a întâlnit privirea şi imediat a început să coboare panta în fugă, împrăştiind nisip în urmă. Sânge întunecat îi curgea pe faţă şi pe gât şi i se răspândea pe pieptul gol, ca o mână cu degetele răsfirate.

Am coborât vâslele în apă şi am tras de ele icnind. Deasupra, pânza velei abia flutura în vânt. Nu înaintam destul de repede. Inima a început să-mi bată într-un ritm haotic când, în spate, barca lui Koy a intrat în apă.

— Haide! am ţipat, îmboldind vântul. Haide!

Deodată vela s-a întins şi s-a umflat în vânt, barca a ţâşnit subit înainte şi verga a măturat puntea, doborându-mă. M-am târât înapoi la pupă şi am apucat timona. În spate, schitul lui Koy se întorcea. Insulele-barieră abia se vedeau, dar în spatele meu Jeval era luminată în ultimele momente ale apusului de chihlimbar aprins. Şi Koy se apropia.

Am fost proastă că nu l-am lăsat în apă. Am fost proastă şi că am urcat singură cu el în barcă. Era vina mea că reuşise să se apropie pe furiş de mine în recif. Şi acum, dacă m-ar fi prins înainte să ajung la *Marigold,* vina ar fi fost iarăşi numai a mea.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable. Vrei să-mi demonstrezi că nu-i aşa? Scapă de pe insula asta.

— Taci! am strigat răguşită, cu lacrimi arzătoare în ochi, când chipul lui Saint s-a ivit înaintea ochilor mei ca o fantomă.

Dacă am ajuns atât de departe doar pentru ca acum să mor, i-aş demonstra că a avut dreptate. Fără nicio îndoială.

Nu am încetinit la apropierea de chei. M-am urcat pe parapet, am încrucişat braţele la piept şi am sărit în apa neagră, cu tot cu curea şi cu pungă. Ridicându-mă la suprafaţă, am văzut barca lui Speck izbindu-se de stâlp, cu lemnul ei brut hârşâind şi cârâind, şi am înotat spre scară.

Am urcat treptele şi, imediat ce am pus picioarele pe scândurile de lemn, am ţâşnit alergând.

— West! i-am strigat numele în întuneric când corabia *Marigold* s-a ivit în faţă.

Navele pluteau în tăcere în golfuri şi pe punţile lor pustii licăreau felinare. În spate, paşii lui Koy tropăiau pe chei. Mai repede ca ai mei.

— West!

O siluetă a apărut la tribord pe *Marigold* şi un felinar s-a ridicat şi a iluminat faţa unei fete – a fetei pe care o văzusem căţărată pe catarge de dimineaţă.

— Fable! a răcnit Koy în spate, cu voce de tunet.

Sub privirea tăcută a fetei m-am oprit lângă corabie.

— Te rog! am strigat eu, înălţându-mă spre scara strânsă.

A întors privirea în spatele meu, spre Koy. A ezitat un moment, apoi a tras de frânghii şi scara s-a desfăşurat, plesnindu-se de latura navei. Am sărit spre ea, pe deasupra apei, şi m-am izbit cu umărul de vas.

Koy a alunecat pe chei, întinzând mâinile spre picioarele mele, şi l-am împins înapoi cu o lovitură, urcând scara de frânghii cu mâini tremurătoare până când m-am rostogolit peste balustradă. M-am prăbuşit pe punte cu putere, aterizând pe spate şi gâfâind.

Fata se înălţa deasupra mea, cu un felinar care i se legăna în mână.

— Ce naiba faci? s-a auzit deodată vocea lui West în spatele ei, cu faţa aproape invizibilă în întuneric.

S-a aplecat, m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare.

Am dus mâna după cuţit, deschizând gura ca să vorbesc, dar, într-o clipă, vârful rece şi ascuţit al unui tăiş mi-a apăsat pielea moale de sub bărbie. Fata a apărut îndată lângă mine, strângând în pumn un pumnal incrustat cu nestemate.

Am ridicat mâinile în faţă şi am încremenit, văzând cum şi alţi oameni se ivesc pe punte în spatele lui West. Acesta mă fixa cu o privire furioasă.

— Fable! a răsunat iar de jos răcnetul răguşit al lui Koy,

dar West nu s-a clintit.

Nu şi-a luat ochii de la mine.

— Patruzeci de bani ca să mă duci în Strâmtori.

Am ridicat mâna între noi, cea în care încă ţineam punga grea, legată în pumn.

West s-a crispat şi în ochii lui a scânteiat o furtună de gânduri, după care m-a apucat iar de braţ şi m-a împins în spate.

— Cară-te de pe nava mea.

Mi-am muşcat buza cu putere şi în dosul ochilor mi s-au reaprins înţepăturile lacrimilor. Eram nevoită să-i dau totul.

— Cincizeci şi doi de bani şi două bucăţi bune de pyre pentru călătorie, am spus eu gâfâind. Te rog.

— Suntem comercianţi. Nu transportăm pasageri, a spus West, strângând pumnii în lături.

Era o minciună, ştiam amândoi. Comercianţii luau mereu bani şi pentru pasageri.

West a coborât ochii la buza mea crăpată şi i-am observat tremurul bărbiei. Încă simţeam sângele uscat care-mi strângea pielea de pe faţă.

— În ce belea te-ai băgat?

A privit dincolo de balustradă, spre Koy, care păşea de colo-colo pe chei, dedesubt, în aşteptarea mea.

Am retras mâna încet, luând cuţitul de la curea. Dintr-o mişcare am strecurat tăişul între palma mea şi pungă şi am eliberat-o, împingând-o apoi la pieptul lui West.

— Nu te duc nicăieri, a scrâşnit vocea lui ca nisipul umed pe piatră.

Am înghiţit în sec, recunoscătoare pentru întuneric. Simţeam roşeaţa de sub piele şi lacrimile trădătoare care mi se adunau în ochi.

— Bine. Trebuie să fie măcar un timonier pe docurile astea care să accepte cincizeci şi doi de bani.

Am apucat tăişul cuţitului între dinţi şi am petrecut un picior peste margine, întinzând mâna spre scară.

West a încordat umerii şi a oftat îndelung, strângând mâna pe balustradă.

— Stai!

Am încremenit şi o lacrimă mi s-a prelins pe obraz. A privit dincolo de mine, la celelalte corăbii ancorate de-a lungul cheiului, apoi s-a întors spre mare.

— West, a spus fata, coborând vocea pe un ton ca de avertizare.

West s-a uitat la ea, cu profilul feţei reliefat în lumina lunii. Mi-a întins mâna înjurând în barbă.

— Dă-mi banii.

Am căscat gura.

— Cum?

— Cum?

Cuvântul a fost repetat de altcineva de pe punte, pe care nu-l vedeam.

West nu l-a luat în seamă.

— Banii, a spus el din nou, de data asta mai lent.

Am sărit de pe balustradă înapoi.

— Cincizeci şi doi de bani şi două pyre ca să mă duci la Ceros, am repetat eu condiţiile, fără să-mi ascund disperarea din voce.

— S-a făcut.

I-am luat mâna într-a mea şi am scuturat-o, dar fata de lângă mine se holba de jos la el, cu capul înclinat, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Să nu te întorci niciodată, Fable! a strigat Koy şi am tresărit, eliberând mâna lui West. Dacă-ţi mai văd faţa pe insula asta, te leg de reciful de est! O să privesc cum îţi putrezeşte carnea pe oase!

A pornit înapoi pe chei sub privirea mea, dispărând în întuneric. Abia când m-am întors din nou spre chipurile marinarilor de pe puntea corabiei *Marigold* mi-am dat seama ce făcusem.

Scăpasem de pe Jeval.

Capitolul 6

FULGERELE APRINDEAU NORII DE DEASUPRA navei *Marigold,* frângându-se ca o pânză de păianjen urzită din lumină. Marginea furtunii a ajuns la insulele-barieră pe întuneric şi vântul a adus cu el o ceaţă rece. Corabia se legăna în bătaia lui şi felinarul se mişca încolo şi-ncoace înaintea fetei care-l ţinea în pumn.

— Credeam că tot echipajul trebuie să voteze.

Privirea ei a coborât de la cap la picioarele mele goale.

West a ignorat-o, aruncând punga mea în aer, şi un tânăr cu ochelari a prins-o în mâini în spatele lui. Tânărul a ridicat ochii la mine şi lumina felinarului a lucit în lentilele lui mari şi rotunde.

— De acord cu Willa.

Un alt bărbat cu părul negru strâns la spate a făcut un pas în faţă.

— N-am auzit să ne fi întrebat dacă acceptăm vreun pasager.

Stăteam în umbra punţii superioare, strângând cureaua cu unelte la piept. Patru membri ai echipajului stăteau în faţa arborelui mare, aşteptând un răspuns de la West. Dar acesta şi-a măsurat cuvintele cu mare grijă în tăcerea încordată dintre ei.

— Sunt cincizeci şi două de monede.

West s-a întors spre fată.

Ea a râs cu jumătate de gură.

— Doar nu vorbeşti serios. Ce ne pasă de cincizeci şi două de monede? În doi ani n-am luat niciun pasager şi nu înţeleg de ce trebuie să luăm unul acum.

Bărbatul cu ochelari îi urmărea uitându-se când la unul, când la altul. Judecând după petele de cerneală din vârfurile degetelor lui, am bănuit că era trezorierul lor. Pentru el nu conta că fusesem la un pas de a fi spintecată de Koy şi că făceam tranzacţii cu ei de doi ani întregi. Datoria lui era să se asigure că echipajul nu se băga în afacerile altora, fie că erau afaceri bune, fie că erau rele.

— Ce-i asta, West?

Un al treilea bărbat cu pielea de culoarea obsidianului a coborât treptele pe lângă mine, trecându-şi mâna peste creştetul ras.

— Sunt bani, s-a răstit West. Aveţi vreo problemă?

Fata căreia îi spuneau Willa l-a fixat pe West cu ochi mari şi lipsiţi de expresie.

— Chiar am, de fapt.

West s-a întors spre contabil cu obrajii încordaţi, vizibil iritat.

— Împarte-i echipajului, Hamish. N-o să-i raportez. Turnaţi rachiu în voi cât încape când ajungem la Dem sau cumpăraţi-vă o pereche nouă de ghete. Nu-mi pasă ce faceţi cu ei.

Au părut mulţumiţi pe moment şi pe punte s-a lăsat liniştea. Dar suspiciunea a rămas în privirile pe care şi le aruncau pieziş. N-aveau nimic împotrivă să-şi bage în buzunar banii mei, mai ales dacă aceştia nu erau trecuţi în registrul navei. Dar nu le convenea prezenţa mea pe *Marigold* şi nu se sinchiseau să mi-o ascundă.

— Cincizeci şi doi de bani, daţi în cinci, a spus Hamish ca pentru sine, ca şi când, repetând cuvintele, ar fi făcut hotărârea finală.

Am ridicat privirea la cele două catarge ale corabiei. Niciodată nu mai urcasem pe punte şi nici nu-i văzusem pe ceilalţi, mă întâlnisem doar cu West pe chei când opreau la Jeval. Din câte se pare, conduceau vasul numai cu cinci perechi de braţe, dar o corabie ca asta avea nevoie de un echipaj de zece membri pe puţin, poate chiar de doisprezece.

— Daţi în patru, l-a corectat West. Eu nu vreau.

Hamish a încuviinţat scurt din cap şi am privit chipul lui West, străduindu-mă să-l descifrez. Dar faţa lui nu trăda nimic.

— Tocmai ai spus că ai primit-o de dragul banilor, l-a fixat Willa mânioasă.

West i-a întâlnit privirea încrâncenată şi a făcut semn din cap spre mine, apoi s-a întors pe călcâie. A trecut pe lângă

ei, tropăind cu ghetele pe punte, şi a dispărut printr-o uşă deschisă.

Willa a oftat îndelung, privind cadrul boltit şi întunecat al uşii, apoi în sfârşit s-a întors spre mine. Am tresărit când lumina firavă a felinarului s-a mişcat şi i-a luminat cealaltă parte a feţei. Obrazul ei stâng era jupuit şi rozaliu – pielea se vindeca în urma unei arsuri cumplite. Se întindea de-a lungul gâtului, urcând şi terminându-se mai sus de bărbie.

Am înţeles imediat ce era. Mai văzusem asemenea răni – un cuţit lung se ţinea deasupra focului până când se înroşea şi apoi se apăsa pe faţa cuiva ca să se înveţe minte. Era o pedeapsă menită să te umilească multă vreme după ce trecea durerea. Nu ştiu de ce nelegiuire se făcuse vinovată, dar au făcut-o să plătească.

Abia când am privit-o în ochi mi-am dat seama că urmărea cum îi inspectam pielea desfigurată.

— Haide!

A lăsat lanterna, învăluindu-se iarăşi în întuneric, şi a trecut pe lângă mine, spre uşa boltită.

Am privit în urmă încă o dată, spre cheiul de jos. Koy avea să ajungă înapoi pe plajă în câteva minute, iar Speck avea să se dezmeticească din stupoarea băuturii şi să descopere dispariţia bărcii abia dimineaţa. În orice caz, nu aveam să-l mai văd niciodată, nici pe el, nici insula asta.

Aşa speram.

Sub ochii echipajului m-am desprins de balustradă şi am urmat-o pe Willa pe un coridor îngust, cu privirile lor apăsându-mi pe umeri. Mânerul felinarului scârţâia în faţă şi m-am luat după lumina lui, coborând nişte trepte de lemn unde mirosea a peşte murat şi fructe răscoapte. Stema navei *Marigold* era înscrisă prin corodare pe cele trei uşi de pe coridor. Am ridicat degetul în trecere şi l-am plimbat de-a lungul conturului unei flori cuprinse între ghirlande de ramuri cu frunze. În mijlocul florii era o stea mică, cu cinci colţuri.

Călătorind în copilărie pe nava comercială a tatei, ştiam stemele tuturor caselor de comerţ. Dar pe asta n-o mai văzusem când *Marigold* s-a ivit printre insulele-barieră cu

doi ani în urmă, venită să cumpere pyre. Nu ştiu de unde au apărut, dar trebuie să fi fost o echipă începătoare care abia îşi stabilea rutele. Însă cum anume reuşiseră să obţină o navă şi o licenţă de la Consiliul Comerţului era un mister pentru care nu avea cum să existe o explicaţie simplă.

Willa a intrat pe o uşă şi a agăţat felinarul într-un cârlig ruginit bătut în perete. Am urmat-o plecând capul şi am descoperit hamacuri peticite atârnate sub traverse scunde într-o cabină mică.

— Aici o să dormi.

Willa s-a rezemat de un stâlp şi s-a uitat la mine, până când ochii i s-au oprit şi i-am urmărit privirea ca să înţeleg că se uita la colţul cicatricei care mi se ivea de sub mânecă.

— Ajungem la Ceros în câteva zile. Întâi trebuie să oprim la Dern.

Am încuviinţat din cap, cu spatele la perete.

— Vrei să mănânci?

— Nu, am minţit eu.

În ultimele două zile nu mâncasem decât un biban, dar nu eram proastă. Willa încerca să mă îndatoreze.

— Foarte bine.

A rânjit.

— Pentru că stewardul nostru a pus deoparte provizii numai pentru echipaj. Când o să vrei să mănânci, va trebui să munceşti pentru mâncare.

Iată-l – cârligul. Ştiam cum funcţionează treaba, pentru că am crescut pe o navă. Ştiam regulile jocului încă de când îmi făcusem planul de a părăsi Jeval pe *Marigold,* dar nu mă aşteptasem să nu am nicio monedă de schimb. Acum trebuia să ţin capul plecat şi să fac orice mi s-ar fi cerut, acesta era preţul ca să ajung la Ceros.

Dar maniera în care mă privea fata acum îmi făcea picioarele să tremure. Deja mă pusesem prost cu echipajul şi trebuia să găsesc o cale de a rezolva lucrurile, altfel aş fi fost aruncată peste bord înainte să traversăm Strâmtorile.

M-am aplecat sub tavan şi am găsit un hamac legat doar pe jumătate, cu un capăt căzut pe podeaua umedă. Cuferele din lemn şi fier aliniate la perete erau pironite bine

şi toate erau încuiate cu lacăte, mai puţin unul, în care apa picura încet printre scândurile de deasupra. Cufărul era deschis şi înăuntru se afla o daltă mică şi ruginită. Deasupra ei atârna de şireturi o pereche de ghete agăţate într-un cui strâmb. Poate că aparţineau dragorului echipajului.

Willa a luat felinarul de pe perete şi a ieşit pe coridor, cu pumnalul incrustat şi lucitor prins de curea la spate. A urcat scările, lăsându-mă în beznă, cu zgomotul de paşi cutreierând puntea. Am prins celălalt capăt al hamacului de un cârlig de fier şi m-am urcat în el, afundându-mă cu toată greutatea în pătura groasă şi umedă.

Murmurul mării care mângâia carena era singurul sunet pe lângă tremurul stins al vocilor de deasupra. Am tras în plămâni aerul stătut, ascultând gemetele lemnului şi foşnetul apei. Şi deodată am redevenit fetiţa dinainte, care se legăna în hamacul de pe *Ciocârlie.*

Dormeam pe corabia tatei când am auzit ţiuitul aspru al clopotului răsunând în noapte. După numai câteva minute, pârâitul zgomotos al catargului şi uruitul mânios al vântului au fost urmate de ţipete. Mâinile lui m-au găsit în întuneric şi faţa lui mă privea de sus în dunga subţire de lumină a lunii care se prelingea printre scândurile de deasupra.

Noaptea în care s-a scufundat *Ciocârlia.* Noaptea în care a murit mama.

Şi, într-o singură clipă, totul s-a schimbat.

A doua zi m-a părăsit pe Jeval.

Am dus mâna la buzunăraşul pe care-l cususem la brâul pantalonilor şi am scos ultimii mei bani. Nu le dădusem *toţi* banii. Aceşti şase bănuţi erau primii pe care-i câştigasem şi niciodată nu i-am cheltuit. I-am păstrat pentru momentele cele mai disperate. Numai asta îmi rămăsese acum. Dar cu şase monede puteam să plătesc mâncare şi adăpost în oraş numai pentru o zi, două. Dacă opream la Dern, era ultima şansă să încerc să înmulţesc banii înainte să ajungem la Ceros. Altfel, ar fi trebuit să apar la uşa lui Saint cu mâna goală – ceea ce jurasem să nu fac.

O scândură a pârâit pe culoar şi imediat am dus mâna la

curea, şi am scos cuţitul. M-am holbat în întunericul amorf şi gol, aşteptând alte sunete, şi am vârât banii înapoi în buzunăraş. Dar nu se auzea decât murmurul furtunii care se apropia încet de Jeval. Bufnetul unei uşi care s-a închis la înclinarea vasului. Am strâns cuţitul la piept şi am ascultat.

Doar câteva zile.

Atât trebuia să mai supravieţuiesc. Apoi aveam să ajung la uşa tatălui meu, să-i cer ceea ce-mi promisese. Ceea ce-mi datora.

Am băgat mâna sub mâneca de la cămaşă, dibuind cicatricea cu linii groase scrijelite pe braţul meu. Am plimbat degetul în sus, de-a lungul liniilor, ca printr-un labirint de vase cu sânge orânduit după un model pe care-l memorasem. Tatăl meu mi-a lăsat-o, în ziua în care m-a abandonat pe Jeval. Am privit îngrozită când a plimbat vârful cuţitului pe carnea mea fără să-i tremure mâna nici măcar o dată. Mi-am spus că o făcea pentru că şi-a pierdut minţile după pierderea mamei. Că mintea i s-a frânt de durere.

Dar îmi amintesc cât de relaxată îi era gura când m-a tăiat. Cum a înclinat capul într-o parte când sângele meu i-a curs pe degete. De la ultima întrevedere n-am făcut decât să visez la momentul când îl voi revedea. Nu m-am gândit la nimic altceva. Şi acum, când mai aveam de aşteptat atât de puţin, stomacul mi se strângea şi sângele îmi zvâcnea pe sărite. Bărbatul care m-a învăţat să leg noduri şi să citesc hărţi nu era acelaşi care şi-a prins la curea cuţitul umezit cu sângele meu şi a plecat pe mare.

În curând voi ajunge la Ceros. Şi nu mai ştiam sigur pe care dintre ei aveam să-l găsesc.

Capitolul 7

POCNETUL ASCUŢIT AL UNUI SCRIPETE CARE s-a lovit de punte m-a trezit brusc din somn. Am clipit, m-am frecat la ochi şi am privit în jur în cabină.

Hamacul se legăna înainte şi-napoi, o sticlă goală se rostogolea pe scândurile de lemn, şi m-am ridicat în capul oaselor, eliberându-mă din stofa roasă.

Sprijinindu-mă de perete, am pornit încet pe coridor, mijind ochii la lumina puternică a soarelui de amiază care venea din capul scărilor. Echipajul îşi vedea deja de muncă de ceva vreme când am păşit pe punte. M-am învârtit în cerc şi, privind marea, mi s-a pus un nod în gât. În toate direcţiile se vedea doar albastru. Numai conturul ferm al orizontului şi vântul şi mirosul gros de apă sărată din aer.

M-am aplecat peste balustradă, ascultând şoaptele familiare ale gumei spintecând apa. Zâmbetul care mi-a înflorit pe buze a făcut să mă doară pielea jupuită şi am ridicat mâna să ating tăietura fierbinte şi umflată.

Am avut senzaţia că sunt urmărită şi am ridicat privirea spre Willa, care atârna într-un sapan deasupra, pe arborele mic, cu o teslă în mână. Tăişul subţire şi curbat era prins perpendicular pe un mâner de lemn, cu un capăt bont, folosit ca ciocan. Era unealta nostromului navei – cel care ţinea vasul pe linie de plutire.

— Mişcă.

Am tresărit, m-am lipit cu spatele de balustradă şi am ridicat ochii la tânărul cu capul ras şi pielea netedă ca de obsidian, care se înălţa deasupra mea cu o ladă în braţe.

— Dă-te din cale, dragorule, a bombănit el, trecând pe lângă mine.

— Cum stăm cu timpul, Paj?

West a ieşit pe puntea laterală descoperită şi s-a oprit brusc când m-a văzut.

— Verific acum.

Bărbatul pe nume Paj a aşezat lada la picioarele sale şi, când a deschis-o, lumina soarelui a căzut pe octantul de

bronz dinăuntru. Pe cât de înalt era, pe atât era şi de lat, şi mânecile cămăşii erau prea scurte pentru braţele lui lungi.

M-am uitat derutată când la el, când la West, până când am înţeles că Paj trebuie să fi fost navigatorul de pe *Marigold.* Dar era prea tânăr pentru o astfel de poziţie. De fapt, toţi erau prea tineri ca să fie altceva decât marinari de punte. Erau băieţi pe punctul de a deveni bărbaţi.

Paj a scos cu grijă octantul din lăcaşul lui căptuşit cu catifea, a dus capul monocular la ochi şi a îndreptat telescopul spre orizont. Lumina soarelui s-a reflectat pe oglinzile mici şi Paj a întins braţul, potrivind rotiţele. După o clipă a încremenit, calculând în minte.

West s-a rezemat de cadrul uşii, aşteptând. În spatele lui am văzut un colţ de birou şi două ferestre cu cercevele, dincolo de un hamac frumos îngrijit. Era cabina timonierului.

Paj a coborât octantul şi s-a întors spre West.

— Avem o întârziere de numai jumătate de zi din cauza furtunii. O putem recupera dacă avem vânt bun şi Willa păstrează velele întregi.

— Velele n-au nimic, s-a răstit ea, încruntându-se la noi de sus, atârnată de vergă.

West a încuviinţat scurt din cap către Paj, după care a dispărut în cabina lui şi a închis uşa în urmă.

— Păsările naibii! a strigat Willa, acoperindu-şi capul cu braţele când un albatros s-a ivit lângă velă.

Până să-i facă vânt, albatrosul a apucat-o de-un cârlionţ.

Tipul cu părul lung şi negru a râs din vârful arborelui mare. Stătea cocoţat printre frânghii cu tălpile goale şi cu un castron de lemn în mâini. Păsările se adunaseră în jurul lui, fluturând din aripi împotriva vântului şi pescuind ce-o fi fost în castron.

Semăna sorţi de izbândă pentru corabie, onorând morţii care se înecaseră în apele astea. Tatăl meu îmi spunea mereu că păsările mării erau sufletele comercianţilor pierduţi. Aducea ghinion să le alungi sau să nu le laşi să aterizeze şi să-şi facă cuiburi. Şi cei care îndrăzneau să navigheze pe Mările Înguste aveau nevoie de tot norocul

din lume.

Nişte ghete au aterizat pe punte în spatele meu şi, întorcându-mă, am dat cu ochii de Willa, care dezlega sapanul înfăşurat de brâu. Părul îi era răsucit ca nişte funii lungi şi arămii care-i cădeau pe umeri şi, în lumină, pielea ei era de culoarea gresiei brun-roşietice care se sfărâma pe culmile de pe Jeval.

— Eu sunt Fable, am spus, întinzându-i mâna.

Ea doar s-a uitat la mâna mea, urcând sapanul pe umăr. Arsura de pe faţă i se întindea pe bărbie, terminându-se într-un punct clar pe obraz.

— Ai impresia că vreau să-ţi fiu prietenă pentru că sunt singura fată de pe vasul ăsta?

Am lăsat mâna.

— Nu.

— Atunci dă-te din calea mea.

A spus asta cu un zâmbet amar şi a aşteptat să mă dau la o parte.

Am făcut un pas spre arborele mare şi ea a urcat treptele spre puntea superioară fără să privească în urmă. Abia atunci m-am uitat mai bine la corabie.

Marigold era o lorcă, o corabie suficient de mică încât să poată naviga furtunile care bântuiau apele astea, dar cu o cală suficient de mare cât să poată transporta încărcături bunicele pentru afaceri cu negoţ modeste. Era uşor de recunoscut pe mare datorită velaturii unice – fâşii de pânză albă cu coaste de lemn, cu forme arcuite, asemănătoare aripilor de liliac. Corabia lui Saint, *Ciocârlia,* fusese mult mai mare, cu un echipaj de cinci ori mai numeros. Dar mirosul de lemn băiţuit şi parâme sărate se găsea pe toate vasele.

Dacă închideam ochii, aproape că mi-aş fi putut închipui că eram iarăşi acolo. Cu mama căţărată pe catarge. Cu Saint la timonă. Dar amintirea nu mai era pictată în culorile vii de altădată. Spre deosebire de amintirile mele de pe Jeval.

În fiecare zi privisem culmea verde a insulei înălţându-se înclinat din apă spre cer şi apoi coborând printre dealuri. Copacii de la poale ascundeau cocioabele dragorilor, dar

fumul focurilor lor se ridicau în şuviţe albe unduitoare. Am încercat să elimin amintirea din gând. Apele azurii, ca de cristal. Foşnetul vântului printre crengi.

Nu voiam să mi le amintesc.

— Chiria.

M-am întors în bătaia vântului. Tânărul din vârful arborelui apăruse deodată lângă mine, cu părul lui gros desprins pe jumătate din legătura de la spate. Genele lui negre încadrau nişte ochi gri pe fondul pielii de un ivoar cald. În ansamblu, avea culorile lemnelor purtate de ape. În braţe ţinea un teanc de plase, cu frânghiile înălbite de sarea incrustată.

— Chiria? Deja l-am plătit pe West.

— Aia a fost pentru călătorie. Dacă vrei să dormi în hamac, te costă în plus.

Mi-a făcut cu ochiul şi vocea lui gravă răsuna cu uşoare inflexiuni înalte la capătul fiecărui cuvânt. Încerca să-şi ascundă accentul, dar l-am sesizat. Nu era născut în Strâmtori.

— Şi West m-a pus să-ţi îngrijesc aia.

A ridicat mâna, arătând spre faţa mea.

— Ca să-mi pui şi asta la socoteală? am întrebat, sugând buza umflată printre dinţi. N-am nimic.

S-a întors, fără să mă aştepte.

— Haide!

Am pornit după el, străduindu-mă să ţin pasul, şi am observat că se uită la tălpile mele goale pe puntea fierbinte. Făcuseră bătături după ce ani de-a rândul mă plimbasem pe plaja coaptă de soare. Ghetele erau un lux pe care nu mi l-am permis, dar, mai mult, nu prea aveau utilitate pe Jeval.

A urcat scările spre puntea superioară şi a lăsat plasele într-o grămadă la picioarele mele.

— Cred că ştii să repari plase.

N-a aşteptat să răspund şi mi-a dat un ac din os alb, după care s-a dus înapoi la teancul de capcane pentru crabi.

Adevărul e că nu ştiam nimic despre plase. Pe insulă pescuisem numai cu capcane şi linii, pentru că nimeni nu

fusese dispus să mă înveţe să le fac.

A deschis capcana de la picioarele lui şi s-a pus pe treabă. N-aveam de gând să-i spun că n-am mai folosit ace niciodată şi că probabil vor pierde peşti pentru că lăsase plasele pe seama mea. În loc de asta, m-am aşezat şi m-am prefăcut că ştiu foarte bine ce fac.

Să găsesc rupturile a fost uşor. Firele roase şi destrămate din frânghii erau împrăştiate, dar numeroase. Am aşezat acul alături, pe punte, şi am studiat nodurile, întorcând plasa pe cealaltă parte ca să observ toate feţele înainte să încep să tai porţiunile uzate.

— Eşti stewardul, am spus eu, nu tocmai ca pe o întrebare.

Singurul care se ocupa de plase şi capcane pe *Ciocârlie* când eram mică era membrul echipajului însărcinat să asigure hrana pentru ceilalţi. Dacă West îi ceruse să-mi coasă buza, probabil că tot el avea sarcina să-i îngrijească pe membrii răniţi sau bolnavi.

— Sunt Auster.

A aruncat în apă o bucată de lemn rupt.

— Ceros, a?

Mâinile mi-au încremenit pe plasă, dar el nu şi-a luat ochii de la capcane.

— Chiar aşa, am răspuns eu, eliberând şi întinzând firele.

— Te-ai plictisit de dragatul pe Jeval?

Am trecut sfoara prin ochiul acului şi am tras de ea ca s-o strâng.

— Cam aşa.

Se pare că s-a mulţumit cu atât. A desprins zăvorul rupt de pe capcană şi l-a înlocuit cu unul nou, în timp ce eu comparam plasele, încercând să desluşesc cum fuseseră legate nodurile. Am muncit până seara târziu şi după numai câteva încercări m-am învăţat să întind plasa ca să petrec acul de la stânga la dreapta, consolidând porţiunile noi. L-am surprins pe Auster urmărindu-mi mâinile de mai multe ori, dar nu a spus nimic, s-a prefăcut că nu observă când trăgeam în direcţia greşită sau săream peste câte o buclă şi trebuia s-o iau de la capăt.

Paj s-a ivit dedesubt, a preluat timona şi sub supravegherea lui West a întors nava spre est. Vorbeau în şoaptă şi West privea la orizont, iar eu am privit cerul.

— Credeam că mergem la Dern, am spus eu, întorcându-mă spre Auster.

A ridicat privirea din capcane şi a mijit ochii la mine.

— În locul tău n-aş pune întrebări la care nu-mi trebuie răspunsuri.

West şi Paj au stat de vorbă lângă timonă câteva minute, urmărindu-i pe ceilalţi, care se urcau pe catarge pentru a potrivi velele. Schimbau traiectoria.

Am muncit la plase până când a început să se lase întunericul şi aerul s-a răcit, mângâindu-mi pielea înfierbântată. Mă dureau umerii şi spatele şi începusem să fac băşici la degete, dar am terminat şirul de noduri început şi i-am dat plasele lui Auster.

Mi-a inspectat opera cu atenţie, apoi a încuviinţat ferm din cap şi a coborât pe punte, unde Willa şi Paj stăteau împreună la proră cu castroane cu tocană. Willa stătea cu picioarele peste margine, lovind cu ghetele în vânt, şi stomacul mi s-a strâns când am simţit mirosul de peşte gătit.

Pe mare s-a lăsat noaptea, înnegrind nava *Marigold,* mai puţin velele albe întinse pe fondul cerului înnorat şi întunecat. Stelele şi luna s-au ascuns, făcând invizibilă linia unde se sfârşea marea şi începea cerul, şi senzaţia asta mi-a plăcut. Parcă pluteam în aer. Vântul de vest era cald, îşi găsea calea pe vas şi continua spre siajul de apă din urma noastră.

Am strâns din dinţi, luptând cu foamea din burtă, dar nu-mi permiteam să cheltui niciun ban, şi atât Willa, cât şi Auster îmi arătaseră clar că nu voi primi nimic gratis. M-am strecurat în întuneric prin spatele lor, oprindu-mă în capul scărilor care coborau sub punte. Strălucirea caldă a unei lumânări se revărsa prin crăpătura uşii din dreapta şi am văzut o umbră plimbându-se pe podea când o mână grea s-a lăsat pe umărul meu. M-am răsucit pe călcâie, scoţând cuţitul dintr-o mişcare şi ţinându-l pregătit în lături. Tânărul

cu ochelari din seara trecută mă privea de sus, luminat de lună doar în parte.

— Tu eşti Fable.

Am relaxat degetele din jurul cuţitului.

— Eu sunt Hamish, trezorierul de pe *Marigold.*

Obrajii înroşiţi arătau că pielea lui nu era cea mai potrivită pentru viaţa pe apă.

— Dacă atingi vreun lucru de pe barca asta care nu-ţi aparţine, voi şti.

Am ridicat bărbia. Majoritatea locuitorilor din Strâmtori erau croiţi din aceeaşi stofă jerpelită, dar până şi cele mai joase rânduri ale societăţii îi apărau pe proscrişii lor. Jeval era singurul petic de pământ dintre Strâmtori şi Marea Nenumită şi devenise un fel de refugiu pentru cei care ori nu puteau fugi de reputaţiile lor, ori aveau prea mulţi duşmani pe insula principală ca să se poată ascunde. Printre comercianţi erau cunoscuţi drept hoţi.

Am tras în jos mâneca de la cămaşă, din reflex, având grijă să-mi ascund cicatricea. Comercianţii erau şi mai superstiţioşi decât jevalezii şi nu trebuia să le dau motive să se teamă că voi atrage privirile demonilor mării. Ar fi putut să mă arunce peste bord la prima furtună.

Mă puteam descurca cu faptul că echipajul nu mă place, dar, dacă ar fi ajuns să se *teamă* de mine, aş fi avut probleme serioase.

Hamish a întins mâna pe lângă mine şi a deschis uşa pe balamale scârţâitoare.

Înăuntru, West stătea aplecat asupra unei mese pe care erau desfăşurate hărţi, ţinând în mână o cană cu ceva fierbinte din care ieşeau aburi, şi inelul de aur de pe unul dintre degetele lui scânteia în lumină. Hamish a intrat în cabina mică şi s-a dus la el cu un sul de pergament şi o pană neagră.

— Mulţumesc, a mormăit West, oprindu-se când a privit spre uşă şi a dat cu ochii de mine.

— Vreau…

Dar cuvintele s-au stins şi inima mi-a sărit în gât. Nici nu ştiam ce vreau să spun.

West a făcut un semn cu capul spre uşă şi Hamish s-a supus, trecând pe lângă mine fără niciun cuvânt şi dispărând în întunericul de pe puntea laterală.

— Ce-i?

West a aşezat cana pe hartă şi a venit în faţa biroului, învârtind inelul pe deget. Nu mi-a scăpat faptul că stătea în dreptul hărţilor, ca să nu văd ce era pe ele.

— Voiam să-ţi mulţumesc.

Mi-am îndreptat puţin spatele.

— Pentru ce?

M-am încruntat.

— Pentru că m-ai primit pe vas.

— Ai plătit călătoria, a spus el pe un ton sec.

— Ş-ştiu, m-am bâlbâit eu. Dar îmi dau seama că nu voiai…

— Ascultă, mi-a tăiat el vorba. Nu-mi datorezi nimic. Şi vreau să fie clar – mi-a întâlnit privirea un lung moment –, nici eu nu-ţi datorez nimic.

— N-am spus…

— M-ai pus într-o situaţie neplăcută azi-noapte, când ai apărut pe chei. Nu-mi trebuia aşa ceva.

Inflexiuni aspre i-au tăiat firul domol al vocii.

Înţelegeam la ce se referă. Echipajul nu era de acord cu decizia lui de a mă lua la bord. Acum trebuia să-i împace cumva.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi trebuie scuze. Trebuie să dispari de pe vasul meu. Pleci îndată ce ajungem la Ceros.

În toată perioada în care am făcut tranzacţii cu West, niciodată nu a vorbit atât de mult. Mereu a fost rece, zgârcit la vorbă şi nerăbdător. Privirea îi fugea mereu pe chei dintr-un loc în altul, fără să se întoarcă asupra mea, dar acum s-a uitat în ochii mei. Mi-a întâlnit privirea preţ de o clipă şi apoi a coborât ochii în podea, între noi.

— Nu ştiam că o să ai de pierdut, am spus eu, pe un ton mai blând decât aş fi vrut.

— Am avut. Voi avea.

A oftat, frecându-se pe faţă cu o mână.

— Cât vei fi pe corabie, o să pui umărul la treabă. Dacă cineva îţi cere să faci ceva, o faci fără ezitare.

Am încuviinţat din cap, muşcându-mi obrazul, încercând să mă hotărăsc dacă să-l întreb sau nu.

— De ce mergem spre nord?

— Dacă vrei să-ţi cer acordul pentru traiectoria noastră, o să te coste încă cincizeci de monede.

A păşit spre mine, scurtând distanţa dintre noi.

— După ce acostăm la Ceros şi pui piciorul pe chei, nu vreau să te mai văd niciodată.

Am deschis gura să spun ceva, dar imediat mi-a închis uşa în nas şi zăvorul s-a închis cu zgomot.

Vorbele lui m-au rănit şi nu înţelegeam de ce. A cumpărat pyre de la mine timp de doi ani, dar West şi cu mine nu eram prieteni. Avea dreptate că nu-mi datora nimic, dar, când am alergat pe chei urlându-i numele, mi-a salvat viaţa. Şi cumva ştiam că aşa va face.

Ceva l-a făcut să-mi accepte banii şi să se împotrivească echipajului său. Ceva l-a făcut să se răzgândească. Sinceră să fiu, nu-mi păsa care era motivul. West nu mă voia pe *Marigold,* dar cert e că în sfârşit eram pe drumul spre Ceros. Asta era important.

Capitolul 8

CU MONTURI ÎNSÂNGERATE, ÎNCOLĂCEAM frânghii grele în teancuri îngrijite la piciorul arborelui mic. Munceam dinainte de zori, adunasem parâmele pe măsură ce Paj le înlocuia cu altele noi. Atât arborele mic, cât şi cel mare se forţaseră în timpul furtunii în drum spre Jeval şi era posibil ca parâmele slăbite să nu mai reziste dacă ar fi venit o altă furtună. Şi avea să vină.

Încă înaintam spre nord, cu o deviere de aproape jumătate de zi de la drumul spre Dern. Nu mai călătorisem pe apă de câţiva ani, dar încă ştiam să mă orientez după stele şi petrecusem jumătate din noapte pe punte, cartografiind marea în gând. Singurele direcţii de navigare dinspre Jeval erau spre nord, în Strâmtori, sau spre Marea Nenumită din sud.

Nu am fost niciodată în Marea Nenumită, dar mama se născuse acolo. Pielea ei bătută de vânt şi bătăturile din palme lăsau impresia că a copilărit pe o corabie, dar venise în Strâmtori de una singură cam pe la vârsta mea de acum şi găsise un loc în echipajul lui Saint pe post de dragor, lăsând în urmă trecutul ei din Marea Nenumită. Mă lua în braţe când stăteam pe catarg, legănând picioarele în gol, şi îmi povestea despre Bastian, oraşul-port care îi fusese cămin, şi despre navele uriaşe care pluteau pe acele ape adânci.

Odată am întrebat-o dacă ar vrea să se întoarcă vreodată. Dacă m-ar lua cu ea într-o bună zi. Dar a răspuns doar că a fost născută pentru o altă viaţă, la fel ca mine.

Piciorul meu dezgolit a alunecat pe puntea umedă când *Marigold* a încetinit şi am ridicat ochii spre Hamish, Willa şi Auster, care strângeau pânzele. Paj nu şi-a luat privirea de la munca lui şi a aruncat pe punte încă o grămadă de frânghie. A aterizat în faţa mea chiar când uşa de la cabina timonierului s-a deschis şi West a apărut pe puntea laterală.

Şi-a încheiat haina până la gât, şi-a tras o pălărie pe cap

şi a coborât treptele punţii superioare. După cum arăta, ne îndreptam spre port. Dar ne aflam în pustiu, aproape de apele care duceau spre Marea Nenumită. Hamish l-a urmat îndeaproape şi, de parcă ar fi simţit că mă holbez la ei, a întors privirea peste umăr şi a mijit ochii la mine în semn de avertisment.

Am coborât iarăşi privirea la frânghii, văzând cu coada ochiului că Auster eliberează ancora şi slăbeşte frânghiile întinse de-a lungul balustradei. Willa şi Hamish au apropiat scripeţii de barca cu vâsle prinsă de marginea vasului şi, după ce au eliberat-o, West a coborât.

Am lăsat jos următorul colac de frânghie şi m-am aplecat peste tribord, privind în lungul corabiei. În zare, un grup de insule mici de corali stăteau pe albastrul limpede al apei ca o grămăjoară de pietre. Dedesubt, West a întors barca, s-a lăsat pe spate şi a tras vâslele la piept, depărtându-se de navă.

Dar insuliţele erau pustii şi golaşe şi coralul era înălbit de soare. L-am urmărit pe West până când a dispărut în spatele lor. Pornise cu barca goală şi, din câte vedeam, pe enclava-schelet nu se găsea nimic.

— Ochii la punte, dragorule, a mormăit Paj, aruncându-mi alte frânghii.

M-am supus, am luat frânghiile şi le-am târât până la arborele mic, dar Paj nu m-a slăbit din privire.

Şi-a încrucişat braţele la piept, astfel încât cămaşa i s-a întins peste umerii largi, şi m-a urmărit în timp ce am încolăcit frânghia şi i-am legat capătul.

— Am pus pariu, să ştii.

M-am ridicat în picioare, scuturând din mâini, în timp ce închideam şi deschideam degetele. Pielea rănită mă ustura, întinzându-se pe oase.

— Pentru ce?

— Pentru cât timp o să-ţi ia să furi ceva.

A rânjit.

Atunci mi-am dat seama că şi Paj vorbea cu un accent neobişnuit, rotunjind uşor cuvintele. Dar el se ascundea mult mai bine decât Auster.

Willa s-a uitat la noi de pe puntea superioară, blocând manivela ancorei, şi în spatele ei era Hamish.

— Nu sunt hoaţă, am spus eu. Vrei să-mi cauţi la curea? N-ai decât.

— Doar nu eşti atât de proastă încât să pui prada la curea, nu? Dragorii sunt pungaşi, dar nu şi proşti, a spus Auster din spatele meu şi m-am întors, lipindu-mă de arborele mare.

Toţi patru mă fixau cu privirea şi pe vas s-a lăsat tăcerea, se mai auzea doar vântul care aluneca pe velele din pânză de deasupra noastră. Mă provocau, trăgeau de mine ca să le arăt de ce sunt în stare. Şi nu le-o puteam lua în nume de rău. Nu aveau niciun motiv să aibă încredere în mine şi timonierul lor mă primise fără să le ceară părerea.

— Nu mă interesează ce aveţi în cală şi nici ce scrie în registrele voastre. Vreau doar să traversez Strâmtorile, am spus eu.

— Minţi.

Paj a făcut un pas în faţă, mai înalt decât mine cu un cap.

— Dar ştiu că n-ai ce face. Aşa sunt jevalezii din fire.

— Nu sunt jevaleză, am spus eu. Şi nu sunt hoaţă.

Auster a aruncat şi ultima capcană peste bord şi aceasta a căzut împroşcând apa de dedesubt.

— Ultimul care a furat de la noi zace pe fundul mării.

Părul lui negru ca pana corbului era dezlegat şi-i cădea pe umăr. L-a adunat la spate şi l-a legat, coborând treptele spre punte.

— Uite, îţi dau nişte bani înainte să apuci să-i furi.

Paj a băgat mâna în buzunarul de la vestă şi a scos un singur ban.

Willa s-a rezemat de catarg, privindu-ne.

Paj a ridicat banul între noi, prins între degete.

— Asta vrei, nu?

Mi-am încleştat dinţii, încercând să-l citesc. Nu ştiam unde duc toate astea, dar nu era de bine. Şi, cu timonierul plecat, echipajul îşi putea permite unele lucruri.

A pocnit din degete şi bănuţul a zburat în aer, a trecut de margine şi a căzut în apa de jos.

— Cât o fi adâncimea, Auster?

Paj nu s-a uitat la el când l-a întrebat, a rămas cu privirea îngâmfată la mine.

Auster a răspuns vesel:

— Aş zice pe la o sută patruzeci şi cinci de metri. Poate o sută cincizeci.

Hamish şi-a netezit cu o mână părul pieptănat, de culoarea nisipului, de pe frunte, şi ochelarii i s-au strâns pe nas.

— Se pare că m-am înşelat, Paj. Văd că dragorii nu fac orice de dragul banilor.

Willa stătea tăcută în spatele lor, cu o privire diferită de a celorlalţi. Mai curând era curioasă decât bănuitoare. De parcă mi-ar fi auzit gândurile, a înclinat capul într-o parte.

Încercau să mă pună la locul meu. Să mă batjocorească. Pentru că, prin tot ce făceau, comercianţii te puneau la probă. Toate erau încercări de a te măsura.

Am întâlnit privirea lui Paj în timp ce mi-am tras cămaşa peste cap, lăsând-o pe punte.

— Ce faci?

S-a încruntat, văzând că mă urc pe balustradă.

M-am ridicat în bătaia vântului, urmărind mişcarea apei din jurul insulelor de corali. Se ridica uşor la mal şi, dacă în adânc era la fel de liniştită ca la suprafaţă, puteam să fac scufundarea în numai câteva minute. Mă scufundasem la adâncimi mai mari de nenumărate ori.

Hamish s-a aplecat peste marginea de tribord când am sărit, străpungând aerul şi scufundându-mă în apa rece, împrăştiind un nor de bule. Când am ieşit la suprafaţă, toţi cei patru membri ai echipajului mă urmăreau de sus, Paj cu ochii bulbucaţi.

Pieptul mi s-a umplut de vânt cald şi l-am expirat şuierând îndelung, iar şi iar, până când mi-am simţit plămânii suficient de flexibili cât să cuprindă aerul de care aveam nevoie. Am lăsat capul pe spate, aspirând încă puţin aer, şi apoi m-am scufundat, lovind din picioare spre fundul mării.

Coralul alb ca cenuşa de deasupra apei era doar cadavrul

fiinţei de dedesubt, unde pereţii abrupţi de recif erau plini de viaţă. Corali-bulă, bureţi ţepoşi şi arici-de-mare acopereau fiecare centimetru pătrat sub bancurile de peşti multicolori şi, coborând, am urmărit urcuşul elegant al unei caracatiţe care se căţăra pe nisip.

Suprafaţa a încetat să tragă de mine după ce am coborât suficient de mult şi m-am lăsat să plutesc în adânc cu braţele întinse în lături, coborând printre razele de soare care traversau apa.

Marigold s-a micşorat până a ajuns un punct întunecat departe, deasupra mea, şi m-am uitat după luciul banului în mâl, înotând în cerc şi apropiindu-mă de fund. A fost un truc arogant din partea lor să mă provoace să găsesc un singur ban pe fundul mării, o încercare de a mă umili. Dar nenorocirii ăia de comercianţi nu ştiau cine sunt. Şi ce pot face.

Bănuţul era un metal, nu o piatră preţioasă. Dar şi el avea un limbaj propriu, ca toate celelalte. M-am oprit din mişcare, ascultând după ţiuitul lui slab. Am cernut sunetele recifului până când un murmur stins m-a făcut să mă întorc. Ceva a licărit în colţul ochiului meu şi m-am întors clipind, descoperind jocul de lumină. Dar era prea departe de navă în apele astea limpezi şi nemişcate. În apă, banul ar fi trebuit să urmeze un drum foarte puţin oblic.

M-am întors, studiind frunzele coralilor, care se unduiau încet într-o parte şi-n alta. Şi mi-a picat fisa, lăsându-se greu în adâncul stomacului meu, tocmai când am simţit forţa apei trăgându-mă de picioare.

Un curent.

Dar era prea târziu. Curentul m-a înghiţit, m-a tras în jos şi m-a târât pe fundul mării ca un cablu de remorcare. Am lovit din picioare, încercând să scap din calea lui, dar m-a tras cu putere din ce în ce mai mare. Coralul zbura pe lângă mine şi am ţipat, scoţând un fir de aer printre buze, târând mâinile pe fund şi stârnind mâl în urmă.

Marigold s-a depărtat tot mai mult şi m-am răsucit, căutând ceva de care să mă apuc, dar atunci curentul m-a izbit de recif.

Coralul mi-a zgâriat spatele şi umerii, rostogolindu-mă peste creste până când am reuşit să mă prind cu mâna. Apa rece năvălea pe lângă mine, suflându-mi părul din faţă, şi m-am tras în sus. Muşchii mei urlau şi epuizarea mi s-a strecurat în membre până când au început să-mi tremure mâinile cu care mă ţineam. Pielea deja îmi luase foc, otrava coralilor mi se strecura în sânge.

M-am tras de-a lungul versantului până când am ieşit din calea curentului şi m-am ţinut de pragul de stâncă, chinuindu-mă să încetinesc bătăile inimii dintre coastele mele înainte să-mi consume tot aerul din piept. Curentul de fund mă purtase treizeci de metri pe puţin şi trebuia să ies repede la suprafaţă.

Am urcat lovind din picioare, depărtându-mă de atracţia curentului, dar un luciu stins de pe fundul mării m-a făcut să mă opresc şi să mă apuc cu degetele de stânca ascuţită. Am înălţat ochii la *Marigold,* înjurând, şi încă o bulă de aer s-a strecurat în sus prin apă. N-aveam de gând să mă întorc cu mâna goală.

Am coborât înapoi, ţinându-mă de recif, până când am ajuns din nou în bătaia curentului, şi de aici am înaintat încet până la locul unde văzusem licărul de lumină. Apa năvălea pe lângă mine şi am băgat mâna deschisă în nisip, adunându-l în pumn, iar când am retras-o, curentul a cernut grăunţii printre degetele mele, până când în mijlocul palmei a apărut moneda.

Scara deja era desfăşurată când am ieşit la suprafaţă şi am gâfâit cu pieptul plin de durere, cu coastele strivite. Am urcat treptele scării de funie şi m-am prăbuşit peste balustradă, unde echipajul încă mă aştepta.

Auster rânjea pieziş când am aterizat cu picioarele pe punte. M-am dus drept la Paj, cu sângele curgându-mi pe pielea umedă din tăietura de la umăr şi picurând pe punte în urma mea.

Hamish a mormăit ceva, clătinând din cap.

— Credeam că te-am pierdut, dragorule.

Paj rânjea din spatele timonei, dar i se citeau emoţiile dincolo de calmul aparent al feţei. Nu ştiu ce ar fi făcut

West dacă ar fi aflat cu ce-şi ocupau timpul, dar se vedea că tocmai asta se întreba şi Paj.

M-am oprit în faţa cârmei, deschizând palma între noi. I-a căzut falca şi a desprins braţele de la piept, îndreptându-se puţin de spate.

— Ce naiba…

Am înclinat mâna, lăsând moneda să cadă pe punte cu un clinchet mic, şi am ridicat ochii la el fără niciun cuvânt. În spatele lui, privirea Willei trecuse de la curiozitate la nelămurire şi în ochii ei juca o întrebare.

M-am răsucit pe călcâie şi mi-am făcut loc pe lângă Paj spre treptele care coborau sub punte, trântind uşa cabinei în urma mea în murmurul de voci înăbuşite de pe coridor. Brusc toată durerea din spatele meu s-a aprins şi mirosul înţepător de sânge mi-a întors stomacul pe dos. M-am dus împleticit la găleata din colţ, am căzut în genunchi, tremurând de frig, şi am vărsat.

Petrecusem patru ani pe Jeval, eram atât de aproape de Ceros şi era să mă înec într-o scufundare după un singur bănuţ. Dar asta era una dintre regulile lui Saint.

Nimic nu e pe gratis.

Nu se referea doar la mâncare, la costul călătoriilor şi la hainele din spinare. Se referea la respect. Siguranţă. Protecţie. Nimeni nu ţi le datora.

Şi, într-un fel sau altul, plăteai pentru ele mereu.

Capitolul 9

DUREREA CARE MĂ ARDEA PE SUB PIELE APROAPE că-mi luase gândul de la foame.

Mă înţepasem printre corali de multe ori şi ştiam ce urma. Voi face febră şi voi avea dureri în oase câteva zile, dar era mai bine decât să fiu luată peste picior de echipajul de pe *Marigold.* Dacă m-aş fi arătat o pradă uşoară, batjocurile s-ar fi putut transforma în ceva mult mai fatal.

Am sfărâmat de masă carapacea încă unui crab, cu stomacul strâns de greaţă. Imediat ce a ridicat capcanele din apă, Auster mi-a lăsat una la picioare şi a plecat. Eram pe puntea laterală, cu mâinile amorţite de la manipulat carapacele colţuroase. Dar curăţasem nenumăraţi crabi în viaţa mea şi, chiar dacă toţi se fereau de munca asta, eu ştiam s-o fac cu ochii închişi.

Hamish s-a dus la proră, privind marea, iar eu m-am uitat după colţ şi l-am văzut pe West venind dinspre insulele de corali. Soarele deja coborâse pe jumătate de la plecarea lui, dar barca părea goală şi acum.

Auster şi Paj au ridicat-o la locul ei, la pupă, şi au legat-o. După o clipă, West a încălecat balustrada. Păşind pe puntea laterală, şi-a descheiat haina şi a lăsat-o să-i alunece de pe umeri, dar s-a oprit brusc când m-a văzut şi s-a încruntat, cercetându-mi faţa şi spinarea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat printre dinţi.

În spatele lui, Paj a ridicat mâna şi şi-a frecat capul ras, iar în umerii lui încordaţi se vedeau indicii discrete de îngrijorare. Şi nu prea înţelegeam de ce. Dacă m-aş fi înecat în curentul de apă, n-ar fi fost problema lui West. Ori poate că şi asta era încă o probă.

— Am alunecat pe velă şi am căzut în sarturi[1], am spus eu, întorcându-i spatele.

Greutatea privirii lui mi-a furnicat pielea şi am aruncat încă o carapace goală în găleata de la picioare. A dispărut

---

[1] *Sart:* parâmă cu care se leagă arborii de marginile laterale ale punţii, pentru a-i susţine (n. t.).

în cabina lui şi am răsuflat îndelung, strângând din ochi ca să înăbuş usturimea care mi se înălţa în gât.

Când i-am deschis la loc, Auster a apărut lângă masă şi a aşezat un castron înaintea mea tocmai când am apucat încă o pereche de picioare de crab.

Am privit tocana aburindă, înghiţind în sec.

— Nu mi-e foame.

— Dacă munceşti, mănânci. Aşa e corect, a spus el, împingând castronul mai aproape.

Am ridicat privirea, măsurându-i chipul. Nu vedeam nicio urmă de viclenie în ochii lui, dar unii oameni ştiau s-o ascundă mai bine ca alţii. Oricine s-ar fi uitat la mine probabil că ar fi văzut că sunt lihnită, dar nu-mi permiteam să mă mai îndatorez nimănui.

— Ai curăţat o ladă întreagă de crabi. E un târg cinstit.

A luat una dintre găleţi şi a plecat, lăsându-mă singură pe punte.

Am strâns mâna pe marginea mesei de lucru şi m-am aplecat peste ea, căzută de gânduri. Adevărul e că nu avea importanţă de ce îmi dădea mâncare. Trebuia să mănânc, mai ales pentru că mă aşteptau zile cu febră.

Am lăsat ciocanul şi am luat castronul în mâini tremurânde, sorbind încet. Sarea şi mirodeniile mi-au înţepat pielea crăpată din jurul buzei, dar zeama m-a încălzit pe dinăuntru şi am răsuflat uşurată. Gustul a deşteptat un şir de amintiri şterse şi destrămate care au strâns şi mai mult nodul din burta mea, aşa că le-am alungat, clipind, înainte să se contureze bine. Cu degetele murdare am luat din zeamă o bucată moale de cartof şi am băgat-o în gură, sfărâmând-o până când mi-a ars limba.

Privirea mi-a fugit la uşa închisă de la cabina timonierului şi m-am întrebat dacă West ştia că Auster îmi dă de mâncare. Îmi spusese clar că nu-mi datora nimic. Poate că un castron cu tocană pentru două zile de muncă nu intra în socoteală, aşa cum a spus Auster. Sau poate că i se făcuse milă de mine. La gândul ăsta, nu mi-a mai venit să iau nicio îmbucătură.

Mi-am turnat în gură şi ultimii stropi de zeamă, deşi

stomacul meu era deja plin peste măsură şi mă durea, după care m-am apucat iar de treabă. Terminând şi cu ultimul crab, am coborât scările cu încă o găleată plină în braţe. Pârâitul lemnului era singurul zgomot pe coridorul întunecat, cu cele trei uşi înşiruite de-a lungul peretelui, fiecare marcată cu stema navei *Marigold.*

— Aici.

Vocea lui Auster a răsunat în întunericul cabinei şi am ridicat privirea, întâlnind licărul din ochii lui în legănarea felinarului pe cârlig. A coborât din hamac şi m-a întâmpinat la uşă.

A apucat lanţul din jurul gâtului său, de care atârnau cheile, cu acelaşi zâmbet larg trăgându-i colţurile ochilor, făcându-l şi mai chipeş decât era oricum. Auster era subţire la trup, cu pielea de culoarea grâului trecut, şi de mai multe ori mi s-a părut că pe chipul lui se vedea o bunătate pe care n-o observasem la ceilalţi. Îşi suflecase mânecile cămăşii, descoperind pe antebraţ un tatuaj cu tuş negru sub forma unui nod complicat. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că era vorba despre doi şerpi încolăciţi, care-şi mâncau coada unul celuilalt. Nu am mai văzut simbolul ăsta.

S-a oprit în dreptul primei uşi şi a potrivit una dintre chei în lacătul de fier ruginit care atârna de zăvor, apoi a deschis-o cu piciorul. Am intrat după el şi frânturile de lumină mi-au descoperit un mic depozit, plin cu butoaie de apă gudronate şi lăzi cu mâncare. Borcane de sticlă albastră şi gălbuie erau înşirate pe rafturi de-a lungul pereţilor şi cărnuri uscate şi sărate atârnau de tavan în cârlige. Am ridicat găleata ca s-o aşez pe masă, dar atunci scândurile de deasupra au pârâit şi am ridicat privirea. Am observat mişcare deasupra lor – printre crăpăturile dintre ele alunecau umbre. Era cabina timonierului.

M-am apropiat de perete şi m-am aplecat înainte, încercând să-l văd pe West.

— Asta-i tot.

Auster ţinea uşa deschisă cu o mână şi aştepta.

M-a cuprins o fierbinţeală sub piele când Auster a ridicat

ochii în tavan şi mi-am dat seama că m-a surprins privind într-acolo. Am încuviinţat scurt din cap şi am ieşit, plecând capul, iar el a pus zăvorul la loc. Îmi dăduse să mănânc, dar n-avea de gând să-mi îngăduie să zăbovesc în cămara navei sau să aflu prea multe despre structura ei. Nici nu trebuia. Munca de steward era meticuloasă, nu numai pentru că gestiona inventarul corabiei şi completa proviziile în port. Era şi vânător, culegător şi responsabilul cu capcane pentru echipaj. Nici eu n-aş avea încredere într-un dragor înfometat care umblă sub punte.

Willa era deja întinsă în hamacul ei când am intrat pe uşă. Am coborât capacul cufărului deschis şi m-am aşezat pe el, şuierând când m-am atins cu spatele de perete.

Willa şi-a strâns părul după umăr, privindu-mă.

— Ce caută un dragor jevalez în Strâmtori?

— Şi eu mă întreb.

M-am încordat când Paj a apărut pe coridor, rezemat de tocul uşii. Nici nu auzisem când a coborât scările.

M-am uitat când la unul, când la celălalt, şi furnicături înţepătoare mi-au alunecat pe piele. Erau curioşi, fapt ce mă nelinişte a. Poate că a fost o greşeală să accept jocurile lor şi să mă scufund după monedă. Dar poate că voi reuşi să obţin informaţiile de care aveam nevoie dacă-mi voi juca cărţile cu cap. Trebuia doar să le spun o parte suficientă din adevăr.

— Caut pe cineva, am spus eu, aplecându-mă cu coatele pe genunchi.

Willa a înghiţit momeala.

— Pe cine?

Am luat cuţitul de la curea şi l-am aşezat cu vârful pe cufăr, lângă mine. L-am răsucit până când a făcut o gaură mică în lemn.

— Pe un comerciant. Îl cheamă Saint.

Deodată s-au uitat unul la altul şi Willa s-a ridicat în capul oaselor în hamac, cu picioarele pe podea.

— Ce vrei de la Saint? a spus Paj râzând, cu un zâmbet sclipitor întins pe faţă, dar după voce părea îngrijorat.

Aici intervenea încă o regulă a tatei. În toată viaţa mea

îmi ceruse să-i promit un singur lucru. Puteam să hălăduiesc pe corabie după bunul plac, să explorez satele şi porturile şi să fac ce vreau. Atât timp cât n-am încălcat acea promisiune, nu am ieşit din graţiile lui.

Trebuia să nu spun niciodată vreunui suflet că eram fiica lui. Asta era tot.

Niciodată nu-mi încălcasem promisiunea şi nu aveam de gând s-o fac acum.

— Un post, am ridicat eu din umeri.

Willa s-a strâmbat la mine.

— Vrei să intri în echipajul lui *Saint?*

Dar a coborât colţurile gurii când şi-a dat seama că vorbesc serios.

— Ca ce? Ca dragor?

— De ce nu?

— De ce nu? a spus Paj ridicând tonul. În echipajul lui Saint îţi cauţi moartea. Aveai şanse mai bune pe Jeval.

În cabină s-a lăsat tăcerea şi cu coada ochiului am surprins un licăr de lumină când Willa a întors pumnalul în mână. Mânerul era incrustat cu nestemate de toate culorile şi inserţiile de argint complicate urcau sinuos până la tăiş.

— De când lucraţi pentru West?

M-am ridicat şi m-am urcat în hamacul meu cu grijă, muşcându-mi buza când ţesătura mi-a atins rănile umflate de pe umăr.

— De la început – de doi ani, a răspuns Paj cu dezinvoltură, fapt ce m-a surprins. Când West a pus mâna pe *Marigold,* i-a luat pe Hamish şi pe Willa. În scurt timp le-am urmat eu şi Auster.

Dar atunci mi-am dat seama de ce mi-a spus lucrurile astea cu atâta uşurinţă. Făceau parte dintr-o poveste. Şi singurii oameni din Strâmtori cărora le trebuiau poveşti erau cei care aveau ceva de ascuns. Orice ţi se spune liber probabil că e o minciună.

M-am afundat în hamac.

— Toţi sunteţi atât de tineri, am spus eu, deşi cuvintele se voiau a fi o întrebare.

— Am crescut împreună pe diverse nave, a răspuns Paj.

Vagabonzi din Waterside – toţi.

Asta se poate să fi fost adevărat. Cel puţin în parte. Dar Paj şi Auster vorbeau cu accente străine de Ceros.

Willa a coborât privirea la pumnal. Nestematele din mâner erau rubine şi opale. Nu se numărau printre cele mai rare, dar erau valoroase prin volumul lor. Mult prea valoroase ca să se regăsească în mâna unui vagabond din Waterside.

Şi pe mine mă învăţase Saint să mint aşa – întotdeauna urzeai minciuni plecând de la adevăr. Măcar câţiva dintre ei erau, probabil, vagabonzi din Waterside. Echipajele comerciale primeau adesea copii care locuiau în Waterside, în Ceros, oferindu-le mâncare şi pregătire, ca ei în schimb să preia munci periculoase. La maturitate, majoritatea deveneau membri de echipaj pe navele pe care crescuseră, dar nu am auzit niciodată ca un vagabond din Waterside să devină timonier.

Însă şi mai greu de crezut era ideea că au reuşit să obţină licenţă comercială. Cinci bresle organizau aproape toate aspectele vieţii în Strâmtori – Breasla Producătorilor de Rachiu, Breasla Constructorilor de Nave, Breasla Velarilor, Breasla Fierarilor şi Breasla Giuvaiergiilor. Fiecare avea un şef şi cei cinci şefi de breaslă formau Consiliul Comerţului. Numai ei puteau acorda licenţele obligatorii pentru desfăşurarea comerţului în orice port şi echipajul ăsta nu ar fi avut cum să obţină o licenţă pe cont propriu. Nu ştiu cine era West, dar sigur avea măcar un prieten influent.

Văzând că nu spun nimic, Paj a ieşit pe coridor, lăsându-ne singure pe mine şi pe Willa. Stătea cu ochii închişi parţial şi mi-am dat seama că nu o văzusem dormind de când sosisem pe vas. Nu-mi dau seama cum puteau să doarmă, când fiecare părea să răspundă de trei posturi în loc de unul.

— De când faci muncă de dragor? a întrebat Willa, coborând vocea.

— Dintotdeauna. Mama m-a învăţat să mă scufund imediat ce am început să înot.

Saint spunea mereu că mama era cel mai bun dragor din Strâmtori şi l-am crezut. Angaja pe navă numai cei mai pricepuţi oameni şi aceştia nu-l părăseau niciodată. Doar câştigau mai mulţi bani decât oricine altcineva din Strâmtori.

Dar mama avea şi o altă justificare.

L-am văzut pe Saint zâmbind o singură dată, când îi urmăream pe amândoi în cabina lui, pe ascuns. Mama i-a luat mâinile de pe hărţile la care lucra şi i-a tras braţele în jurul trupului ei subţire. Saint a aşezat bărbia pe capul ei şi a zâmbit, iar eu mi-am spus atunci că nu-l mai văzusem să arate atâţia dinţi niciodată. Evantaiul de riduri din jurul ochilor. Parcă era altă persoană.

Saint şi-a încălcat propriile reguli când s-a îndrăgostit de mama. Le-a încălcat de sute de ori.

— E pe Jeval?

Am clipit, înăbuşind amintirea.

— Nu.

Am lăsat cuvântul să plutească singur în aer, dând răspunsuri mai numeroase decât întrebările ei. Înainte să pună altă întrebare, am schimbat subiectul.

— Aşadar tu eşti nostromul?

— Chiar aşa.

— Unde ai învăţat meseria?

— În mai multe locuri.

N-aveam de gând să insist. Nu voiam să ştiu mai multe despre ei decât era neapărat nevoie şi nu-mi trebuia să ştie nici ei mai multe despre mine. Spunându-le că-l căutam pe Saint, le oferisem tot ce-mi permiteam să ofer.

Cei mai buni nostromi erau de obicei femei, se puteau căţăra la înălţime repede şi încăpeau în spaţii mici. Mereu le privisem cu uluire de pe puntea principală a *Ciocârliei.* Şi nu duceau lipsă de locuri de muncă, pentru că toate corăbiile aveau nevoie măcar de un nostrom.

Marigold se pare că se descurca cu un număr minim de marinari – un timonier, un trezorier, un steward, un nostrom şi un navigator.

— Nu aveţi dragor, am spus eu, cu ochii la ghetele

agăţate de perete, luminate de o rază de lumină.

Willa a vorbit şi mai încet.

— Nu. Nu mai avem.

A început să mă furnice pielea din nou şi aerul din cabină parcă s-a răcit brusc când mi-am amintit ce a spus Auster înainte să sar pe balustradă.

Ultimul care a furat de la noi zace pe fundul mării.

Am întors privirea spre cufărul de lângă perete, în care rămăseseră cureaua şi uneltele dragorului.

Pentru că el sau ea nu mai avea nevoie de ele.

Tăcerea încordată care părea să răsară din Willa nu făcea decât să-mi confirme bănuielile. Voia să pun povestea cap la cap. Voia să ştiu. Am privit peste marginea hamacului şi am descoperit că încă mă urmărea, cu pumnalul lucind în mână.

Capitolul 10

LUMINA SOARELUI SE STRECURA PRINTRE crăpăturile din tavan şi mirosul gros de fum de felinar şi ulei încă se simţea în cabină. Îndată ce am deschis ochii, s-a deşteptat durerea din obraz în locul în care mă izbisem de schiful lui Koy. Am strâns din ochi şi din dinţi şi oasele au început să-mi zvâcnească. A urmat usturimea arzătoare întinsă pe pielea mea de pe umăr şi spate.

M-am ridicat încet în capul oaselor şi am pus picioarele pe podeaua umedă. Hamacul Willei era deja gol.

Auster scotea capacul unei lăzi în cămară când am trecut pe lângă uşă, lăsându-l să cadă pe jos şi trecând la lada următoare. Mi-a aruncat o privire peste umăr şi, hârâind, a scos din ladă un borcan cu peşti muraţi.

Un vânt umed se revărsa pe coridor când am urcat scările şi am ridicat mâna, lăsându-l să-mi scalde degetele. Cald, dar puternic. Nu-mi plăcea. Era prea aspru faţă de cerul senin şi palid care plutea deasupra noastră, ceea ce însemna că dincolo de orizont probabil se stârnea o furtună.

Willa şi Paj deja lucrau la vele, potrivindu-le pe măsura vântului.

— Eşti un dragor cam leneş.

Vocea ei a căzut asupra mea dinspre plasele de deasupra. Stătea cu un picior înfăşurat în frânghii şi cu celălalt rezemat de catarg, cu smoală neagră şi lucioasă pe degete.

— Cât mai avem până la Dern?

Am urmărit-o coborând spre următoarea velă.

A privit peste mine spre vest.

— Am sosit.

M-am întors şi am zărit sătucul-port întins pe o colină în zare, unde marea întâlnea uscatul de-a lungul unei faleze lungi şi stâncoase.

Un zâmbet mi s-a întins pe buze şi din piept mi-a scăpat un râs scurt. Nu mai vizitasem Dern de ani buni, dar mi-l aminteam limpede – clădirile strâmbe, din pietre, şi gurile

înnegrite ale coşurilor de fum înclinate. Mereu se găsea câte o femeie în port care vindea portocale roşii şi navigatorul lui Saint, Clove, îmi cumpăra una de fiecare dată când acostam acolo.

Lacrimi fierbinţi mi-au răsărit în fundul ochilor când amintirea a năvălit din locul pe care-l stăvilisem cu atâta grijă. Mă gândeam la Saint în fiecare zi şi chipul lui îmi învia în gând de parcă n-ar fi trecut patru ani de când îl văzusem ultima oară. Dar alungam gândurile legate de Clove aproape la fel de des cum le alungam pe cele legate de mama. Poate că tatăl meu nu mi-a oferit afecţiune, dar Clove a suplinit asta cu vârf şi îndesat.

— West…

Willa s-a oprit din lucru, holbând ochii, şi a alunecat pe catarg, aterizând pe punte.

West a ieşit din galeria boltită şi a privit cheiurile, strângând din buze.

— Hamish!

Willa s-a albit la faţă şi, preţ de o clipă, parcă i-ar fi venit să verse.

Plecând capul, Hamish a ieşit din cabina timonierului şi s-a oprit lângă West la balustradă. A oftat îndelung, înjurând în barbă, apoi a dispărut din nou pe uşă.

Am privit portul, încercând să-mi dau seama ce văzuseră printre nave. Şase estacade se întindeau pe apă de la coasta abruptă şi în bazinele înguste erau îngrămădite vase de toate mărimile. Toate păreau a fi comerciale. Am recunoscut unele steme şi vreo două îmi erau necunoscute, dar corabia din Strâmtori se recunoştea fără probleme. Structura ei lată şi bogat ornamentată şi lucrările în lemn elaborate nu-şi găseau locul printre navele simple construite în Strâmtori.

Inima mi s-a răsucit în piept când am zărit stema lui Saint – o velă triunghiulară încrucişată de un val curbat, vopsită pe sarturile albe ca zăpada ale unui cliper.

Nu era la bordul ei. Corabia era prea mică ca să fie a lui şi cine ştie câte nave avea în comandă acum?

— Deschideţi-o! a strigat West în zgomotul vântului,

trecând pe lângă mine şi atingându-mi umărul cu umărul lui.

Auster şi Paj au sărit de pe arborele mic şi Willa mi-a împins găleata cu smoală în braţe, după care a pornit spre scările care urcau pe puntea superioară. Au dezlegat cablurile şi au tras de ele cu mişcări sincronizate, iar West a urmărit o latură a punţii superioare înălţându-se şi descoperind încărcătura pe care o transportau.

Au fixat cablurile, legându-le în jurul unor cârlige de fier de la baza balustradei, şi Auster şi Paj au coborât în cală, în colţul căreia erau adunate butoaie cu mere şi lăzi cu plase. S-au aliniat şi au început să le treacă de la unul la altul, până când au ajuns înşirate pe rânduri, gata a fi descărcate.

Ceilalţi tăceau, dar simţeam atmosfera încordându-se pe corabie. Ceea ce văzuse Willa la chei i-a neliniştit pe toţi şi lucrau agitaţi, aranjând marfa, până când Hamish a apărut din cabina timonierului ducând în mâini cinci pungi mici din piele roşie. A aruncat câte una fiecărui membru al echipajului, care şi le-au prins la curea.

Cu privirea aţintită în continuare la Dern, West şi-a ridicat marginile cămăşii şi a vârât punga în pantaloni, la brâu.

— Ce-i acolo? am întrebat eu, studiindu-i chipul.

West învârtea de mânerele timonei şi ochii i-au scânteiat, dar nu a răspuns. Mi-am dat seama că făcea calcule în gând, măsurând unghiul navei faţă de chei. A întors timona încă puţin, aducând-o într-o poziţie satisfăcătoare, după care Paj a coborât de pe puntea superioară şi i-a luat locul.

— Dragorule!

Auster mi-a făcut semn cu capul.

Am urcat treptele şi am luat bandulele de la el, apoi Auster a închis magazia cu ajutorul Willei. Hamish stătea dedesubt, lega cu atenţie capătul unei funii de un cufăr mic aşezat la picioarele sale, iar West a păşit în faţa lui, ascunzându-l privirii mele.

— Strângeţi toate velele, a strigat el, întâlnindu-mi ochii cu o ameninţare în privire.

West nu voia să văd ce făcea Hamish. Aşa cum nu a vrut

să văd hărţile din cabina lui şi insulele de coral din nord. În mai puţin de o zi pricepusem că *Marigold* nu era doar o navă comercială, dar lista mea de întrebări se lungea cu fiecare minut.

Auster şi Willa s-au supus ordinului şi au alergat la arbore, apucând cargabasele. În spatele lui, Hamish a coborât funia în apă şi cufărul s-a scufundat în adânc.

Dacă Hamish era trezorier, avea de ascuns un singur lucru înainte ca *Marigold* să acosteze. Am încolăcit frânghia strâns, cu ochii la sat. Nu ştiu cine sau ce anume ne aştepta acolo, dar West credea că banii lui sunt în pericol.

Auster a mers jos ca s-o ajute pe Willa să coboare ancora şi ne-am apropiat încet de doc. Ajungând la o distanţă suficientă, am împărţit bandulele din mâini şi am vânturat braţul înainte şi-napoi, ţintind stâlpul din capătul cheiului. I-am dat drumul hârâind şi am privit colacul zburând prin aer şi desfăşurându-se. Depărtându-se de navă, s-a deşirat până la capăt şi a lovit stâlpul, căzând cu laţul peste el.

Am luat bandula în mâinile pline de băşici şi am proptit picioarele de balustradă, aplecându-mă pe spate şi trăgând-o spre mine, cu mâinile împreunate.

— Bună aruncare.

Willa a rânjit, a apucat frânghia în spatele meu şi a tras şi ea.

— Ţie nu ţi-ar fi ieşit de la distanţa aia, Paj! l-a tachinat ea.

Paj m-a privit pe deasupra timonei şi a fost o surpriză atât de mare să-i văd buzele întinse în zâmbet, încât a fost cât pe ce să-mi alunece picioarele pe lemnul slinos. Ritmul manevrării corăbiilor era ca o melodie pe care am ştiut-o toată viaţa, dar pe care în ultimii patru ani am putut s-o fredonez doar în sinea mea. Urma să acostăm la Ceros în numai câteva zile şi voi avea în sfârşit şansa să-mi ocup locul pe corabia lui Saint, aşa cum făcuse mama. Pentru asta m-am născut.

West a apucat parâma în spatele Willei şi ne-a ajutat să apropiem corabia, moment în care doi bărbaţi au venit alergând pe chei. Au întins mâinile înainte, aşteptând ca

Marigold să se apropie, şi, când a ajuns la margine, au împins-o ca să nu hârşie.

Echipajul a coborât încă o ancoră şi apoi pasarela de acces, pe când Hamish a vorbit cu docherii de dedesubt. Un vânt răzleţ a năvălit în golf şi m-am întors cu faţa la el, inspirând aerul umed în străfundul plămânilor.

Curentul din aer mi-a stârnit fiori pe şira spinării şi am văzut că cerul se schimba. Aşa erau furtunile în Strâmtori – viclene. De aceea era atât de periculos să navighezi pe apele astea. Aproape toate navele care zăceau pe fundul mării ăsteia au ajuns acolo din cauza furtunilor.

Willa şi Auster au ieşit din pasaj cu sacii şi hainele lor, iar Paj şi-a pus o căciulă pe cap şi a sărit peste balustradă, coborând scara. M-am ridicat şi eu ca să-l urmez, dar o mână m-a tras înapoi pe punte.

West era în spatele meu, ţinându-mă de curea cu o mână.

— Tu nu cobori de pe corabie.

— Cum?

M-am holbat la el, încercând să mă eliberez din instinct. Dar West doar m-a strâns şi mai tare, luându-mi respiraţia.

— Ne întoarcem dimineaţa şi apoi vom porni spre Ceros.

Am privit satul peste umărul lui. Trebuia să cobor de pe navă ca să găsesc o cale de a câştiga mai mulţi bani.

— Nu sunt prizonieră.

— Eşti marfă. Şi singura marfă care coboară de pe navă în portul ăsta e marfa care rămâne aici.

M-a fixat cu privirea, provocându-mă să mă împotrivesc. Dar amândoi ştiam că nu mă putea sili să stau pe navă. Ar fi trebuit să mă lege de grinzile din cală.

— Nu cred că mai ai destui bani ca să plăteşti călătoria pe vasul altui comerciant. Aşadar, dacă nu vrei să rămâi în portul ăsta mâine, o să stai pe corabie.

— Ce-i aici?

Nu mă interesau încurcăturile în care o fi fost implicată *Marigold,* dar, dacă din cauza lor n-aveam să mai pot ajunge la Ceros, era problema mea.

Maxilarul i se mişca, tresărind sub pielea lui bronzată de

soare.

— Dacă cobori de pe navă, nu mai urci la loc, a repetat el.

M-am smucit din strânsoare, lăsând aerul rece să treacă între noi şi am reuşit în sfârşit să respir, simţind pe limbă gustul mirosului lui. Şi-a tras pălăria peste părul auriu dezordonat, a coborât şi l-am văzut punând câţiva bani în mâinile celor doi bărbaţi de pe chei. Probabil că-i angajase să supravegheze nava. Sau pe mine. Sau pe amândouă. Echipajul n-ar fi părăsit *Marigold* fără să pună pe cineva să stea cu ochii pe ea.

West nu a privit în urmă, a luat-o după ceilalţi şi împreună au traversat în şir scândurile roase de vreme ale estacadei care ducea în sat. I-am urmărit, cu mâinile strânse cu atâta putere de balustradă, încât oasele păreau că stau să-mi crape. Trebuia să fac cel puţin doisprezece bani din cei şase ai mei înainte să părăsim Dern, şi nu aveam cum s-o fac fără să părăsesc corabia.

Am înjurat. Încă îi simţeam mirosul în gât.

Nu aveam de ales, trebuia să-mi asum riscul de a fi alungată de pe *Marigold.*

Capitolul 11

MAI ERAU VREO DOUĂ ORE PÂNĂ LA LĂSAREA nopţii, aveam timp berechet.

Ori a fost o prostie din partea lui West să mă lase singură pe vasul lui, ori nu a avut de ales. Judecând după agitaţia care a cuprins echipajul de pe *Marigold* când ne-am apropiat de port, mi-am spus că era vorba despre a doua variantă. Nu ştiu ce treabă avea West în Dern, dar îi trebuia întregul echipaj şi nu voia un dragor jevalez ca martor.

M-am urcat pe arborele mare şi am urmărit cum toţi cinci îşi croiau drum pe străzile înguste ale satului de jos, mergând în şir, cu Auster în frunte şi cu West în coadă. Se îndreptau spre cârciumă, unde trei coşuri de fum înclinate se înălţau dintr-o clădire scundă şi dreptunghiulară, care servea şi ca han.

De obicei era primul loc vizitat de comercianţi când acostau în port şi, chiar şi când eram mică, ştiam ce se petrecea în spatele acelor uşi. Văzusem destui membri ai echipajului tatei dispărând în cârciumi cu pungile pline cu bani şi ieşind cu ele goale. Numai două lucruri erau strict interzise pe o corabie, pentru că amândouă îţi puteau aduce moartea ţie şi camarazilor tăi: dragostea şi beţia. Numai pe uscat îţi permiteai să găseşti pe cineva care să-ţi încălzească patul şi să deşerţi o sticlă de rachiu în burtă.

Când uşa s-a deschis, lumina strălucitoare a focului s-a revărsat pe stradă şi echipajul a dispărut înăuntru. Un oftat lung mi-a şuierat printre buze şi mi-am strâns părul de pe faţă, gândindu-mă. Probabil că vor ieşi abia dimineaţa, când se va deschide casa de comerţ, ceea ce înseamnă că aveam la dispoziţie în jur de zece ore ca să intru şi să ies din Dern neobservată.

Am coborât pe punte, păşind pe fiecare treaptă rece cu tălpile goale. Imediat după lăsarea nopţii, mă voi furişa în sat şi voi obţine ce-mi trebuie. Până atunci, aveam timp să aflu ce planuri avea *Marigold,* în speranţa că voi găsi ceva şi mai valoros decât banii. În Strâmtori, informaţia era mai

valoroasă decât orice monedă.

Am coborât treptele spre coridorul de sub punte şi m-am oprit înaintea uşii spre cală, scoţând de la curea şperaclul cel mai mic. Lacătul a sărit uşor şi am împins uşa, aplecându-mă sub grinzi cu felinarul întins în faţă.

Cuvintele lui Hamish mi-au răsunat în minte.

Dacă atingi vreun lucru de pe barca asta care nu-ţi aparţine, voi şti.

Trebuia să risc.

Numai câteva raze ale luminii de seară cădeau dinspre puntea superioară de deasupra, coborând pe lăzile şi butoaiele cilindrice aliniate de-a lungul pereţilor. Încăperea era plină cu ele, erau marcate cu diverse steme necunoscute, identificând porturile împrăştiate în golfurile Strâmtorilor. După aspectul inventarului, *Marigold* o ducea bine. Şi pentru că banii se împărţeau între cinci pungi, cred că profiturile erau grozave.

Nu-mi era clar cum reuşeau să facă comerţ între atâtea porturi cu un echipaj nou – şi încă unul atât de tânăr. Nimeni de pe corabie nu putea fi mult mai mare decât mine şi, chiar dacă nu era neobişnuit să întâlneşti tineri manevrând nave de comerţ, era ciudat să nu găseşti niciun marinar experimentat printre ei.

Plase şi frânghii noi erau adunate grămadă lângă fâşii de pânză frumos împăturită şi coşuri cu roşii verzi. Dar pe corăbii se puteau găsi mereu lucruri pe care cel care răspunde de bani ar fi dorit să le ascundă tuturor. Învăţasem asta în copilărie, când trăgeam cu ochiul prin cala *Ciocârliei.*

M-am învârtit în cerc, cercetând grămezile cu atenţie. Toate corăbiile aveau locuri ascunse, iar asta nu putea să facă excepţie.

Numai că făcea.

Ceva era ciudat la *Marigold* şi echipajul ei. Bănuiam ce se întâmplase cu dragorul lor, dar de ce conduceau în cinci o navă care ar fi avut nevoie de doisprezece? Ce a făcut West pe insulele de coral şi ce i-a alarmat în Dern?

Am agăţat felinarul în cârlig şi m-am înălţat pe vârfuri,

băgând mâinile în şanţurile dintre grinzile de deasupra. Le-am urmat pe fiecare cu degetele, dintr-un capăt în celălalt al calei, înaintând încet, până când am atins suprafaţa netedă şi rece a unei sticle prinse în lemn. Am eliberat-o şi am ridicat-o la lumină, unde lichidul arămiu s-a făcut verde prin sticla de culoare albastră. Am destupat-o şi am mirosit-o.

Rachiu.

Un zâmbet pişicher a întins tăietura de pe buza mea şi am aplecat capul pe spate, luând o înghiţitură lungă. Rachiul mi-a înfierbântat pieptul până când am tuşit, înghiţind cu ochii strânşi. O sută de amintiri s-au aprins în mintea mea la lumina lumânării când aroma pişcătoare şi dulce a rachiului mi-a explodat în nas şi într-o clipă am astupat sticla şi am aşezat-o la loc în ascunzişul ei, ca şi când viziunile ar fi dispărut odată cu ea.

Apoi am sărit jos şi am început să verific scândurile pereţilor, luând cuţitul de la curea şi lovind capetele fiecăreia până când una s-a desprins. A sărit în sus şi am întins mâna sub ea, unde am găsit o pungă din doc legată la gât. Nestematele galben-pal s-au vărsat în palma mea şi am înclinat capul spre lumina difuză. La prima vedere, păreau a fi citrine. Dar mama mă învăţase să văd dincolo de asemenea aparenţe.

Faţetele care adunau culoarea discretă la margini le dădeau de gol – feldspar galben.

Erau bucăţi bune, lumina se difuza uniform pe feţele lor. Probabil că nu erau singurele pietre ascunse, dar ar fi aflat repede chiar şi dacă aş fi luat una singură. Îmi trebuia altceva. Ceva mai puţin bătător la ochi.

Am lăsat punga înapoi în ascunzişul ei şi am început să ridic capacele butoaielor, până când am găsit ceva care lucea în întuneric în unul dintre ele. Catarame de aramă. Am răsuflat uşurată şi am băgat două catarame în punga de la curea, aşezând capacul la loc şi învârtindu-l ca să-l fixez. Restul de lumină obscură se strecura printre scândurile punţii superioare şi am ridicat ochii, cercetând zonele la marginea cărora lumina se întrerupea. Nu era

lumină spre tribord.

Cabina timonierului.

M-am urcat pe lăzile cu varză din colţ şi am ridicat mâinile, potrivind vârful cuţitului între capătul uneia dintre scânduri şi grindă. Am tras de mânerul lui cu grijă şi m-am împins cu trupul în scândură, până când a sărit cuiul. După ce am desprins ambele capete, am ridicat scândura şi am aşezat-o pe teancul de frânghii de lângă mine. Deasupra, obloanele ferestrelor lui West erau închise.

Cuţitul meu a alunecat uşor sub celelalte scânduri şi în câteva minute am obţinut o deschidere suficient de mare cât să încap prin ea. M-am întors după felinar şi apoi am urcat prin golul îngust, atârnând cu picioarele în cala deschisă şi apoi ridicând-le în cabină.

În timp ce m-am ridicat în mijlocul încăperii, o umbră mică a tremurat lângă piciorul meu şi am făcut un pas spre fereastra acoperită, unde un şirag de pietre găurite se clătina în bătaia firului de vânt care intra printre fisuri.

Am zâmbit în sinea mea, am ridicat mâna şi am apucat una dintre pietrele netede între degete. O gaură perfectă aflată în mijlocul ei îi dădea aspectul unui ochi. Legendele spuneau că pietrele astea aduc noroc. Oamenii le strângeau de pe plajă şi le legau între ele, confecţionând talismane menite să-l ascundă pe timonier de privirile demonilor mării. Şi tatăl meu le atârna la fereastra cabinei lui, dar nu au reuşit să salveze *Ciocârlia* de la scufundare.

În spatele meu era biroul lui West, fixat de podea şi acoperit cu hărţi întinse şi scheme. M-am apropiat, apăsând mâinile pe pergamentul moale şi ros. Marginile lui încovoiate încadrau liniile de cerneală precise şi delicate care ilustrau insulele, golfurile şi gropile subacvatice ale Strâmtorilor. Cote de adâncime, repere geografice şi o reţea geometrică de linii drepte umpleau marginile într-un scris aplecat şi grosolan, şi m-am întrebat dacă era mâna lui West sau a lui Paj. Am trecut la următoarea, studiind-o şi pe asta. În marginea de sus se vedea Jeval ca o baliză răsărită în pustiu.

Fix în centru se afla o busolă lucioasă de aramă cum nu

mai văzusem niciodată. Am luat-o în mână şi am cercetat cadranul ciudat la lumina felinarului, urmărind acul tremurător.

Lângă ea se găsea o piatră albă şi aspră, mare cât palma mea.

Dar atunci mi-a atras atenţia deschiderea pe care o făcusem în podea, ivindu-se în colţul umbrit al privirii mele. M-am întors la ea şi m-am uitat în jos, în magazie, unde una dintre scândurile desprinse din podea îmi întorcea privirea. Suprafaţa lăcuită dintr-un capăt era mânjită cu vopsea neagră, în locul care fusese ascuns sub covor.

M-am întors, cu ochii pe marginea cu ciucuri a covorului din lână de culoarea rubinului de lângă picioarele mele şi m-am aplecat ca să ridic un colţ. Inima mi-a căzut în stomac când lumina tremurătoare a felinarului a dezvăluit figura unui val negru. Pe podea era pictat conturul şters al unei steme. Dar nu era stema navei *Marigold.*

Era stema lui Saint.

Mintea mea a început să gonească, chinuindu-se să priceapă. Să aşeze piesele într-o ordine inteligibilă. Dar singura explicaţie pe care am găsit-o nu avea cum să fie adevărată.

Asta nu era corabia lui West. Era corabia tatălui meu. Sau a fost a lui la un moment dat. Dar stema de pe vele şi de la proră nu era a lui. Aşadar West ori ascundea provenienţa navei, ori ascundea ceea ce era ea de fapt.

O corabie-umbră.

Mai auzisem despre ele – nave controlate de o firmă comercială influentă, dar care operau sub o stemă străină, ca să-şi ascundă identitatea adevărată. Îndeplineau misiuni de care stăpânul lor nu voia să-şi lege numele sau, mai rău, manipulau comerţul în porturi ca să aplece balanţa în favoarea lui. Era o abatere gravă de la regulile Consiliului Comerţului, din cauza căreia navele îşi puteau pierde licenţele definitiv. Nu m-am mirat că Saint avea o corabie-umbră. Poate că avea mai multe. Dar cum a putut să încredinţeze o astfel de misiune unei găşti de vagabonzi din Waterside?

Aşa obţinuseră licenţa de la Consiliul Comerţului – prin Saint.

Zăngănitul strident al unui clopot m-a făcut să tresar şi busola grea mi-a alunecat printre degetele reci. Am sărit în faţă şi am prins-o înainte să se izbească de podea, fiind cât pe ce să răstorn felinarul de pe masă. Am inspirat scurt, sprijinindu-mă de birou.

Era clopotul care anunţa apusul, răsuna în sat pe când ultimele crâmpeie de lumină dispăreau dincolo de orizont.

Cu mâini tremurânde am aşezat busola la locul ei, drept în centrul biroului, după care am coborât înapoi prin podea şi am fixat scândurile la loc. N-am putut să înlocuiesc cuiele, dar, fiind atât de aproape de birou şi ascunse pe jumătate sub covor, am sperat că lipsa lor va fi descoperită după mai multă vreme.

Am urcat iarăşi pe puntea principală şi am privit satul. Dacă aş fi reuşit să-mi amintesc unde era prăvălia, aş fi putut să merg până acolo şi să mă întorc într-o oră şi un pic.

Dedesubt, pe chei, cei doi bărbaţi pe care îi plătise West jucau o partidă aplecaţi peste cărţile de joc. Am încălecat pupa, înfăşurându-mi picioarele în frânghia unei capcane pentru peşti, ca să pot coborî tocmai până jos fără zgomot şi să mă las în apa nemişcată din port. Mi-am umplut plămânii cu aer şi m-am scufundat, înotând în întuneric cu braţele în faţă, spre mal.

Ştiam că în Strâmtori nimic nu era aşa cum părea. Toate adevărurile erau strâmbe. Toate minciunile erau construite cu atenţie. Instinctele nu m-au înşelat în privinţa corabiei *Marigold.* La un moment dat, echipajul corabiei-umbră a lui Saint avea să se trezească cu laţul în jurul gâtului. Şi singura mea şansă de a ajunge la Ceros avea să dispară.

Capitolul 12

MI-AM CROIT DRUM PE STRADA AGLOMERATĂ spre clopotniţa din centrul satului Dern. Pe Jeval nu prea exista nimic care să mărginească cerul înainte să plonjeze în mare. Aici cerul era împrejmuit de şiruri dezordonate de acoperişuri grosolane, aplecate, şi îmi dădea senzaţia că pot să dispar.

Pe Jeval nu aveai unde să te ascunzi.

Eram atentă în jur, mă întorceam şi cercetam împrejurimile la fiecare opt, zece paşi, ca să reţin drumul parcurs. Mi-am amintit mai multe despre sat decât mă aşteptam, pentru că nu prea se schimbase nimic în anii care au trecut de când mă plimbasem ultima oară pe străzile lui. Formele şi sunetele lui au revenit într-o nouă amintire. Doar că ultima dată când am venit la Dern, îl ţineam de mână pe navigatorul tatălui meu, pe Clove. L-am urmat în întuneric cu paşi repezi şi pleoscăiţi şi m-a condus prin mulţime spre prăvălie. Dar acum nu mai eram fata drăgălaşă care traversase cândva străzile astea călare pe umerii lui. Am fost cioplită şi transformată în altceva.

O pipă aprinsă lumina aleea întunecată şi o femeie mă privea printr-un nor de fum alb de lumânărică. Deja atrăgeam mai multă atenţie decât aş fi vrut.

Am cotit brusc, reţinând acoperişul roşu din colţul de nord-est, care-mi arăta unde sunt. În spatele meu s-au auzit ghete călcând piatra udă şi m-am retras în umbra care acoperea peretele de piatră, cu mâna înfăşurată strâns în coada mea umedă până când s-au depărtat. Majoritatea oamenilor erau în drum spre casă, trăgând după ei cărucioarele de târg, părăsind partea aglomerată a satului. Dar câţiva se îndreptau spre deal, spre han, fapt ce mă neliniştea. Dacă nu mai erau camere la han, poate că echipajul avea să se întoarcă pe *Marigold.*

Prăvălia a apărut în capătul următoarei alei, luminată de un singur felinar chior. Era doar o anexă din cărămidă, cu acoperiş cu un singur versant, alipită peretelui drept al unei

clădiri fără ferestre, dar arăta exact aşa cum mi-o aminteam, până la fereastra cu cadru şi un geam crăpat. Cinci trepte inegale urcau până la uşa verde cu o firmă vopsită într-un albastru crăpat şi decolorat.

PRĂVĂLIA SĂTEASCĂ

M-am oprit şi am ascultat un moment, după care am pus un picior înnămolit pe peticul de clar de lună care lumina pavelele. Uşa s-a dat de perete şi două femei au năvălit afară, râzând şi împiedicându-se pe trepte. Am sărit înapoi, încercând să-mi îndes tot trupul în întuneric. Au trecut pe lângă mine fără să ridice ochii şi tocmai înainte să treacă de colţ am observat ceva sticlind la încheietura uneia dintre ele. Lucea ca o flamă mică mai jos de mâneca mantalei.

Dacă în satul ăsta se putea găsi vreun crâmpei de noroc, tocmai îl descoperisem.

Am pornit pe lângă zid în direcţia opusă, grăbind pasul ca să le tai calea şi, ajungând la următoarea alee, am aşteptat, urmărind umbrele de pe pământ cu respiraţia tăiată. O simplă înhăţare, atât îmi trebuia, dar nu mai făcusem aşa ceva de multă vreme şi lecţiile mele nocturne cu Clove erau şi mai îndepărtate în timp.

Nu ezita, Fay. Nicio clipă.

Aproape că-i auzeam vocea aspră şi tunătoare. La vremea aceea am crezut că tatăl meu se va înfuria când va afla că Clove mă învăţa să fur din buzunare, dar ulterior am aflat că tocmai Saint îl rugase să o facă. Dezaprobarea a venit de la mama.

Îndată ce am auzit voci, am ieşit pe cărare cu ochii la acoperişuri şi m-am lăsat pe spate împiedicat, izbindu-mă de una dintre femei şi împingând-o într-o parte.

— Vai!

Am prins-o de braţe înainte să cadă în noroi şi ea a ridicat ochii holbaţi la mine.

— Vă rog, lăsaţi-mă să vă ajut!

S-a sprijinit de mine şi, cu stângăcie, i-am desprins brăţara din jurul încheieturii mici, muşcându-mi buza cu putere. Îndemânarea asta trebuia exersată, dar nu avusesem curajul să fur din buzunare pe Jeval. Puteam

ajunge legată de recif şi lăsată să mor acolo. Am ridicat privirea, convinsă că femeia a simţit atingerea degetelor mele la încheietoare, dar, îndată ce m-a văzut clar, a tresărit şi a strâns pumnii la piept, căscând gura.

— Nu mă atinge!

Mi-a trebuit un moment ca să înţeleg. I-am cercetat chipul şi am coborât ochii la picioarele mele goale şi la hainele zdrenţuite. Amândouă mă dădeau de gol, arătând că eram dragor jevalez, chiar dacă nu din naştere, iar buza mea crăpată dovedea oricui s-ar fi uitat la mine că am avut probleme în ultimele zile.

Cealaltă femeie a cuprins-o protector de umeri şi a luat-o de lângă mine, încruntată, iar eu am plecat capul, cerându-mi scuze.

Imediat ce s-au făcut nevăzute, am răsuflat uşurată, străduindu-mă să-mi liniştesc pulsul inegal. Am întors în lumină brăţara de aur strălucitor pe o parte şi pe alta. Se poate să fi fost singurul moment în care înfăţişarea mea de jevalez îmi venise în ajutor.

O altă umbră a apărut în dreptul ferestrei prăvăliei, zăvorul uşii a zornăit şi am încremenit când o siluetă s-a ivit în mijlocul aleii. Lumina prăvăliei cădea pe un cârlionţ auriu ieşit de sub pălărie şi am inspirat scurt, strângând degetele pe brăţară.

West. Stătea în mijlocul aleii, cu ochii la uşa închisă a prăvăliei. M-am ghemuit, alunecând cu spatele la zid, şi m-am furişat după colţ, cu inima zvâcnindu-mi în piept din nou.

Până să mă întorc şi s-o iau la goană, uşa prăvăliei s-a deschis şi a ieşit Willa, care a coborât treptele şi s-a oprit brusc când l-a văzut pe West. Faţa lui era pictată în lumină doar pe jumătate şi a vârât mâinile în buzunare în timp ce uşa se închidea în spatele ei.

— Cât?

Vocea lui adâncă şi egală era suficient de ascuţită ca să taie în os.

Willa şi-a netezit expresia de uimire de pe faţă şi a coborât treptele, vrând să treacă pe lângă el, dar West a

păşit în calea ei.

— Cât? a repetat el.

M-am furişat în spate încă puţin şi i-am urmărit.

Willa s-a întors spre el şi s-a îndreptat de umeri pe măsura lui, deşi era jumătate cât el. Lumina felinarului îi întuneca pielea până la o nuanţă roşiatică închisă şi îi făcea părul arămiu să pară că străluceşte.

— Nu te băga, West.

West a traversat cei câţiva paşi dintre ei şi a întins mâna spre încheietura ei, desfăcându-i braţele şi întorcând-o. Willa a ţipat când i-a ridicat marginea cămăşii şi i-a verificat cureaua, încremenind. Pumnalul incrustat cu nestemate pe care-l purta la spate dispăruse.

West şi-a scos cuţitul de la propria-i curea şi a pornit spre treptele prăvăliei, dar ea a sărit la el, apucându-l cu mâinile de braţ şi trăgându-l înapoi.

— West, nu, a spus ea răguşit, implorându-l din privire. Te rog, nu.

Ţinea cuţitul în mână atât de strâns, încât lumina dansa pe tăişului lui tremurător.

— Cât ţi-a dat pentru pumnal?

— Douăzeci de bani.

Mânia pe care o auzisem în cuvintele ei cu câteva clipe în urmă dispăruse subit. Vorbea ca o copilă.

West s-a frecat pe faţă cu mâna şi a oftat.

— Dacă ai nevoie de ceva, îmi ceri *mie,* Willa.

Ochii ei luceau când a ridicat privirea la el şi, până şi în întuneric, l-am văzut pe West strângând din dinţi. Brusc mi-am dat seama că poate era ceva între ei. Nu prea petreceau timp împreună pe navă, dar vedeam umbra legăturii lor în modul în care se priveau acum. Erau mai mult decât camarazi şi, la descoperirea asta, mi-am muşcat obrazul. Aproape că eram... furioasă, dar sentimentul ăsta a fost îndată înlocuit de o senzaţie de umilinţă. Mă deranja faptul că-mi păsa de ce era între ei.

— Îţi datorez destule, a şoptit ea.

O lacrimă lucitoare i-a curs pe obraz şi a ridicat mâna ca s-o şteargă, atentă să evite arsura care-i marca pielea.

— Ţi-am spus că mă voi ocupa eu.

Willa a coborât ochii în pământul noroios dintre ei, bărbia îi tremura şi încerca să respire printre lacrimi.

— Când o să începi să ai încredere în mine, Willa?

Atunci a ridicat ochii scânteietori.

— Când o să încetezi să te porţi cu mine de parcă încă aş fi vagaboandă din Waterside pentru care furai mâncare.

West a făcut un pas în spate, ca şi când distanţa ar fi uşurat apăsarea cuvintelor ei. Dar nu o uşura. Cuvintele pluteau între ei ca duhoarea unui cadavru putred. Ceva ce nu fusese uitat.

Aşadar Willa a fost sinceră când mi-a spus că erau vagabonzi din Waterside. Iar ea şi West se cunoşteau cu mult înainte să ajungă pe *Marigold.*

— Iartă-mă, a oftat ea, înmuindu-se.

A întins mâna spre el, dar West s-a dat la o parte, făcându-i loc şi fixându-şi cuţitul înapoi la curea.

Willa s-a uitat la el câteva momente lungi, apoi a pornit iarăşi pe alee. Abia după ce s-a făcut nevăzută, West s-a întors din nou şi, când a ridicat ochii, am îngheţat. Se uita drept la mine, cu o privire ca o rază de lumină focalizată care-mi ilumina ascunzişul.

Am privit peste umăr, dar nu era nimic acolo. Eram cufundată în întuneric cu totul.

— Treci aici.

A vorbit atât de încet, încât abia l-am auzit sub tunetele stinse de deasupra noastră.

— *Acum.*

Am ezitat o clipă, apoi am ieşit din umbră pe poteca pavată. Un strop rece de ploaie mi-a căzut pe obraz în timp ce West îşi plimba încet ochii pe trupul meu, cu umerii încă încordaţi.

— Ce cauţi aici?

— Ţi-am spus – i-am întâlnit privirea –, n-am plătit o celulă de temniţă. Am plătit o călătorie.

M-a scormonit cu privirea până când mi-a observat mâna. Brăţara de aur era înfăşurată pe degetele mele, sclipind în lumina felinarului.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că un pasager adus de mine în satul ăsta a furat?

Ştiam. West ar fi fost amendat. Poate că ar fi fost anulată şi valabilitatea licenţei lui la casa de comerţ din Dern, în funcţie de numărul de puncte negre adunate pe numele lui. În calitate de timonier, era responsabil pentru toate sufletele pe care le aducea în port.

L-am fixat cu ochi mânioşi, vârând brăţara în buzunar.

— Ţi-am dat toţi banii mei. Nu pot să merg la Ceros cu mâna goală.

West a ridicat din umeri.

— Atunci n-ai decât să petreci următoarele şase luni aici, în Dern, adunând banii de care ai nevoie ca să plăteşti alt comerciant să te ia pe vasul lui.

Am holbat ochii. Vorbea serios.

— Ţi-ai pierdut dreptul de a călători pe *Marigold,* a spus el, coborând ochii la picioarele mele murdare. Doar dacă nu cumva eşti dispusă să facem un târg nou.

— Ce?

Abia îmi recunoşteam propria voce, subţiată de tăcerea adâncă.

— Îţi ofer drum până la Ceros şi treizeci de bani.

— Treizeci de bani?

Am mijit ochii, bănuitoare.

— Pentru ce?

Preţ de o clipă, în ochi i-a apărut o expresie pe care n-o mai văzusem la el. O urmă de fragilitate ascunsă sub toată piatra aia colţuroasă. Dar imediat a şi dispărut.

— Am să-ţi cer o favoare.

Capitolul 13

A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ CÂND AŞTEPTAM PE ALEE, iar ceaţa care s-a lăsat peste Dern cutreiera pe străzi ca spiritul unui râu de mult secat.

West mi-a spus să aştept şi a dispărut în josul străzii, iar când s-a întors purta în braţe un pachet pe care nu l-am văzut bine în întuneric. Mi l-a împins în mâini când a ajuns la mine şi am făcut un pas în spate, privindu-l în lumina lunii. Era o pereche de ghete şi o jachetă.

— Nimeni nu o să facă tranzacţii cu tine şi nici nu o să-ţi vorbească dacă arăţi aşa.

Am simţit cum roşeaţa îmi joacă pe faţă. Ghetele nu erau noi, dar aproape că nu se vedea. Pielea era lustruită şi cârligele luceau toate. M-am holbat la ele, stânjenită deodată.

— Încalţă-le.

Aşa am făcut, am tras ghetele pe fiecare picior şi am legat şireturile, în timp ce West supraveghea aleea pe care ne aflam. A scos o batistă din buzunarul de la spate şi s-a aplecat spre apa de ploaie care curgea din colţul acoperişului, înmuind-o.

Mi-a dat-o şi, văzând că nu schiţez nicio mişcare, a oftat.

— Pe faţă.

— A!

Culoarea a ţâşnit din nou în obrajii mei şi am luat batista, ştergându-mă pe frunte şi pe gât, de sus în jos, cu mişcări lungi.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Auster să ţi-o coasă, a spus el, făcând semn cu bărbia spre tăietura de la buza mea.

— Ce mi-e încă o cicatrice? am mormăit agasată.

Mi s-a părut că vrea să spună ceva, buzele i s-au despărţit doar atât cât să-i văd marginea dinţilor. Dar le-a închis fără niciun cuvânt şi mi-a întins jacheta deschisă. Am vârât braţele în ea şi apoi mi-a legat cataramele una câte una.

— Nu te duce direct la pumnal, întâi te uiţi puţin în jur.

Pune câteva întrebări.

Mi-a tras gluga peste cap şi a şters umerii jachetei.

— Ce dau la schimb?

Şi-a scos inelul de pe deget şi mi l-a apăsat în palmă.

L-am ridicat în faţă şi aurul a strălucit, cu suprafaţa acoperită de jur-împrejur cu un şir de brazde.

— Dacă n-o să fie de ajuns?

— Găseşti tu o soluţie, a spus el scurt. Nu pronunţa numele meu, nici pe al Willei. Dacă te întreabă cine eşti, spune-i că eşti un dragor sosit pe o corabie mică care a acostat pe timp de noapte.

— Bine.

I-am întins mâna.

West s-a uitat la ea.

— Ce-i?

— Treizeci şi cinci de bani.

— Am spus treizeci.

Am ridicat din umeri.

— Negociem.

S-a holbat la mine, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, după care s-a căutat în buzunar şi a scos punga cu bani.

L-am urmărit în timp ce număra monedele în mâini, încercând să opresc zâmbetul care-mi trăgea colţurile gurii.

Dar când am ridicat privirea la chipul lui, am văzut că era încruntat şi ochii lui păreau mai obosiţi decât îi văzusem vreodată. Era nerăbdător.

Pumnalul se poate să fi fost al Willei, dar era limpede că avea o anumită valoare şi pentru West.

Am vărsat banii în buzunar şi m-am răsucit pe călcâie, pornind pe alee drept spre prăvălie. Ploaia îmi cădea pe glugă cu stropi grei şi am urcat treptele, bătând de două ori în uşa verde şi ruginită.

Înăuntru s-au auzit paşi lovind podeaua, uşa s-a deschis şi în pragul ei a apărut un bărbat chel cu o barbă lungă şi neagră. Intrând, am scos încet cuţitul din teacă şi uşa s-a închis în urma mea, făcând clopoţelul să răsune. Nici nu s-a uitat la mine, s-a întors la un scăunel din colţul prăvăliei unde un felinar aprins atârna deasupra unei lupe. Lângă ea

încă fumega o pipă, umplând mica prăvălie cu o aromă dulce şi picantă de lumânărică.

Lumânări fixate în sticle vechi şi soioase de rachiu erau împrăştiate pe aproape toate suprafeţele şi lumina lor licărea oglindită pe toate obiectele lucioase orânduite în unghere, pe rafturi sau întinse pe mese. Pietre şlefuite, instrumente cartografice aurite. Lucruri mici care cândva însemnaseră ceva pentru cineva, undeva. Dar pentru oamenii ca mine nu prea existau lucruri mai valoroase decât un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. Pentru acestea două am dat toate lucrurile la care am ţinut vreodată.

Am ridicat un pieptene decorat cu un şir de scoici rare precum cele pe care le vindea Fret pe insulele-barieră şi l-am inspectat. Alături era o oglinjoară confecţionată în acelaşi stil, dinăuntrul căreia mi-a întors privirea propriul meu chip şi am încremenit când mi-am văzut buza. West avea dreptate, trebuia cusută. Pielea umflată se înroşise la margini şi vânătaia îmi ajungea aproape până la bărbie.

Am trecut la masa următoare, ca să nu-mi mai privesc chipul niciun moment. Nu voiam să văd cine sau ce anume ar putea să-mi întâlnească ochii în oglinda aceea, să văd cât de diferită era persoana aceea faţă de fiinţa care-şi făcuse cândva sălaş în oasele mele.

— Ce-i asta?

Am ridicat o statuetă de bronz întruchipând o femeie dezbrăcată înfăşurată într-o pânză de velă.

Patronul a ridicat ochii din lupă, cu pipa prinsă între dinţi. S-a uitat la statuetă fără să răspundă şi apoi a revenit asupra lucrului său.

— Cauţi ceva ori ba?

Am aşezat-o la loc şi m-am dus la masa lui de lucru. Am cercetat vitrinele din spatele lui, unde pe numeroase rafturi erau expuse cuţite. Dar n-am văzut pumnalul Willei.

O licărire a luminat colţul prăvăliei şi m-am întors spre singura rază a lunii care pătrundea prin fereastra soioasă. A căzut pe un cufăr mic cu un lacăt de aramă care îşi pierduse lustrul. Pumnalul se afla înăuntru, într-o cutie

mică, capitonată cu catifea.

Patronul a ridicat din sprâncene când a văzut la ce mă uit.

Am apucat marginea capacului cu degetele şi am ridicat sticla.

L-am simţit în spatele meu înainte să-l aud şi am coborât mâna, păşind în spate. Pe faţa lui juca o întrebare şi, privindu-mă atent, a întins mâna pe deasupra capului meu. A luat cutia şi a aşezat-o între noi, pe masa de lucru.

— Tocmai l-am cumpărat de la un comerciant, a spus el, cu vocea aspră animată deodată de un ton prietenos.

— Îmi daţi voie?

Dar n-am aşteptat permisiunea lui. Am deschis capacul de sticlă şi am luat pumnalul, rezemând-mă de fereastră. Era şi mai valoros decât crezusem. Nestematele albastre şi violet erau aranjate în modele de spirală şi luceau de parcă lumina s-ar fi prelins precum valurile pe faţetele lor. Glasurile lor deosebite jucau între degetele mele ca nişte note muzicale. Dacă închideam ochii, aş fi putut să le identific una câte una.

— Cât face?

Bărbatul s-a aplecat pe spate în scăunelul lui, rezemându-se cu umerii de perete şi pufăind din pipă până când fumul s-a înălţat iarăşi în rotocoale.

— Fă-mi o ofertă, a spus el.

L-am privit cu colţul ochiului, făcând calcule. Va dori mai mulţi bani decât îi plătise Willei, ca să facă profit. Nu ştiam sigur cât valora inelul, dar ar fi fost mai isteţ să folosesc banii primiţi de la West şi să păstrez inelul ca să-l dau la schimb în Ceros.

— Douăzeci şi cinci de bani.

A râs şi o tuse hârâită i-a stat în gât.

— Cară-te!

A întins mâna după pumnal, dar l-am strâns la piept şi în momentul acela am observat sclipirea din ochii lui. A fost prima mea greşeală.

— Treizeci, am încercat din nou.

— E marcă de Bastian.

A ridicat bărbia, privindu-mă de-a lungul nasului.

Marele oraş-port din Marea Nenumită era faimos pentru creaţiile sale cu pietre preţioase. Un obiect atât de complicat precum pumnalul ăsta nu se putea făuri în Strâmtori, pentru că toţi giuvaiergiii cu adevărat pricepuţi se duceau în Bastian, unde breasla lor era influentă şi plătea bine. Nu ducea lipsă de ucenici şi erau multe oportunităţi de muncă.

Acolo a învăţat şi mama tot ce ştia despre nestemate. Tot ce m-a învăţat şi pe mine.

Viaţa mea a depins întotdeauna de abilitatea de negociere şi deja încălcasem cea mai importantă regulă în târguire. Patronul a înţeles că la nevoie i-aş fi dat tot ce aveam. Altfel, West m-ar fi abandonat în Dern şi aş fi ajuns în aceeaşi postură ca pe Jeval.

— Treizeci de bani şi un inel de aur.

Îmi venea să-mi muşc limba, dar am scos inelul lui West din buzunar şi l-am aşezat pe masă în faţa lui.

Deja îi ofeream mai mult decât a câştigat vreodată de la cineva, dar, după tremurul gurii lui, mi-am dat seama că încă nu terminase cu mine.

A aşteptat, întinzând buzele într-un rânjet şiret.

— Şi astea.

Am strâns din dinţi şi am scos brăţara de aur furată şi cele două catarame ascunse în celălalt buzunar al meu, punându-le pe masă.

— Dacă pui la bătaie şi un ciocan pentru dragat.

Al meu încă zăcea pe fundul recifului.

— S-a făcut.

A luat un ciocan de pe platoul cu unelte din spatele lui şi a aşteptat să număr treizeci de bani, după care mi l-a întins cu mânerul înainte.

Chiar dacă nu mai aveam brăţara ca s-o dau la schimb la Ceros, măcar puteam să draghez.

Am privit pe fereastră, afară, căutând umbra lui West în întuneric. Nu l-am văzut, dar am simţit că mă urmăreşte.

Şi el făcuse aceeaşi greşeală, îmi arătase că ţinea la pumnal. Şi nu era doar o dorinţă a lui. Din cine ştie ce

motiv, avea *nevoie* de el. Dacă voi descoperi acel motiv, poate că voi câştiga o mică pârghie.

— Ştiţi ceva despre comerciantul de la care l-aţi cumpărat? Pumnalul.

Patronul a vărsat banii într-o cutie din spatele lui a arătat spre un panou de lângă fereastră, pe care era scris de mână:

FĂRĂ ÎNTREBĂRI

L-am fixat cu o privire mânioasă. Nimeni n-ar fi făcut schimb cu un negustor care povestea de unde veneau lucrurile din prăvălia lui. Nu eram primul client murdar pe care-l primise în ziua aceea şi cu siguranţă nu eram nici ultimul.

Mi-a dat ciocanul şi m-a alungat cu un gest al mâinii.

Când a văzut că vin, West s-a ivit de după un cărucior de pe alee, aşteptând cu mâinile în buzunare. Am scos pumnalul şi i l-am întins, iar uşurarea de pe chipul lui a fost evidentă.

L-a luat, aprobând din cap.

— Mulţumesc.

— N-a fost o favoare, i-am amintit eu.

Îmi dăduse treizeci de bani şi dreptul la o călătorie până la Ceros ca să-i aduc pumnalul înapoi şi am reuşit. Chiar dacă mi-au rămas numai câţiva bani, tot erau mai mulţi decât aveam când am sosit în Dern.

L-am urmat pe străzile satului, înapoi spre cele trei coşuri de fum înclinate ale hanului. Căldura focului s-a revărsat pe uşă când am intrat şi m-am uitat după membrii echipajului, dar am văzut doar feţe necunoscute adunate la mese, cu pahare de rachiu în faţă. West s-a strecurat printre ei şi s-a rezemat de tejghea, până când o femeie costelivă cu o mogâldeaţă de păr legată cu o pânză roşie în creştet s-a oprit înaintea noastră.

— West.

— Cina. Şi o cameră.

A aşezat trei bani pe tejghea şi ea şi i-a pus în şorţ, zâmbindu-mi cu înţeles.

M-am înroşit când am priceput ce-i trecea prin gând.

— Nu, am spus eu, ridicând mâna, nu suntem…

Femeia mi-a făcut cu ochiul, dar West nu s-a sinchisit s-o contrazică şi m-am întrebat dacă nu cumva nu eram prima fată pe care o aducea la han şi cu care dispărea la etaj. Am simţit aceeaşi nelinişte ca atunci când i-am urmărit pe West şi pe Willa pe alee.

A aşezat o mână pe tejghea, sprijinindu-se de ea, şi am privit dunga de piele palidă care-i încercuia degetul.

— Inelul. Era important pentru tine?

A strâns mâna în pumn şi a băgat-o la loc în buzunar, întorcându-se spre scări şi ignorându-mi întrebarea.

— Noapte bună.

M-am uitat după el până a urcat scările şi o dungă de lumină s-a revărsat pe coridor când a deschis şi apoi a închis o uşă.

— Ei, haide!

Femeia de după tejghea părea dezamăgită, a trecut pe lângă mine cu un inel de chei atârnat de mână. A descuiat uşa de lângă cea spre camera lui West, unde lumânarea deja fusese stinsă.

— Iată-ne!

Un pat mic şi un lighean de toaletă se aflau de o parte a camerei micuţe şi lângă peretele opus era un scaun. Am intrat.

— Mă întorc imediat cu ceva de mâncare.

A zâmbit şi a ieşit, închizând uşa fără zgomot.

M-am dus la fereastră şi am privit peste acoperişuri spre chei, unde navele abia se vedeau în negură. Când n-am mai auzit paşii femeii pe hol, am privit peste umăr la peretele din scânduri care despărţea camera mea de a lui West. Nicio lumină nu intra printre crăpături şi m-am apropiat cu un pas, încrucişând braţele şi lipind fruntea de perete.

Într-o singură noapte, aproape că mi-am pierdut locul în călătoria prin Strâmtori, am câştigat şi am pierdut suficienţi bani cât să mă descurc în Ceros şi am descoperit cea mai puternică armă de când am plecat de pe Jeval – adevărul despre *Marigold.*

Dacă West conducea o corabie-umbră, probabil că nici n-

aş fi putut găsi un loc mai periculos în Strâmtori. Am făcut o alegere greşită când am fugit la insulele-barieră fugărită de Koy. Orice comerciant mi-ar fi primit banii, dar eu am ales *Marigold.*

Capitolul 14

DIMINEAŢA A ÎNCEPUT CU BĂTĂI PUTERNICE ÎN uşă şi m-am ridicat împleticită, deschizând-o cu un singur ochi deschis.

Am dat cu ochii de Willa, cu cozile ei răsucite strânse de pe faţă şi cu un zâmbet plin de umor pe buzele pline.

— Şi cum ai ajuns până aici mai exact?

S-a uitat în cameră.

Mi-am dat pe faţă cu apă din lighean, masându-mi pielea fierbinte cu palmele. Apăruse febra şi eram ameţită.

Mi-am tras ghetele în picioare una câte una, sub privirea Willei.

— Se pare că West s-a răzgândit.

— Mda.

S-a uitat la jacheta atârnată de spătarul scaunului.

Am coborât scările în urma ei în cârciumă, unde toţi îşi terminau deja micul dejun, mai puţin Hamish. Două ibrice de ceai şi farfurii ciobite din lut încărcate cu bucăţi de brânză şi pâini mici şi proaspete erau întinse în mijlocul mesei. West nu a ridicat privirea la mine, cu ochii în registrele lui Hamish deschise între ei.

West nu mi-a cerut să nu povestesc cele întâmplate noaptea trecută, dar nu cred că i-a spus Willei. Bănuiesc că s-ar fi supărat pe amândoi dacă ar fi aflat ce făcusem şi nu voiam să-mi devină duşmană.

Am ocupat scaunul liber de lângă Paj şi am umplut o ceaşcă de ceai, studiind paginile registrului cu colţul ochiului.

Dar nu aveam cum să-l prostesc pe Paj. A închis cartea, aplecându-se pe masă şi ţintuindu-mă cu o privire severă.

— Parcă ziceam că dragorul rămâne pe vas.

— Aşa ziceam, a spus West, ridicându-şi ceaşca.

Avea faţa trasă şi istovită, cu părul ondulat prins după urechi. A aşezat coatele pe masă şi a sorbit, întâlnindu-mi privirea.

— Dar am zis şi că vom avea grijă să traverseze

Strâmtorile nevătămată.

Am înghiţit ceaiul fierbinte şi mi-a ars gâtlejul. În jurul mesei s-a lăsat tăcerea şi membrii echipajului au schimbat priviri între ei, întorcându-se apoi spre mine. Obrajii mi s-au aprins sub privirea apăsătoare a lui West.

Aşadar ştia ce se întâmplase lângă insulele de coral. Sau, în orice caz, bănuia ce se întâmplase. Şi voia ca ei să ştie.

Nu era ceva nemaiauzit ca oamenii să calce strâmb departe de supravegherea timonierului lor, dar echipajul ăsta era deosebit. Îşi ştiau locurile şi rivalitatea pe care o văzusem pe alte nave parcă nu exista pe *Marigold.*

West s-a uitat pe rând la fiecare, sorbind din nou, şi, văzând că toţi pleacă privirea, am înţeles că pricepuseră mesajul.

Paj a mormăit ceva neinteligibil şi a lăsat-o baltă abia după ce Auster şi-a pus două degete pe braţul lui, ca să-l liniştească. M-am oprit cu buzele pe marginea ceştii, văzând cum Auster îşi aşază mâna la loc în poală. Pentru că nu a fost atingerea în trecere a unui camarad, comunicând un mesaj nerostit. L-a atins… cu blândeţe.

M-am prefăcut că n-am observat, întinzând un strat gros de unt de pe o bucată de pâine şi muşcând din ea. Poate că West şi Willa nu erau singurii de pe *Marigold* care aveau o relaţie dincolo de cea de camarazi de bord.

Am mâncat în linişte până când în depărtare a răsunat clopotul de dimineaţă de la chei, anunţând deschiderea casei de comerţ. Toţi s-au ridicat în acelaşi timp, târşâind scaunele pe podea şi încheindu-şi hainele, aşa că am dat pe gât ceaşca de ceai şi i-am urmat prin uşile din lemn masiv.

West era în frunte, luând-o cu paşi mari înaintea celorlalţi pe străzile înceţoşate din Dern. Părul lui blond părea şi mai luminos în ceaţa dimineţii, cu şuviţe răsucite ivindu-i-se de sub pălăria lăsată peste ochi.

Nu numai noi ne îndreptam spre capătul estic al satului. Părea că oamenii se adunau din toate direcţiile în drum spre casa de comerţ aflată în capătul portului. Era neschimbată de când o văzusem ultima oară, dar niciodată n-am putut să intru. Aşteptam în port în vreme ce echipajul

tatei îşi vindea marfa.

Aplecând capetele pe sub cadrul scund al uşii, am intrat în lumina îngroşată de fum a depozitului. Era deja plin de negustori ambulanţi şi comercianţi, fiecare cu propria tarabă ridicată din resturi de lemn şi pânze rupte. Cineva a fluierat scurt şi West a întors capul într-acolo, căutându-l pe Hamish printre şirurile de barăci. Ne-a făcut cu mâna şi ne-am luat după el, îmbulzindu-ne printre trupurile calde spre celălalt capăt al sălii spaţioase.

— Sânge-săraţi nenorociţi, a mormăit Willa, încruntându-se când un comerciant cu haină căptuşită cu catifea a apărut în calea noastră.

Echipajele din Marea Nenumită erau uşor de recunoscut, ca şi corăbiile lor. Cu părul tuns şi îngrijit, cu pielea curată şi haine scumpe. Observându-le maniera atât de dezinvoltă, ai fi zis că niciodată nu fuseseră nevoiţi să fure, să înşele sau să mintă de dragul supravieţuirii. De aceea lumea spunea că sânge-săraţii erau prea plăpânzi pentru viaţa din Strâmtori.

Marfa descărcată de echipaj de pe *Marigold* era expusă toată şi haina lui Hamish era umflată la brâu, unde pungile cu bani îi atârnau de curea. West i-a dat registrele şi au schimbat rapid câteva cuvinte, după care am pornit spre colţul de sud-est al casei de comerţ.

O mână m-a apucat de mâneca jachetei, trăgându-mă deoparte de ceilalţi, şi West s-a aplecat spre mine, vorbind în şoaptă.

— Ţine-te de mine.

Comercianţii strigau unii peste alţii cu mâinile în aer, dar West a trecut pe lângă ei până când am ajuns la un bărbat care părea că ne aşteaptă.

— Aţi întârziat cu o zi, a mormăit el, uitându-se la fiecare, până când ochii i-au căzut asupra lui Hamish.

— Am ajuns târziu în ultimul port din cauza furtunii, a răspuns West şi l-am privit atent.

Buzele nici nu i-au tremurat măcar când a spus minciuna asta. Nu întârziaseră pe Jeval. Niciodată nu întârziau. Dar am făcut un ocol pe la insulele de coral.

West a întins o mână în faţă şi Hamish a scos din haină o pungă mică cu bani, pe care a aşezat-o în palma lui West.

— Două sute şaizeci şi cinci de bani.

West i-a întins punga bărbatului.

Comerciantul l-a privit cu o expresie ca de piatră.

— Asta-i tot?

West s-a aplecat asupra mesei, gata de ceartă.

— Cidrul nu se vinde la fel de bine în alte porturi ca aici. Ştii asta.

— Sau poate că băgaţi profitul meu în buzunar.

Bărbatul s-a încruntat la Hamish, lovind în masă cu inelul său de comerciant. Era incrustat cu piatra de cuarţ galben-dungată a Breslei Producătorilor de Rachiu.

West l-a fixat cu privirea şi încăperea a devenit brusc mai zgomotoasă în jurul nostru.

— Dacă nu ai încredere în noi, angajează pe altcineva să-ţi vândă marfa.

S-a întors, dând să plece

— Aşteaptă.

Bărbatul a oftat.

— Două lăzi pentru *Marigold,* a mormăit la altcineva de lângă el. Dar să nu crezi că lumea nu află ce-ai făcut la Sowan. Zvonurile au apărut şi aici acum trei zile.

West a încremenit şi calmul prefăcut de pe chipul lui a tremurat un moment.

— Nu ştiu la ce te referi.

Paj şi Willa au schimbat priviri în spatele lui West şi Paj a făcut un pas spre el, cu mâna la curea, lângă cuţit.

Bărbatul s-a apropiat, coborând vocea.

— Avem grijă unii de alţii, în Dern. Dacă încerci una ca asta aici, îţi vei dori să fi pus mâinile pe tine demonii mării.

West a ridicat privirea încet.

— Ţi-am spus, nu ştiu la ce te referi.

Comerciantul a zâmbit şi a dat la o parte o pânză de sac, descoperind lăzile cu cidru, iar West a încuviinţat din cap. Bărbatul şi-a îndreptat atenţia spre Willa şi parcă a ezitat când a văzut arsura care i se întindea pe gât.

— Am auzit că ai avut ceva probleme, Willa.

Chipul ei era stană de piatră, dar un tremur infim i-a străpuns umerii.

— Două săptămâni, i-a întins mâna West, vrând evident să schimbe subiectul.

— Două săptămâni.

Bărbatul a dat mâna cu el şi am pornit pe culoar fără niciun cuvânt.

Am privit peste umăr, în urmă, unde comerciantul încă ne urmărea cu ochii mijiţi. În cala navei erau bunuri care purtau sigiliul casei de comerţ din Sowan, deci ştiam că *Marigold* fusese acolo. Nu ştiu ce au făcut acolo, dar întâmplarea i-a urmărit până la Dern. Dacă nava lor era o corabie-umbră, cine ştie despre ce era vorba?

Am încercat să ţin pasul, rămânând pe picioare când cineva s-a îmbrâncit în mine, şi nu am lăsat o distanţă mai mare de jumătate de metru între mine şi West. Altfel mulţimea m-ar fi luat pe sus înapoi. A purtat negocieri cu un alt comerciant şi am privit dincolo de tarabă, unde Auster se târguia cu un negustor de pietre preţioase. Ţinea în pumn una dintre pungile din piele roşie împărţite de Hamish.

În spatele meu, aproape, pe culoar, Willa se certa cu o femeie scundă, care ţinea în mână patru pietre sclipitoare ce păreau a fi ametiste. Încă una dintre pungile din piele roşie stătea pe masa din faţa ei.

West a surprins privirea lui Auster pe deasupra mea şi i-a făcut semn cu bărbia spre Willa.

— Să n-o slăbeşti din ochi.

Auster a încuviinţat din cap, apropiindu-se de ea, iar eu m-am uitat în jur. În sala asta se găseau mulţi bani şi multe trupuri. Într-o secundă puteai să-ţi pierzi punga de la brâu. De fapt, probabil că la Dern existau oameni care chiar aşa îşi câştigau pâinea, în casa asta de comerţ.

Am dus mâna la propria-mi curea, unde puţinii bani care-mi rămăseseră erau ascunşi întru-un buzunărel cusut. Paj privea în jur, atent în toate direcţiile pe măsură ce ne plimbam între tarabe, şi m-am izbit de West când s-a oprit brusc în faţa mea. Se uita la un bărbat de lângă peretele

din fund, care stătea rezemat de o fereastră soioasă.

— Rămâi aici, a mormăit West şi s-a făcut nevăzut în mulţime.

Ajuns la bărbat, şi-a scos pălăria de pe cap şi şi-a plimbat mâna prin păr, vorbind cu el în şoapte stinse.

— Cine-i ăla?

Am observat că au întors spatele încăperii.

Paj nu a răspuns, dar părea la fel de curios ca şi mine, nu-şi lua ochii de la West.

Willa ni s-a alăturat cu un sac de cârlige de pescuit atârnat pe umăr, urmată îndeaproape de Auster.

— Unde s-a dus? a întrebat şi a privit în jur.

— Cât ai luat?

Paj a arătat spre cârligele de pescuit şi i-am urmărit, atentă la modul în care a păşit în faţa ei astfel încât să ascundă fereastra. Îi distrăgea atenţia. Îl proteja pe West, chiar dacă nu ştia pentru ce. Şi, gândindu-mă puţin, mi-am dat seama că toţi se purtau aşa.

Willa a scos o hârtie din buzunar şi i-a întins-o, apoi a băgat punga roşie înapoi în interiorul jachetei. Atunci am înţeles ce făceau. În pungile alea nu erau bani; erau pietre preţioase. Câteva în fiecare pungă. Fiecare membru de echipaj se despărţea pe rând de grup şi vindea puţinele pietre la diferiţi negustori.

Să vinzi câteva bucăţi de pyre pe Jeval era una. Dar ca să faci într-adevăr comerţ cu pietre preţioase îţi trebuia un permis special de la Consiliul Comerţului şi bănuiam că ei nu aveau aşa ceva. Puţini oameni din Strâmtori aveau asemenea permise, pentru că piaţa era controlată de marii comercianţi de giuvaiere din Bastian.

Era strategia ideală de a ascunde o afacere ilegală sub aparenţa comerţului cu orice, *mai puţin* pietre preţioase. Vindeau câte una, două pe ici, pe colo, ca să nu atragă atenţia asupra lor. Nimeni n-avea să facă gălăgie pentru atât. Dar operaţiunea părea îndelung exersată. Planificată. Probabil că procedau în felul ăsta în toate porturile şi probabil că în cală se aflau mult mai multe pungi decât găsisem eu.

Dacă nava era corabia-umbră a lui Saint, ar fi trebuit să aibă permis pentru comerţul cu pietre preţioase, l-ar fi obţinut el pentru ei. Dar nu aveau aşa ceva, ceea ce nu putea însemna decât un lucru – făceau afaceri pe lângă munca principală şi îşi băgau profitul în buzunare.

Era genial. În acelaşi timp, era o prostie extraordinară.

West a revenit prin mulţime fără niciun cuvânt şi am trecut la taraba următoare, unde un bătrân stătea aşezat în dreptul unui taler cu pietre preţioase şi metale topite. Piatra de onix de pe inelul lui arăta că era comerciant de pietre preţioase. Breasla impunea zece ani de ucenicie înainte de câştigarea acelui inel, dar, chiar şi aşa, obţinerea lui nu era garantată. Breslele erau la fel de nemiloase ca şi comercianţii. Velarii, constructorii de nave sau negustorii de pietre preţioase prinşi că fac afaceri fără astfel de inele puteau să fie condamnaţi la moarte.

Bătrânul a aşezat trei smaralde brute pe un taler al balanţei de aramă aflată în faţa lui, care a captat lumina sclipitoare de la ferestre.

— West, a spus el salutând cu un semn din cap. Pyre?

Aşadar aici vindea bucăţile de pyre. Şi dacă aveam dreptate în ceea ce priveşte planul lor, probabil că avea să le dea la schimb pentru câteva pietre preţioase în loc de bani. Suficient de puţine cât să nu atragă atenţia în registre. Probabil că era singurul schimb la vedere cu un negustor de nestemate.

West a scos o pungă din haină, întinzându-i-o, şi bărbatul a vărsat bucăţile mele de pyre pe pânza împăturită frumos pe masă.

— Unde găseşti pietrele astea? În ultimele luni mi-ai vândut pyre mai bun decât am primit de la orice alţi comercianţi în ultimii doi ani.

Am rânjit, privind cum ia bucata cea mai mare şi o ridică în lumină.

— Dacă-mi mai aduci şi luna viitoare, s-ar putea să-ţi ofer un preţ mai bun. E un giuvaiergiu aici care face bijuterii din ele de ceva timp.

— Astea sunt ultimele bucăţi. Nu mai oprim la Jeval, a

răspuns Hamish.

Am ridicat ochii la el, derutată. Când am făcut schimbul cu West pe insulele-barieră, nu mi-a spus că ar fi fost ultima lui vizită pe Jeval. De fapt, chiar mi-a propus să mă plătească la vizita următoare.

Lângă mine, Willa, Auster şi Paj păreau surprinşi şi ei. Singura persoană care părea să ştie exact ce se petrecea cu echipajul ăsta era West. Toţi ceilalţi parcă aveau doar frânturi disparate de informaţii.

Nu din întâmplare. Aşa proceda un timonier bun – aşa proceda Saint. Mă întreb dacă vreunul dintre ei ştia despre stema vopsită de sub covorul din cabina lui West sau dacă şi ăsta era un secret.

— Păcat, a mormăit bărbatul trăgându-se de barba sa albă. Aş spune că valorează cam treizeci şi doi de bani.

— Poftim? am şoptit eu. Tu mi-ai dat numai zece.

— Facem comerţ pentru profit, Fable.

Un strop de umor ironic a schimbat tonul vocii lui West când a vorbit.

— Cum a mers cu cuarţul la Sowan? a întrebat negustorul şi şi-a băgat mâinile sub vestă, rezemându-se de spătarul scaunului.

— A mers bine. Am câştigat o sută doisprezece bani cu totul.

Hamish i-a întins încă o pungă.

— Ce poţi să-mi dai pentru pyre?

— Am nişte smaralde de vânzare. Cred c-ar merge bine şi la Sowan.

A arătat spre pietrele de pe balanţă.

M-am aplecat în faţă, studiind nestematele din talerul de aramă. Fără să stau pe gânduri, am luat una în mână, ridicând-o în palmă. Ceva nu era în regulă cu ele.

— Cât fac? a întrebat West privindu-le atent.

Mi-am muşcat buza, ţinând piatra între două degete. Vibraţia smaraldelor era discretă şi liniştită. Se simţea ca un curent blând. Dar piatra asta era diferită. Am ridicat-o în lumină, mijind ochii, şi bărbatul m-a urmărit cu atenţie, încruntându-se.

Mi-am dres glasul şi West a coborât ochii la mine.

— Ce-i?

Negustorul era iritat, se aplecase peste masă să se uite la mine.

— Sunt…

M-am uitat când la unul, când la altul, pentru că nu ştiam cum s-o spun.

— Sunt…

— Cum sunt? s-a răstit West, pierzându-şi răbdarea.

— Sunt falsuri, am şoptit eu.

Bărbatul s-a ridicat subit, zornăind toate obiectele de pe masă.

— Ce acuzi mai exact, dragorule?

S-a înroşit la faţă şi ochii îi scânteiau.

— Nimic, dar…

M-am întors iar spre West. Dar el se holba la smaraldul din mâna mea.

— Nu vă acuz de nimic. Doar că…

Bărbatul mă fixa cu o privire mânioasă.

— Se poate? am întrebat şi am făcut un pas în faţă, luând talerul din balanţă şi ridicându-l în lumină. L-am înclinat, rostogolind pietrele.

— Uitaţi!

Am arătat spre una dintre ele.

— Nu sunt smaralde.

Bărbatul s-a aplecat asupra mea, scoţând de la buzunarul vestei un lanţ având în capăt un monoclu incrustat cu rubine, pe care l-a potrivit la ochi.

— Fireşte că sunt smaralde.

— Nu, nu sunt.

— West, s-a auzit Paj mârâind în spatele meu.

I-am arătat linia subţire cât un fir de păr din centrul pietrei.

— Impuritatea opreşte lumina. Dacă ar fi fost smaralde, n-ar fi făcut aşa. S-ar fi văzut prin ele de la un capăt la altul. Aş spune că sunt bucăţi de forsterit. Nu e valoros, dar seamănă mult cu smaraldul dacă e încălzit la temperaturi suficient de mari. Se şi găsesc în aceleaşi zăcăminte.

Am arătat marginile albicioase.

Era o deosebire subtilă, dar care costa o pungă întreagă cu bani. Persoana care prelucrase pietrele o făcuse cu bună-ştiinţă.

Bărbatul a căscat gura şi monoclul i-a căzut de la ochi, a făcut un pas în spate şi s-a holbat la mine. Monoclul atârna de lanţ deasupra balanţei.

— Cred… cred că are dreptate.

A luat talerul din mâinile mele şi a vărsat pietrele pe masă.

— Nu toate sunt proaste, am spus eu, separându-le repede.

Am găsit cinci pietre de forsterit printre smaralde şi le-am dat la o parte.

— Uau! a şoptit Willa, apropiindu-şi faţa de a mea.

— Nemernicii ăia din Bastian! a mârâit bărbatul, lovind puternic în masă cu pumnul lui osos.

Am tresărit şi West a păşit în faţa mea, cu spatele la mine.

— Luăm chihlimbarul, şi a arătat pietrele de pe talerul învecinat. Atât cât ai.

Negustorul era agitat, încă se uita la smaralde, la mine şi înapoi la smaralde. Dar, deodată, West se grăbea, a luat punga fără măcar să verifice nestematele şi imediat ne-a condus spre uşa pe care intraserăm. Am înaintat în mulţime până când soarele mi-a luminat faţa şi am tras în plămâni aerul răcoros şi sărat, bucuroasă că am scăpat de căldura înăbuşitoare din depozit.

Dar imediat ce am ieşit pe uşă, West s-a întors spre mine.

— Ce naiba îţi închipui că faci?

M-am oprit şi a fost cât pe ce să mă izbesc de el.

— Poftim?

A încleştat dinţii, sfredelindu-mă cu privirea.

— Auster, asigură-te că totul ajunge pe vas. Paj, pregăteşte-te să părăsim portul la lăsarea nopţii.

— Trebuia să plecăm abia mâine-dimineaţă. Încă trebuie să adun provizii, a spus Auster uitându-se când la mine,

când la West.

— Atunci te sfătuiesc să te grăbeşti, a mârâit el.

— Ce am făcut? am spus eu, uitându-mă la ei. Nu înţeleg.

West s-a holbat la mine şi gâtul a început săi se înroşească.

— Ar fi trebuit să rămâi pe Jeval.

Capitolul 15

ORICE BUNĂVOINŢĂ CÂŞTIGASEM DE LA WEST ŞI echipajul lui s-a risipit.

El şi Paj au luat-o înainte spre port, unde era ancorată *Marigold.* M-am uitat în urmă, spre casa de comerţ, şi Hamish mi-a surprins privirea.

— Întoarce-te. Ai atras prea multă atenţie, a spus el.

— Are dreptate, s-a răstit Willa, mergând alături de mine.

Jacheta ei descheiată flutura în urmă şi Willa şi-a ridicat gulerul ca să se protejeze de vânt.

— Dacă te mai întorci o dată, te încui în cală până ajungem la Ceros.

Dar a şovăit când a privit dincolo de mine spre corabia ancorată în bazinul alăturat. Un bărbat cu manta neagră şi păr lung şi întunecat, cu şuviţe argintii, i-a zâmbit Willei, rezemat de un stâlp.

— West! a strigat el, făcându-i cu mâna.

West s-a oprit subit şi tot trupul i s-a încordat într-o clipă. S-a îndreptat de spate şi Paj a făcut un pas spre el.

— Zola.

L-am privit pe bărbatul acela, încercând să-l identific. Numele îmi suna cunoscut.

— Când ai luat dragorul jevalez?

S-a uitat la mine, zâmbind larg.

West a părăsit cheiul principal, păşind pe pasarelă, şi Paj l-a urmat, ducând mâinile la mânerul cuţitului de la curea.

Zola a tras de fularul înfăşurat pe faţa sa. Pielea lui palidă era înroşită şi înăsprită de vânturi şi ochii îi erau de un cenuşiu furtunos. Deasupra lui, mai multe feţe priveau de la balustrada unei nave mari. Stema de la proră era pictată în alb – o semilună încercuită de trei fire de secară. O ştiam.

Zola nu era un comerciant de rând. Pe vremea când călătoream cu tatăl meu, avea cea mai mare afacere din Strâmtori. Dar atunci purta sacourile elegante şi ghetele lustruite specifice comercianţilor din Marea Nenumită. După cum arăta acum, se pare că decăzuse.

West i-a întins mâna, în ciuda încordării care-i strângea umerii.

Zola s-a uitat la ea un moment, apoi a întins-o şi el.

— Mi-ai văzut cumva stewardul?

West a înclinat capul într-o parte, în semn de întrebare.

— Haide, West, a zis Zola şi i-a aruncat iarăşi o privire Willei, care a strâns pumnii în lături.

— Nu poţi să ţii socoteala propriului tău echipaj? s-a răstit ea.

Zola a râs.

— N-aş vrea ca nişte vagabonzi din Waterside să intre în necazuri mai mari decât pot duce.

— Probabil că Crane zace beat sub fusta cuiva la cârciumă, a spus West şi a făcut semn cu capul spre sat. Sau poate că a intrat în necazuri mai mari decât poate duce.

În acel moment zâmbetul a dispărut de pe faţa roşcovană a lui Zola. S-a uitat o clipă la West, apoi privirea i-a fugit la mine.

— Eşti bună de ceva? Căutăm un dragor pentru *Luna.*

West a păşit în lateral, ascunzându-mă de ochii lui Zola.

— Nu e de-a noastră. E pasageră. Atât.

Zola n-a părut mulţumit de răspuns, i se citea suspiciunea în ochi, dar a renunţat la subiect oricum.

— Arăţi bine, Willa.

Nişte râsete au izbucnit deasupra şi Willa s-a făcut albă la faţă lângă mine.

— Anunţă-mă dacă-l vezi pe Crane. Ştii cât de greu e să găseşti un steward bun, a zâmbit Zola.

West s-a răsucit pe călcâie fără niciun cuvânt şi Zola s-a uitat la mine, apoi la Willa şi înapoi la mine. Am pornit pe estacade spre *Marigold* şi privirea lui Zola m-a urmărit, pironindu-mi spatele. Scara de frânghii era desfăşurată de-a lungul bordajului şi West a urcat primul, urmat de Paj. După ce au dispărut dincolo de balustradă, m-am întors spre Willa.

— Ce ai păţit la faţă? am întrebat eu, privind-o în ochi.

— Ce ai păţit la braţ? mi-a întors-o ea, holbându-se la

mine cu ură.

Am dus mâna la mânecă, trăgând-o în jos de manşetă. Avusesem grijă să-mi ascund braţul, dar ea trebuie să-l fi văzut.

S-a holbat la mine până când am apucat scara şi am pus picioarele pe trepte. Vântul mi-a suflat gluga pe spate când am sărit peste balustradă şi West deja mă aştepta, cu ochii la punte. A intrat în galerie, aşteptându-se, evident, să-l urmez spre cabina timonierului.

Am ezitat, dar vocea lui a răsunat de dincolo de uşă.

— Vino încoace!

Am şovăit o clipă, apoi am deschis uşa şi am păşit înăuntru. Obloanele fuseseră deschise şi umpleau cabina cu lumină, iar el stătea pe marginea biroului, lângă piatra albă.

— Închide uşa.

M-am supus, împingându-mă în uşă până când zăvorul a intrat în lăcaşul lui.

— Ce-a fost aia?

M-a fixat cu privirea.

— Ce?

— Cu nestematele.

Am ridicat din umeri.

— Ţi-am făcut o favoare. Erau falsuri.

— Nu-mi trebuie favoruri.

S-a ridicat şi a venit spre mine.

— Nu ne băgăm în afacerile altor comercianţi, Fable. Niciodată. Chiar acum, negustorul ăla de pietre preţioase îl caută pe cel care i le-a vândut. Îi va povesti despre dragorul jevalez de pe corabia mea care a recunoscut nişte smaralde false pe care nici *el* nu le-a observat.

M-am holbat la el fără să pot vorbi şi sângele mi se scurgea de pe chip. Pentru că avea dreptate. M-am expus fără să-mi dau seama.

— Cum ai reuşit?

M-a privit de sus.

— Cum ţi-ai dat seama că nu erau smaralde?

Dacă i-aş fi răspuns la întrebare, aş fi riscat să afle cine sunt. Numai câţiva oameni puteau să facă ce făcea mama

mea. Arta magilor nestematelor era ceva înnăscut, nu un meşteşug în care puteai să-ţi faci ucenicia. Era o ştiinţă de-o viaţă, care nu putea fi împărtăşită altora.

Pentru asta o primise Saint pe mama mea în echipa lui. Priceperea asta era transmisă mai departe în puţine familii şi păstrată secretă de majoritatea magilor de când comerţul cu pietre preţioase s-a extins şi practicarea ei devenise periculoasă. Mama mă învăţase cum se face aşa cum tatăl ei o învăţase pe ea.

Dar, văzând cum se uita West la mine, mi-am dat seama cumva că ştia răspunsul la propria-i întrebare.

— Nu înţelegi cum funcţionează toate astea. Îmi caut moartea cu dinadinsul pentru că-ţi port de grijă, a mormăit West.

— Nu ştie ce pot să fac.

— Nu contează. Îşi pune întrebarea. E suficient.

Am încremenit, stânjenită.

— Nu m-am gândit, am recunoscut eu.

— Nu, nu te-ai gândit. Aşa cum nu te-ai gândit nici când ai fugit pe furiş de pe navă după ce ţi-am spus să rămâi aici.

— Dacă n-aş fi intrat în sat, n-ai fi recuperat pumnalul ăla.

Până şi eu mi-am dat seama că am spus o prostie. Sugerând că West ar fi avut nevoie de mine la prăvălie, nu făceam decât să-l enervez.

Am scos trei monede de la curea.

— Ţine.

Le-am aşezat pe birou, lângă el.

— Pentru jachetă şi ghete.

West s-a uitat la bani.

— Poftim?

— Vreau să le plătesc aşa cum am plătit pentru călătorie.

— Nu ai cerut ghetele şi jacheta. Şi eu nu-ţi cer să le plăteşti.

— Nu-mi trebuie favoruri, am spus eu, întorcându-i cuvintele. Şi n-am de gând să-ţi datorez nimic.

— Fable…

A oftat, frecându-se pe faţă cu mâinile, dar s-a răzgândit şi n-a mai spus ce avea de gând să spună.

Afară, ropotul tunetelor răsuna în depărtare. Prin fereastra deschisă vedeam norii întunecaţi care se împleteau pe cerul albastru.

— Ar trebui să aşteptăm, am spus eu, coborând vocea. O să fie o furtună cumplită.

— Mulţumită ţie, nu prea avem de ales. Trebuie să pleci de pe corabia mea înainte ca zvonurile să se răspândească pe cheiurile astea şi să ne ajungă din urmă la Ceros.

— Aşa cum s-a întâmplat cu zvonurile care te-au urmărit din Sowan? Nu vrei să atragi prea multă atenţie, aşa-i? am întrebat, înclinând capul într-o parte. Asta e doar o navă comercială modestă.

Atunci a ridicat ochii, strângând mâinile pe marginea biroului.

— Nu ştii ce spui.

— Poate că nu, am ridicat eu din umeri. Crede-mă, vreau să scap de pe nava asta la fel de mult cum vrei tu să scapi de mine.

S-a ridicat de pe birou şi a făcut un pas spre mine.

— Ştiu pe cine cauţi.

Mâinile mi s-au unit la spate, cu degetele încrucişate.

— Şi?

— Vrei s-o iei de la capăt la Ceros? Foarte bine. Dar Saint e periculos.

Vocea i s-a înmuiat şi dintr-odată a părut obosit.

— Nu ştiu ce vrei de la el, dar n-o să obţii acel lucru.

I-am privit îndelung chipul, străduindu-mă să pun cap la cap puţinele informaţii pe care le adunasem. West era un vagabond din Waterside, devenit timonier pe o corabie-umbră care aparţinea tatălui meu. Dar, dacă făcea afaceri pe lângă asta, înseamnă că loialitatea lui era faţă de sine şi de echipajul lui. Altfel n-ar fi riscat să atragă mânia lui Saint. Şi, chiar dacă nu avea nicio legătură cu mine, eram curioasă. Voiam totuşi să ştiu.

Am târât vârful ghetei peste marginea covorului, dându-l pe spate şi descoperind stema lui Saint de pe podea.

— Se pare că tu ai obţinut ce voiai de la el.

West a privit stema, fără nicio urmă de surpriză pe chip.

— Câte vase ca ăsta mai sunt?

Nu şi-a luat privirea din ochii mei şi o tăcere lungă şi incomodă s-a aşternut între noi. Încăperea părea tot mai mică şi, preţ de o clipă, am regretat că vorbisem. Nu voiam să-mi fac un duşman în persoana lui West. Am deschis gura, vrând să spun ceva, dar în spatele meu s-a auzit o bătaie şi s-a deschis uşa.

Hamish a băgat nasul în încăpere.

— S-a întors Auster.

West l-a urmat afară, fără să se uite la mine.

— Pregătiţi-vă! a strigat din galerie.

Ghetele au călcat zgomotos puntea şi Auster a apărut la balustradă. Paj a sărit de la baza arborelui, de deasupra, şi a aterizat cu putere, repezindu-se la frânghii.

— Ridicaţi ancora! a răsunat iarăşi vocea lui West şi s-au pus toţi în mişcare alergând unii pe lângă alţii după un plan bine ştiut.

Willa şi Hamish au învârtit manivela la tribord, gâfâind pe măsură ce ancora se ridica din apă. De marginile ei atârnau alge şi Willa s-a urcat pe balustradă şi a ghidat-o spre punte. Am prins-o de un capăt când au coborât-o la locul ei şi am pus zăvorul fără să mi-o ceară cineva. Dacă West nu-mi dădea voie să plătesc jacheta şi ghetele, trebuia să muncesc pentru ele înainte să ajungem la Ceros.

— Ne desprindem.

West a pus mâinile pe timonă şi corabia s-a întors, desprinzându-se de chei.

— Willa, ridică vela mare.

Willa s-a urcat pe arborele mare şi a întins mâinile ca să dezlege parâmele, după care a coborât alunecând odată cu desfăşurarea lor.

— Eşti sigur că facem faţă furtunii, West? a întrebat privind scânteile care fulgerau după norii din zare.

West a încleştat bărbia, cu ochii la ghete, gândindu-se. Vântul i-a suflat părul decolorat de soare peste frunte şi West a ridicat mâna în aer, lăsând vântul să-i sufle printre

degete.

— Chiar vreţi să aşteptăm?

Willa s-a uitat la port şi privirea i s-a oprit asupra navei lui Zola, *Luna.*

— Nu, a răspuns ea.

— Atunci să mergem.

Am urcat pe arborele mare în timp ce Willa urca pe trinchet şi am ajutat-o să întindă velele, iar Hamish a terminat de legat a doua ancoră dedesubt. Am tras de parâme cu mâinile împreunate, privind cum velele se întindeau pe cerul cenuşiu. După ce le-am fixat în poziţie, am sărit jos ca să-i ajut pe ceilalţi.

West încă era cu ochii la orizont.

Ştia să măsoare norii după suprafaţa apei şi să calculeze viteza vântului. Orice timonier bun ştia să facă asta. Vedea ce vedeam şi eu – că vântul avea să sufle cu putere, că avea să stârnească apele şi să silească nava să se apropie de ţărm mai mult decât ar fi trebuit. Dar n-avea să dureze mult. Şi *Marigold* era mică. Dacă ar fi mers pe ape suficient de adânci, vânturile de sud-vest n-ar fi împins-o prea departe.

În clipa în care mi-a venit gândul ăsta, West a întors timona, reglând-o puţin.

Auster a coborât pe chei ca să elibereze bandulele şi, imediat ce a urcat pe scară, am început să ne depărtăm plutind pe apele golfului. Vântul a întins velele, împingându-ne cu viteză, şi Paj a apărut lângă West.

— Când? am întrebat eu, privind cum se îndepărta coasta.

— În două zile, a răspuns Paj.

Am petrecut braţul pe lângă sarturile fixate de punte şi m-am rezemat de ele, închizând ochii odată cu înteţirea vântului. Când şoapta stinsă a privirii cuiva mi-a atins pielea, am privit în urmă, spre sat, unde o siluetă stătea în capătul cheiului. Mantaua neagră a lui Zola îi flutura pe lângă corp în bătaia vântului şi el ne urmărea cu o privire aspră în timp ce ne îndepărtam.

Capitolul 16

AM SIMŢIT CĂ NE DEPĂRTAM DE FUNDUL MĂRII pe măsură ce înaintam în ape mai adânci. Pe *Marigold* se lăsase tăcerea şi toţi erau ocupaţi, aranjau sub punte marfa nouă, luată din Dern, înainte să lovească vânturile.

Hamish şi West lucrau cu registrele în lumina felinarului, pe când Auster şi Paj sortau lăzi şi butoaie, organizând marfa care trebuia descărcată la Ceros şi cea care trebuia să ajungă la Sowan.

Willa era cocoţată în vârful arborelui mare, rezemată de sapanul ei, cu ochii la furtuna care se apropia încet. Am urcat treptele arborelui şi mi-am găsit un loc unde să mă aşez lângă ea, pe manevre. Picioarele îmi atârnau în aer şi priveam fulgerele din zare, care se împleteau ca nişte rădăcini de copac. De la înălţimea asta parcă pluteam printre nori, ceaţa groasă cuprindea nava şi ascundea apa.

— S-ar putea să fie una grea, a spus ea încet.

Dar, după aspectul cerului, ştiam amândouă ce urma. Avea să fie violentă, dar scurtă.

— Aşa cred.

Willa nu a mai spus nimic o vreme, apoi a vorbit.

— Unde ai învăţat să faci asta? Cu nestematele.

M-am rezemat de arbore şi am încercat s-o citesc. Părea sincer curioasă.

— Sunt dragor.

— N-am mai văzut dragori care să descopere falsuri în felul ăsta.

— Mă pricep la pietre preţioase, atâta tot, am ridicat eu din umeri.

Willa a râs şi s-a lăsat păgubaşă.

— În locul tău, aş ascunde talentul ăsta.

Am zâmbit.

— Asta a spus şi West.

— Ei, are dreptate.

A împuns parâma de sub ea cu vârful degetului.

— Cum ai ajuns acolo? Pe Jeval?

O durere mi-a înviat în mijlocul pieptului.

— Cum adică?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu ştiu. Cum ajungem unde suntem?

Un nou fulger a luminat cerul negru, de data asta, puţin mai aproape.

— Nu ştiu ce ai fost nevoită să faci ca să supravieţuieşti, a spus ea încet, dar în Strâmtori va fi şi mai rău. Mai greu.

— Ştiu.

— Nu cred că ştii, a oftat ea.

— Crezi că ar fi trebuit să rămân pe Jeval.

— Nu ştiu ce să spun. Dar vei afla singură în curând.

Dedesubt a răsunat o lovitură puternică şi Willa s-a ridicat în capul oaselor, agăţându-şi braţul între parâme ca să se poată apleca înainte. West era la baza arborelui mare şi se uita la ea. Ţinea în mână o daltă lungă şi în spatele lui Paj şi Auster coborau o ladă mare de pe puntea superioară.

Imediat ce i-a văzut chipul, Willa s-a urcat pe vergă.

— Ce-i? a strigat ea.

Dar West nu i-a răspuns. A privit-o îndelung, pe când cei din spate au aşezat lada lângă el.

— Ce face?

M-am aplecat în faţă, încercând să văd.

Sub privirile amândurora, West a potrivit vârful dălţii sub marginea capacului şi l-a desprins. Lemnul a pocnit şi a sărit şi Willa şi-a dat la o parte părul de pe faţă, mijind ochii. West a desprins şi cealaltă margine şi a tras capacul spre el, lăsând dalta să cadă pe punte cu un pocnet zgomotos.

Willa a icnit şi aproape că şi-a pierdut echilibrul printre parâme, ducând mâna tremurătoare la gură.

Dedesubt, lumina albă şi rece a lunii cădea asupra lăzii deschise, în care un bărbat holba ochii la noi, întins pe un aşternut murdar de paie.

— Ce… am şoptit eu.

Dar Willa deja aluneca în jos pe arbore, chinuindu-se să nimerească treptele în întuneric. Am aterizat şi eu lângă ea, pe punte. Willa încremenise, cu toţi muşchii încordaţi, şi în

ochii îi apăruse un luciu sclipitor de lacrimi.

Bărbatul a gemut, zbătându-se în ladă sub ochii noştri şi smucind sârmele legate strâns de încheieturile mâinilor şi gleznele sale. Avea o bucată de pânză gudronată vârâtă în gură, care înăbuşea zgomotele închise în gâtul lui, iar pe piele îi era tatuată stema lui Zola – o semilună încercuită de fire de secară.

Era bărbatul căutat de Zola. Crane. El trebuia să fie.

Willa a suspinat în pumni şi apoi, în sfârşit, cu obrajii umezi, a ridicat ochii la West. Ceilalţi stăteau în tăcere, parcă aşteptând-o să spună ceva. Marea s-a calmat în jurul nostru, era liniştea care se lăsa drept înaintea furtunilor, răspândind o tăcere sinistră în care bărbatul s-a uitat la Willa cu priviri imploratoare.

A inspirat adânc, relaxând pumnii, şi a dat scurt din cap, luând tesla de la curea. Auster şi Paj au apucat capacul şi l-au fixat la loc, ţipetele înăbuşite ale bărbatului au dispărut şi Willa a scos un cui din punga de la curea.

— Ce faci? am şoptit eu.

Dar ştiam deja.

A aşezat cuiul în colţ şi l-a izbit cu tesla, fixându-l în lemn dintr-o singură lovitură, după care a scos încă unul. A făcut la fel în fiecare colţ şi la urmă West, Hamish, Paj şi Auster au apucat fiecare lada dintr-o parte, ridicând-o de pe punte ca şi când ar fi cărat un sicriu.

— Nu.

Buzele mele au conturat cuvintele, dar nu a ieşit niciun sunet.

— West, nu poţi pur şi simplu…

Nu asculta. Niciunul nu asculta.

Bărbatul a ţipat încă o dată când a fost purtat peste marginea vasului. În acelaşi moment, toate degetele au alunecat de pe ladă şi i-au dat drumul. A căzut în gol, plonjând în apa întunecată de jos, iar eu am alergat la balustradă, urmărind cum lada se scufunda în negură.

Tremurul din mâini mi-a urcat pe braţe şi le-am strâns pe lângă corp, strângând în pumni pânza cămăşii mele. Când m-am întors spre ceilalţi, am văzut că Willa ţinea degetele

pe arsura întinsă pe obraz, cu o expresie pustiită pe chip.

Am bănuit că Zola avea o legătură cu arsura de pe faţa ei. Şi ştiam că, în Strâmtori, fiecare acţiune cerea o reacţie. Am fost martoră la executarea unor asemenea verdicte pe corabia tatei. Odată m-am furişat pe chei în toiul nopţii şi am văzut cum a retezat mâna unui hoţ cu acelaşi cuţit cu care îşi tăia friptura la masă. Dar uitasem sentimentul ăsta. Uitasem cum sună ţipetele unui bărbat în toată firea.

Cu asta s-a ocupat West la casa de comerţ. Cel cu care a stat de vorbă probabil că venise cu informaţii despre bărbatul care o rănise pe Willa. Când West i-a spus Willei, lângă prăvălie, că se va ocupa el, la asta se referea.

Willa a traversat puntea şi s-a oprit în faţa lui West, s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz, cu lacrimile alunecându-i pe obraji în continuare. Nu era genul de sărut schimbat între iubiţi, dar în privirile lor se ascundeau o sută de secrete. O sută de poveşti.

West a dus mâna la spate, la marginea cămăşii, şi a scos pumnalul, ridicându-l între ei. Willa s-a şters pe faţă cu dosul braţului şi l-a luat, întorcându-l în lumina lunii şi făcând pietrele preţioase să sclipească.

— Mulţumesc, a spus ea.

Au tăcut în timp ce vântul se înteţea din nou, iar West a privit-o cum şi-a strecurat pumnalul înapoi la curea. Stăteam lângă balustradă şi fiecare strop de căldură se scurgea din trupul meu. Sub noi, un bărbat se scufunda în adânc. Dar Willa şi-a legat la spate părul lung, de aramă, cu o bucată de piele, de parcă nu omorâseră pe cineva cu o clipă în urmă. De parcă şoapta morţii nu zăbovea încă pe corabie.

Aşa era viaţa în Strâmtori. Şi m-am gândit, pentru întâia oară, că poate Saint a avut dreptate.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Un vânt uruitor a suflat dinspre tribord şi am început să tremur, apoi privind cerul am descoperit că fulgerele ajunseseră deasupra noastră.

— Asiguraţi punţile! a strigat West, urcând scările.

Şi toată lumea s-a întors la muncă. Willa a urcat pe

arborele mare şi Paj şi Auster s-au grăbit să termine de aranjat marfa. Am căutat ceva de făcut. Vreo treabă care să alunge din mintea mea imaginea lăzii care se scufundase. Am coborât scările spre coridor, am închis cuferele din cabină şi am asigurat uşile.

Când am urcat treptele din nou, West stătea în lumina pâlpâitoare, dar nu s-a uitat la mine. Însă m-a simţit. Se vedea în modul în care şi-a schimbat uşor poziţia corpului, cu ochii la peticul din punte pe care stăteam cu picioarele. Poate că-i era ruşine de ceea ce făcuse. Poate că-i era ruşine că nu-i era ruşine. Poate îşi închipuia că-l consider un monstru. Ar fi avut dreptate.

Am ridicat ochii la exploziile orbitoare ale fulgerelor de deasupra.

Chiar asta era. Toţi eram aşa. Şi acum furtuna avea să ne facă să plătim.

Capitolul 17

AM ÎNCERCAT SĂ N-O PRIVESC.

Am stat cu ochii la parâme, ignorând urletul vântului şi valurile umflate. Dar, pe măsură ce frigul s-a prelins în aer, inima mea a început să gonească. Ploaia rece s-a pogorât de pe cer şi a inundat puntea. A năvălit în jos, pe trepte, spre coridor.

Am ridicat privirea la zbaterea velelor şi am înghiţit în sec, plecând capul.

— West! a strigat Paj de pe arborele mare, cu un braţ printre linii şi aplecat în faţă, privind în spatele nostru.

Urmărea norii. Arătau ca o coloană de fum negru, cu marginile răsfrânte la bază. Am expirat încet, aşteptând ca West să dea comanda înainte să mă clintesc. În orice clipă, avea să priceapă cu ce fel de furtună aveam de-a face.

— Strângeţi velele!

Vocea lui West se pierdea în zgomotul tunetelor.

N-am aşteptat ca Auster să coboare de pe puntea superioară. Am urcat pe arborele mic şi m-am întins spre frânghii drept când prima rafală de vânt a lovit corabia. *Marigold* s-a înclinat, piciorul meu a alunecat de pe treaptă şi am ajuns să atârn la zece metri de puntea de dedesubt.

În depărtare, West stătea la timonă, opintindu-se împotriva vântului sărat.

Mi-am ţinut respiraţia, agitând picioarele în aer, când vasul s-a înclinat şi mai tare şi sub mine s-a ivit albastrul întunecat al mării. Când m-a văzut, West a holbat ochii şi buzele lui au început să contureze cuvinte pe care nu le-am auzit. Se pierdeau în uruitul vântului.

M-am ridicat şi am apucat parâmele cu braţul drept chiar când nava s-a îndreptat, izbindu-mă de arbore. Îndată ce ghetele mele au găsit treptele, am întins mâna după frânghiile legate strâns în jurul tacheţilor. Am tras cu degetele de noduri până când mi-a crăpat pielea de la monturi, dar erau prea strânse.

Următoarea rafală a ciupit suprafaţa apei, gonind spre

noi, şi am tras de parâmă înjurând. La următoarea smucire, nodul s-a dezlegat în sfârşit şi frânghia eliberată a ţâşnit în faţă, trăgându-mă de pe arbore. Am întins picioarele în aer şi vela s-a strâns pe măsură ce coboram, încetinind chiar înainte să mă izbesc cu putere de punte. Parâma mi-a alunecat printre degete, rănindu-mi palmele, şi vela a coborât.

— Paj! a strigat West în rumoarea apei când ne-a lovit următoarea rafală şi *Marigold* s-a înclinat din nou, azvârlindu-l pe Auster pe lungimea punţii alunecoase.

— Imediat!

Paj s-a dus la timonă şi a întors nava spre nord, departe de ţărm. Deja începuse să fie împinsă spre apele mici.

West a fugit la arborele mare.

— Ridicaţi velele de furtună acum!

M-am uitat în sus. Ştia că putea fi o hotărâre greşită să întindă velele de furtună. În câteva minute se poate să fi fost nevoiţi să strângem velele cu totul şi să ne lăsăm în voia valurilor. Dar în momentul acela velele ar fi fost prea întinse ca să mai poată fi strânse.

Willa şi Auster au urcat pe arbori în sincronizare perfectă şi la următoarea rafală puternică de vânt velele de furtună s-au umflat, împingând vasul înainte. Apa de sub picioarele mele m-a luat pe sus spre balustrada de babord şi West m-a prins când am trecut pe lângă el, apucându-mă de încheieturile mâinilor, şi m-a pus la loc pe picioare.

— Coboară sub punte! a strigat el şi m-a împins spre galeria boltită.

Dincolo de pupă am văzut norii rostogolindu-se peste mare spre noi. Flămânzi.

Am închis ochii şi am tras în piept aerul umed. Toată copilăria înfruntasem furtuni ca cea de faţă, şi multe dintre ele fuseseră şi mai fioroase. De aceea numai cei mai bravi comercianţi navigau prin Strâmtori. Şi, chiar dacă îi simţeam puterea în toate oasele şi toţi muşchii mei, ceva din străfundul fiinţei mele a deschis ochii, deşteptându-se din somn. Era înspăimântătoare, dar familiară. Pe cât de fatală, pe atât de frumoasă.

Pe corabie s-a lăsat un moment de tăcere când au văzut-o. Toţi au întors capetele spre West, care stătea la proră, cu privirea înainte, în timp ce uruitul vântului se repezea spre noi.

— Ţineţi-vă! a strigat West şi toţi au fugit la cel mai apropiat lucru fix de care se puteau prinde.

Am sărit la cel mai apropiat tachet de fier şi mi-am înfăşurat braţul în jurul balustradei, moment în care nava s-a înclinat. Lăzile de pe puntea laterală s-au desprins şi au alunecat în apă, spărgându-se în bucăţi la impactul cu valurile. Umbra abia vizibilă a coastei s-a ivit către vest. Eram prea aproape. Mult prea aproape.

Auster a ţipat de deasupra, unde încă se ţinea de arborele mic. Corabia s-a aplecat şi s-a îndreptat brusc, iar Auster a zburat, dând din braţe şi picioare, şi s-a prăvălit în mare.

— Nu!

Răcnetul cumplit al lui Paj a spintecat vântul turbat şi, sub ochii tuturor, Auster a lovit apa şi a dispărut.

Paj nu a ezitat. Nicio secundă. A apucat capătul parâmei întinse pe punte.

— Stai! a strigat West, alergând spre el.

Dar era prea târziu. Paj a ţâşnit spre balustradă şi a sărit. West a alunecat pe apa de pe punte şi a prins parâma înainte să dispară peste margine, iar eu m-am pus în genunchi în spatele lui, ancorând-o, exact când greutatea lui Paj a smucit de noi.

West s-a uitat peste balustradă, căutând în apă.

O linişte bolnavă, ameţitoare, s-a lăsat pe navă, vântul s-a oprit un moment şi am închis ochii strâns, până când West a început să strige.

— Acolo! Trageţi!

Nu vedeam, dar m-am lăsat pe spate cu toată puterea şi am tras de parâmă în spatele lui, jupuindu-mi palmele strânse în jurul fibrelor şi ridicând-o. Şi, deodată, o mână a apărut pe balustradă. Am ţipat, trăgând din răsputeri, şi s-a ivit capul lui Paj, cu gura căscată, inspirând aerul cu nesaţ. Willa şi Hamish l-au petrecut peste balustradă şi Paj s-a

prăbuşit pe punte, cu Auster în braţe, care vărsa apa sărată.

Paj s-a schimonosit la faţă şi a izbucnit în plâns în părul ud al lui Auster, strângându-l la piept cu atâta putere că părea că-i rupe cusăturile cămăşii cu degetele.

— Nenorocit idiot ce eşti! a hârâit Auster.

Scena a fost întreruptă de un pocnet ascuţit, metalic, care a răsunat pe corabie.

— Ancora de la proră!

Hamish s-a aplecat peste marginea de la tribord şi a privit în jos.

Se eliberase din locul în care era amarată de peretele navei şi căzuse în apă, întinzând cablul. West a blestemat şi s-a dus la timonă, întorcându-ne împotriva vântului. Furtuna aproape că a ajuns deasupra noastră. Nu ne rămânea decât s-o lăsăm să ne lovească şi să sperăm că nu vom eşua.

West a întins mâna după mine.

— Sub punte. Acum!

Valurile s-au înălţat şi ploaia a năvălit şi mai aprig, vărsându-se pe corabie. Cădea oblic şi stropii îmi împungeau pielea ca nişte cioburi de sticlă. Am scuturat din cap, străbătând puntea cu privirea în căutarea Willei.

— Coboară, altfel te arunc pe următoarea insulă şi n-ai decât să înoţi până la Ceros!

West mi-a luat faţa în mâini şi s-a uitat în ochii mei.

Chipul i s-a aprins ca tunetul de după un fulger. Frica îi sugruma întregul trup şi mâinile lui mi-au stârnit fiori pe şira spinării. Se uita la mine cu un fel de înţelegere în ochi. Ceva ce trăgea de nodurile reţelei de minciuni pe care ni le spuseserăm.

Din spatele nostru, urgia deplină a furtunii avea să lovească nava în numai câteva secunde. Era puternică, dar *Marigold* avea să scape, trebuia doar să nu se izbească de recif. Trebuia doar să…

— Fable! a strigat el din nou.

Nava s-a înclinat şi West mi-a dat drumul, lăsându-mă să alunec pe punte spre galerie. M-am prins de stâlp şi mi-am

făcut vânt în jos, pe scări, împroşcând apă în jur şi aterizând pe spate. Willa a apărut în dreptul deschiderii de deasupra mea şi imediat a trântit chepengul, cufundându-mă în întuneric.

M-am ridicat şovăitor şi am pornit cu paşi anevoioşi prin apa tot mai adâncă. În timp ce corabia gemea în jurul meu, m-am ghemuit într-un colţ al cabinei şi mi-am cuprins genunchii cu braţele, strângându-i la piept. Strigătele înăbuşite ale echipajului şi tropăitul ghetelor se pierdeau în huruitul furtunii care lovea nava şi ultimii stropi de lumină care se prelingeau printre scânduri s-au stins.

Ne vorbeşte.

Cuvintele mamei m-au găsit aici, în întuneric.

Am strâns din ochi şi chipul ei s-a înfiripat limpede în mintea mea. Cu o singură coadă lungă, de un roşu-închis, dată peste umăr. Cu ochi gri-deschis, de culoarea ceţii din zori, cu pandantivul în formă de dragon de mare la gât, cu privirea la norii de deasupra noastră. Isolde iubea furtunile.

În noaptea aceea a răsunat clopotul şi tatăl meu a venit după mine, smulgându-mă din hamacul în care mă trezisem dezorientată, cu ochii împăienjeniţi. Şi, când m-a aşezat în barcă, am ţipat după mama până când am răguşit. *Ciocârlia* deja se scufundase pe jumătate, pierzându-se în apa de sub noi.

În momente din astea, mama spunea că atingem sufletul furtunii. Când năvălea aşa peste noi, ne invita în inima ei şi ne îngăduia s-o vedem. Ne spunea ceva. Şi abia atunci puteam să aflăm ce era înăuntrul ei.

Abia atunci puteam să aflăm cine e.

Capitolul 18

NE SPUNE CEVA.

Am deschis ochii abia când tăişul primei raze de soare a străpuns întunericul, căzând pe apa verde prinsă în cabină. Furtuna a trecut repede peste *Marigold,* dar vânturile au continuat să tragă de navă ore în şir. Nu ne-am răsturnat şi nu am eşuat şi asta era tot ce şi-ar fi putut dori vreun echipaj.

De afară se auzeau voci răguşite, dar am stat ghemuită în întuneric câteva minute în plus. Apa clipocea în jurul meu, purtând de colo-colo prin cabină conţinutul cuferelor răsturnate, ca pe nişte bărcuţe. O cutie mică cu lumânărică, un toc, o sticlă de rachiu astupată şi goală. Avea să dureze zile întregi să scoatem apa din cocă şi mirosul acru avea să devină tot mai apăsător.

Ca să navighezi prin Strâmtori trebuia să înfrunţi furtunile. L-am întrebat cândva pe Saint dacă i-a fost vreodată frică atunci când norii negri se abăteau asupra *Ciocârliei.* Era un bărbat înalt, din locul lui de la timonă se înălţa peste mine ca un munte. Când a coborât privirea la mine, faţa îi era ascunsă de fumul alb al pipei.

Am văzut lucruri mai cumplite decât furtunile, Fay, mi-a răspuns el.

Ciocârlia a fost singurul meu cămin înainte de Jeval, dar în anii de după naşterea mea Saint a mai pierdut patru nave sub urgia demonilor mării. Copilă fiind, gândul ăsta îmi stârnea lacrimi, gândul la corăbiile acelea maiestuoase ferecate în adâncul rece al mării. Întâia oară am văzut o asemenea navă cu ochii mei când m-am scufundat cu mama în Laţul Uraganului, unde acum îşi ducea somnul *Ciocârlia.*

M-am ridicat în picioare încet şi toate oasele şi muşchii mă dureau după căzătura dintre manevre. Aveam sânge uscat pe mâini şi palmele mă usturau în locurile în care parâmele îmi jupuiseră pielea, şi astfel am lovit cu pumnul în chepeng. S-a deschis deasupra mea şi lumina mi-a atins

faţa. Hamish stătea ghemuit pe ultima treaptă şi ochii mei s-au acomodat încet cu lumina strălucitoare. Părul de culoarea nisipului, pe care de obicei îl pieptăna pe spate, îi stătea lipit de frunte acum şi ochelarii îi erau înceţoşaţi. În spatele lui, căldura dimineţii târzii înălţa umezeala de pe punte în aburi ca dintr-un ibric cu apă.

Paj mi-a făcut un semn cu capul, zâmbind larg.

— Se pare că piaza noastră rea a supravieţuit.

Am urcat scările cu ghetele pline de apă. Pretutindeni în jurul nostru marea era calmă, o întindere netedă de albastru adânc şi limpede.

West era la babord, cu o frânghie strânsă la spate, peste umăr. S-a ales cu o tăietură adâncă peste muşchii groşi ai antebraţului şi o zgârietură pe tâmplă. Sângele se uscase în fire lungi prelinse pe obraz.

Am privit peste marginea navei şi am găsit-o pe Willa aplecată pe spate în sapanul ei, ţinând tăişul unui cuţit între dinţi. Se sprijinea cu picioarele de peretele navei şi lucra la găurile lăsate de clemele de fier care ţinuseră ancora de la proră. Inelele se smuciseră din lemn sub forţa valurilor.

Willa a luat tesla de la curea şi a bătut câte un con de lemn brut în fiecare gaură. Aveau să protejeze cala de inundaţii până la Ceros, dar rămâneau de făcut lucrări suplimentare în doc.

Auster atârna lângă ea, trăgând de parâma legată de ancora dispărută, dar aceasta nu se clintea. Paj îl urmărea de la balustradă cu o expresie încordată şi mi-am amintit cum plonjase în apa neagră. Cum îl ţinuse pe Auster în braţe, plângând în părul lui, schimonosit la faţă. Am avut dreptate în privinţa lor. S-a văzut limpede ca lumina zilei când au căzut pe punte.

Paj îl iubea pe Auster şi, după cum se uita acesta la el când privea în sus, şi Auster îl iubea pe Paj.

Niciodată şi sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile şi persoanele la care ţii.

De aceea m-a pus Saint să-i promit că nu voi spune nimănui că sunt fiica lui.

Am ridicat ochii la vela gabier, care flutura pe arborele

mic, sfâşiată de vânt. Se rupseseră şi frânghiile cu care erau legate proviziile de pe puntea laterală. Pentru reparaţiile astea, *Marigold* avea să ancoreze două săptămâni pe puţin.

Auster a urcat pe scara de frânghii şi a sărit pe punte, împrăştiind apă.

— O fi un recif. Nu văd până la adâncimea aia.

West cerceta suprafaţa apei.

— Cât de adâncă e?

— De vreo şaizeci de metri? Nu ştiu sigur.

Am apucat parâma şi am tras de ea.

— O eliberez eu.

Dar West a rămas cu spatele la mine.

— Nu.

— De ce nu? Sunt doar şaizeci de metri.

— Măcar atât să facă şi ea, a spus Auster încruntându-se la mine, dar umorul i-a iluminat ochii de oţel. Dacă tot ne aduce ghinion.

— Ce tot spui?

— Am votat azi-dimineaţă, a zis Willa mijind ochii în lumina soarelui.

Sub pielea brună a obrazului îi înflorise un petic roşu, unde probabil că se lovise de balustradă sau de marfa care aluneca pe punte.

— Rezultatul a fost unanim. Ne aduci ghinion, dragorule.

Am râs, lăsând parâma.

— Dacă eliberez ancora, am putea să votăm din nou?

Privirea lui West s-a oprit la mâinile mele însângerate.

— Aşteptăm refluxul. Se va desprinde de la sine când se va lăsa corabia.

Willa s-a uitat de jos la el şi imediat s-a întors spre mine.

— Deja suntem în întârziere.

West s-a aplecat, inspectându-i opera.

— Cât mai durează?

— Nu mult.

— Şi velele?

— Mă ocup eu.

Paj a luat mâinile de pe balustradă şi a coborât sub

punte.

L-am urmat, luând un felinar de sub arcadă, pe care l-am aprins în timp ce coboram scările. În cabină m-am lăsat în genunchi, bâjbâind pe sub apă până când am găsit-o – cureaua mea. Nu avea niciun motiv să-mi interzică să mă scufund, aşa cum nu a avut niciun motiv să mă silească să stau pe corabie la Dern sau să cobor sub punte în timpul furtunii. Dar, eliberând ancora, aş fi putut spune că eu şi West eram chit pentru tot ce o fi făcut pentru mine. N-ar mai fi fost loc de dubii şi echipajul mi-ar fi fost martor.

Am găsit doar trei dintre uneltele mele, dar mi-am spus că ajungeau ca să eliberez ancora din locul în care s-a împotmolit. Am petrecut cureaua pe lângă brâu şi am încheiat catarama, urcând treptele. West era pe puntea superioară, îl ajuta pe Hamish să imobilizeze ultimele lăzi.

Am aruncat ghetele din picioare şi am privit în apă, unde parâma se pierdea pe lângă carenă.

— Ce faci?

Auster s-a rezemat de balustradă alături.

— O să trag după ce o eliberez, am spus încet, urcând pe margine. Atunci o să poţi s-o ridici.

Auster s-a uitat la mine cu colţul ochiului şi a încuviinţat discret. Am păşit pe margine şi m-am îndreptat, sprijinindu-mă de balustradă.

— Fable, a strigat Hamish de pe puntea superioară.

Buzele Willei s-au întins într-un surâs.

West s-a întors, uitându-se peste umăr, şi i-am întâlnit privirea chiar înainte să-mi dau drumul. Chipul lui a dispărut şi am căzut, plonjând în apă cu picioarele înainte. Trupul meu s-a scufundat şi am lăsat apa rece şi sărată să mă înconjoare, înţepându-mi ochii.

Cum am ieşit la suprafaţă, am auzit vocea aspră a lui West.

— Fable!

L-am ignorat şi am întors spatele navei, trăgând aer adânc în burtă, până când m-a umplut până la gât. L-am expirat încet şi măsurat şi West a strigat din nou.

— Fable!

Am respirat încă de două ori şi apoi m-am scufundat. Albastrul tulbure se întindea în toate direcţiile şi sedimentele încă se aşezau în urma furtunii clocotitoare. Am ţinut un deget pe parâmă, urmând-o în adânc, şi curentul mi-a tras părul pe spate în timp ce coboram. Am zâmbit, privind în jur la pustiul nesfârşit. Din copilărie, m-am scufundat aproape în fiecare zi. Apa era casa mea mai mult decât a fost vreodată Jeval.

Adevărul e că-mi plăcea munca de dragor. De fapt, o iubeam.

M-am luat după un banc de peşti papagal, ale căror margini violet se unduiau cu fiecare răsucire şi întoarcere. Greutatea apei m-a împresurat şi am eliberat un fir de aer când s-a ivit bancul de nisip. Stânca neagră se întindea pe fundul nisipos alb ca o fisură şerpuită. Am aterizat uşor cu picioarele pe creastă, lângă ancora prinsă sub piatră. Deasupra, departe, corabia *Marigold* nu era decât un punct negru pe suprafaţa apei.

M-am ţinut de stâncă, cu usturime în palme, şi am lovit în ancoră cu călcâiul. Văzând că nu se mişcă, am luat dalta şi ciocanul de la curea şi m-am pus pe lucru în margini, sfărâmând piatra cu fiecare lovitură. Bucăţi mici şi negre au căzut pe fundul mării, un nor tulbure s-a stârnit în jurul meu şi, după ce am deschis o fisură suficient de mare, m-am proptit cu picioarele de creasta stâncii şi m-am împins în parâmă cât am putut de tare. Setea de aer s-a înfiripat discret în pieptul meu şi au început să mă furnice degetele.

Stânca a huruit şi a cedat, iar ancora a ţâşnit în sus, relaxând parâma. Am tras de ea cu smuciri scurte şi, când a început să se mişte, am pus picioarele pe braţele ancorei şi am privit cum lumina sclipitoare de deasupra se aprindea şi se întindea pe măsură ce mă apropiam. Peştii roiau pe sub *Marigold,* ţâşnind printre firele de alge ieşite dintre scoicile care acopereau carena. Am eliberat restul de aer chiar înainte să ajung la suprafaţă şi, când am ieşit, am inspirat cu sete, umplându-mi iar plămânii. West încă stătea aplecat peste balustradă, cu buzele strânse într-o linie fermă. Imediat ce m-a văzut, a dispărut.

Auster şi Paj au învârtit de manivelă, ridicând ancora din apă, iar eu m-am întins spre scara din frânghii, pe care îndată au început s-o ridice pe punte. Willa finisa dopul din peretele navei cu un strat de gudron şi zâmbea, clătinând din cap.

— Ce-i?

M-am oprit lângă ea, pe scară, trăgându-mi sufletul.

— Nu mă pot hotărî dacă să-mi placă de tine sau să te consider o proastă.

A izbucnit în râs.

I-am zâmbit şi am urcat, încălecând balustrada şi aterizând cu picioarele pe puntea fierbinte.

West deja se căţăra pe arborele mare, cu spatele încordat, aşa cum era de fiecare dată când se enerva. Era obişnuit să i se dea ascultare, iar eu nu eram obişnuită să mi se spună ce să fac.

A urcat, potrivind mâinile şi picioarele pe treptele de fier, şi a ajuns să se sprijine de marginile de jos ale velei. A început să aranjeze manevrele, cu cuţitul între dinţi şi cu părul fluturându-i în faţă.

Avea dreptate – cu cât mai repede plecam de pe navă, cu atât mai bine. Dar aveam de gând să cobor de pe *Marigold* liberă de datorii.

Capitolul 19

NUMAI WILLA STĂTEA ÎNTINSĂ ÎN HAMAC CÂND am intrat în cabină după lăsarea nopţii. Cufărul meu încă era plin de apă, dar am deschis capacul şi am aruncat cureaua înăuntru oricum. Deasupra, din cabina lui West, se auzeau sunete pârâitoare de paşi şi lumina lumânărilor se strecura printre crăpături. Nu s-a mai uitat la mine de când mă scufundasem după ancoră şi poate că nici nu avea să se mai uite la mine până nu voi părăsi nava. Poate că aşa era cel mai bine.

M-am urcat în hamac, atârnând deasupra apei verzui care inundase cabina, şi am luat o velă în poală. Ruptura se întindea pe pânză diagonal şi am privit-o atent, calculând lungimea de fir care-mi trebuia.

— Îl am de la cinci ani, a spus Willa şi am ridicat privirea, văzând că ţinea pumnalul întins în faţă.

L-a întors pe o parte şi pe alta în mâinile ei mânjite cu gudron.

— L-am luat de la un beţiv care leşinase în mijlocul drumului la Waterside. I l-am luat de la curea, pur şi simplu.

Nu mă aşteptam să spună asta.

— De fapt, nu e cine ştie ce. Doar că e singurul meu obiect de preţ. Am încercat să-l vând la prăvălia din Dern, dar West a reuşit cumva să-l ia înapoi.

Am stat cu ochii la velă.

— De ce?

— Pentru că are prostul obicei să ia asupra lui problemele altora.

Am tras acul spre mine, petrecând firul prin ţesătură, şi, ridicând privirea, am înţeles la ce se referea. Nu se referea doar la pumnal. Se referea la mine.

— De aceea lucrezi pe corabia lui?

A râs cu jumătate de gură.

— Da.

— Dar Paj spunea că te-ai alăturat echipajului încă de la început.

— Toţi am crescut muncind împreună în diferite echipaje.

A privit în tavan şi în ochii ei a licărit o amintire.

— Când West a pus mâna pe *Marigold,* a vrut să ia cu el oameni în care avea încredere.

Am legat capătul de fir şi am ridicat vela înaintea ochilor ca să mă asigur că cusătura era dreaptă.

— Şi cum a reuşit un vagabond de la Waterside să ajungă timonierul unui corăbii ca asta?

Willa a ridicat din umeri.

— E West. Ştie cum să obţină ce vrea.

— Asta vrei şi tu? Să faci comerţ în Strâmtori?

— Vreau să nu mor singură, a spus ea deodată cu o voce mică. Nu pot spune că a fost alegerea mea să trăiesc aşa. Dar nu am altă viaţă.

Mâna mi s-a oprit pe pânză.

— Atât timp cât voi face parte din echipajul ăsta, nu voi fi singură. Cred că e bine să fiu într-un astfel de loc când moartea va bate la uşă.

Nu ştiam ce să spun. Era o situaţie tristă şi familiară. Mult prea familiară. Rostise cu voce tare singura dorinţă tăcută pe care îndrăznisem să mi-o pun vreodată. Şi în felul ăsta o întrupa prea limpede în carne şi oase. O făcea să pară ceva delicat şi fragil. Prea uşor de ucis într-o viaţă ca asta.

— Ce s-a întâmplat cu dragorul de pe *Marigold?*

— Ce?

— Dragorul care a făcut parte din echipajul ăsta. Ce s-a întâmplat cu el?

Ochii Willei s-au dus la cufărul de la perete, care era gol când am urcat pe navă.

— A furat de la noi, a spus ea simplu.

— Dar ce *s-a întâmplat* cu el?

— Nu a fost ca la Crane, dacă la asta te referi. I-am tăiat gâtul înainte să-l aruncăm.

Calmul din vocea ei mă înfiora.

— Şi arsura?

— Da, Crane mi-a făcut-o. Bine, de fapt, povestea a plecat de la Zola.

A ridicat mâna, atingând pielea moale şi rozalie de pe

maxilar.

— S-a întâmplat acum câteva săptămâni, la Ceros.

Îmi venea să-i spun că-mi pare rău pentru ce păţise. Dar ştiam cum m-aş fi simţit eu dacă cineva mi-ar fi vorbit aşa.

În unele privinţe, era mai rău să fii compătimită decât rănită.

— De ce a făcut-o?

— De la o vreme câştigăm prea mult după gustul lui. Ne-a avertizat de câteva ori şi nu l-am ascultat. Aşa că a decis să facă o mişcare.

Aşa făceau comercianţii. Avertismente urmate de pedepse publice în stil mare. Orice i-ar fi pus la locul lor pe cei de sub ei.

— Ce ai de gând să faci la Ceros?

M-am uitat la vela din mâinile mele şi am împletit-o frumos într-un dreptunghi.

— Ţi-am spus. O să-l găsesc pe Saint şi o să-i cer un post într-unul din echipajele lui.

— Nu, adică ce-o să faci când o să refuze?

Am ridicat privirea subit, strângând din dinţi.

— Gata cina!

Auster a intrat în cabină înainte să-i pot răspunde Willei, dezbrăcându-şi haina şi agăţând-o de cârlig.

— Nu e cine ştie ce, dar se poate mânca.

Willa s-a dat jos din hamac şi a plecat capul, ieşind pe coridor, iar eu am urmat-o, urcând treptele după ea. Velele de pe arborele mare şi cel mic erau întinse în vânt şi apa neagră şiroia pe sub *Marigold.* Înaintam repede, dar echipajul nu avea cum să compenseze întârzierea. Pierduseră din inventar în timpul furtunii şi acum aveau să piardă şi mai mult în comerţ.

M-am urcat pe arborele mare şi am început să prind vela cusută, legând-o de arbore. Vela a prins vântul deasupra mea când am dezlegat manevrele şi am tras de ele. Cerul nopţii era negru şi gol şi stelele se împrăştiau pe el în jeturi unduitoare. Luna nu se vedea şi, sub mine, puntea era cufundată în întuneric. M-am rezemat de arbore şi m-am lăsat pe manevre, aplecând capul pe spate şi simţind pe

piele vântul care vuia împrejur.

Dedesubt, echipajul mânca pe puntea superioară, aplecaţi asupra castroanele cu cereale. Toţi, mai puţin West. El era la timonă, aproape invizibil în întuneric. Stătea cu mâinile pe cavile şi privea în faţă, cu chipul reliefat în umbre ascuţite.

Am încercat să mi-l închipui ca băieţel – ca vagabond din Waterside. Atâţia comercianţi îşi aveau începutul acolo, luaţi de pe străzile murdare de câte un echipaj şi puşi să muncească până la sânge. Mulţi îşi găseau sfârşitul pe mare, dar câţiva urcau în ierarhie şi ocupau poziţii valoroase pe nave importante, navigând în Strâmtori şi unii chiar pe Marea Nenumită.

Când opream la Ceros pe rutele comerciale ale lui Saint, urmăream copiii din Waterside şi-mi doream să am şi eu prieteni ca ei cu care să mă joc. Habar nu aveam că mureau de foame şi că majoritatea nu aveau familii.

După ce vela cusută de mine s-a întins lângă celelalte, am coborât pe arbore. West a văzut că mă apropii şi s-a încordat numai atât cât să înţeleg că încă era supărat.

— Nu-mi place să stau cu mâinile în sân, am spus eu, păşind în faţa lui, ca să nu mă poată ignora.

— Nu faci parte din echipajul ăsta.

Cuvintele lui m-au rănit, deşi nu prea am înţeles de ce.

— Eşti pasageră.

— Te-am plătit deja. Dacă o caut cu lumânarea şi mor înainte să ajungem la Ceros, banii mei oricum rămân la tine.

Atunci a întors ochii, privindu-mă din cap până-n picioare. Se ascundea ceva în spatele cuvintelor lui, dar, privindu-i chipul, am înţeles că n-avea să-mi destăinuie nimic. Pe corabia asta erau mulţi demoni şi cei mai mulţi păreau să-l bântuie pe West.

— Biroul lui Saint e tot în Strânsoare?

M-am rezemat de stâlpul de lângă el.

— Da.

— Willa crede că n-o să mă primească.

— Are dreptate.

Mâna i-a alunecat pe timonă şi a apucat o cavilă.

— Pe *tine* te-a primit.

— Şi am plătit pentru asta.

— Ce vrei să spui?

A formulat cuvintele înainte să mi le spună.

— Nimic nu e gratis, Fable. Ştim amândoi că uneori, pentru a supravieţui, trebuie să faci lucruri care apoi te bântuie.

Cuvintele lui m-au dezechilibrat şi mai tare. Pentru că vorbea despre bărbatul din ladă. Dar ce era de spus? Bărbatul era mort. Se terminase. Oricât de mult m-ar fi oripilat ce s-a întâmplat, înţelegeam că a fost necesar. Şi abia gândul ăsta mă speria cu adevărat.

— Ce te mai bântuie din ce ai făcut? am întrebat eu, ştiind că nu va răspunde.

În urma acestei nave se întindea un ocean de minciuni. Îl omorâseră pe dragorul lor şi pe stewardul altui timonier. Nu ştiu ce au făcut în Sowan, dar zvonurile se răspândeau în Strâmtori. Mai mult, făceau afaceri pe ascuns, fără ştiinţa propriului lor angajator. Saint.

Oricât s-ar fi schimbat de la ultima noastră întâlnire, tatăl meu rămânea tatăl meu. N-ar fi ezitat să-i dea lui West o pedeapsă mai cruntă decât cea pe care o primise Crane de la echipajul de pe *Marigold.* Nu voiam să se ajungă la una ca asta.

Îmi făceam griji pentru West.

Nu am făcut tranzacţii cu el decât pe insulele-barieră, când venea pe Jeval, dar banii lui mi-au asigurat mâncarea şi în cei doi ani de când ne cunoşteam nu a ratat nicio întâlnire. Mi-a salvat viaţa de atâtea ori, încât am pierdut şirul, chiar dacă nu a făcut-o cu intenţie.

După debarcare, la Ceros, probabil că n-aveam să-i mai văd niciodată. Şi nu voiam să rămân cu griji pentru soarta lui.

— Nu-mi pasă ce ai făcut. Când am apărut pe chei la insulele-barieră, nu aveai nicio obligaţie să mă ajuţi.

— Ba da, aveam, a spus el, cu o privire indescifrabilă.

Cuvintele lui mi-au pătruns sub piele. Mi-au furat aerul

din piept. Şi tocmai când am dat să-l întreb de ce, a ridicat ochii, îndreptând privirea spre ceva din zare. M-am întors, scrutând orizontul, unde tocmai se ivea o lumină stinsă, portocalie.

Ceros.

Şi acolo, în licărele felinarelor, mă aştepta singurul meu viitor.

Capitolul 20

CÂND AM AJUNS ÎN PORT, SE CRĂPA DE ZIUĂ. Stăteam la proră, privind cum ne apropiam de oraş, şi Auster mi-a legat şi ultimul bandaj. Patru ani întregi am visat la momentul când voi ajunge la Ceros şi acum, în clipa sosirii, nu mă gândeam decât la momentul în care voi revedea chipul tatălui meu. Mă întrebam ce va spune. Ce va face.

Clădirile de piatră se înghesuiau unele în altele, deşirându-se în jos, pe dealul care se termina la marginea apei. Soarele răsărea în spatele meu şi zorii se oglindeau în sticla ferestrelor pătrate, dând impresia că oraşul era incrustat cu diamante. Şi, suspendate peste tot deasupra lui, atârna o reţea complicată de podeţe din frânghii, pline deja de oameni care-şi urmau drumul prin oraş.

— Fereşte-le de murdărie.

Auster a aşteptat să încuviinţez din cap, apoi a luat găleata de la picioarele lui şi s-a urcat pe arbore.

Am coborât ochii la mâinile mele rănite, legate acum în fâşii de pânză albă. Febra şi umflăturile din jurul tăieturilor de la umăr începuseră să se domolească şi buza începea să se vindece. În cele din urmă, aveam să rămân cu destule cicatrici care să-mi amintească de călătoria în Strâmtori.

Umbra lui Auster dansa pe punte, se cocoţase printre manevre, deasupra, şi era înconjurat de păsările mării, cu aripile întinse în vânt. A aruncat un biban în aer şi o pasăre l-a prins în cioc, pe când alta a aterizat pe umărul lui. N-am putut să nu mă întreb dacă ceea ce spunea tatăl meu despre păsări era adevărat. Dacă era adevărat, atunci poate că una dintre păsări era Crane.

Echipajul a pregătit corabia *Marigold* pentru acostare şi, privind la celelalte nave din port, am descoperit că nu eram singurii care veniseră trecând prin furtună. Alte câteva vase din şir aveau arbori spintecaţi, vele rupte şi pereţi zgâriaţi. Echipele de meşteri din port aveau să facă bani mulţi în săptămâna următoare, pentru că traiul lor depindea adesea de furtunile care hărţuiau Strâmtorile.

Mai mult de jumătate dintre corăbiile din port purtau stema lui Saint, fapt ce nu mă mira câtuşi de puţin. Chiar şi după pierderea *Ciocârliei,* afacerile lui înfloriseră în anii ce au trecut de la ultima noastră întrevedere. Mama mea îl admirase mereu pentru asta, pentru îndârjirea cu care refuza înfrângerea şi pentru setea lui de mai mult. Cine ştie câte nave avea acum sub comandă.

Willa s-a aplecat lângă ancora principală şi eu am ridicat parâma, ca să poată dezlega nodul.

— Dacă află Zola ce a păţit Crane?

— Ştie deja.

Am strâns degetele în jurul parâmei. Nu numai pentru West îmi făceam griji.

— Ce-o să facă?

Willa a ridicat din umeri.

— Zola are alte probleme, mai mari.

— Mai mari decât faptul că un membru al echipajului lui a fost ucis?

— Acum mai mulţi ani a avut probleme cu un comerciant de pietre preţioase important din Bastian, care i-a năruit afacerea. Nici n-ar putea să înoate în apele Mării Nenumite fără să i se ia gâtul şi, pentru că Saint a pus mâna pe comerţul din Strâmtori, e disperat. De aceea stă cu ochii pe noi. Nu poate să-şi extindă rutele comerciale, aşa că trebuie să se ţină pe poziţie. Ştie că nu poate să se atingă de Saint, dar poate să împiedice avansarea echipajelor mai mici.

Războiul comercial dintre Marea Nenumită şi Strâmtori apăruse înainte să se nască tatăl meu. Strâmtorile stăpâneau dintotdeauna producţia şi comerţul cu rachiu, dar Bastian stăpânea pietrele preţioase. Era nevoie de amândouă ca şefii breslelor să-şi umple buzunarele cu bani.

Lumea noastră era pe muchie de cuţit.

— Ce comerciant de pietre preţioase? am întrebat eu.

— Singurul important. Consiliul Comerţului încă ezită să-i acorde lui Holland o licenţă pentru comerţul în Strâmtori, dar e doar o problemă de timp. Atunci Zola n-o să mai aibă unde se ascunde.

Holland devenise o legendă cu mult timp înainte de naşterea mea. Aceasta conducea, din Bastian, un imperiu care stăpânea comerţul cu pietre preţioase şi afacerea lui West era o picătură într-o găleată în comparaţie cu puterea pe care ea o exercita asupra breslelor. Dacă Consiliul Comerţului i-ar acordat vreodată o licenţă pentru a face comerţ în porturile noastre, toate afacerile autohtone din Strâmtori ar fi dispărut, inclusiv ale tatălui meu.

Dedesubt, pescarii soseau deja cu primele capturi şi în aer se simţea un miros puternic de alge. Auster şi Willa au aruncat parâmele de acostare bărbaţilor de pe chei şi aceştia ne-au tras încet spre ei, în timp ce comandantul portului a venit spre noi cu un teanc de hârtii sub braţ.

— *Marigold!* a strigat el, oprindu-se la marginea cheiului.

— Cheamă-l pe West, te rog, a spus Willa, mergând la manivela ancorei.

Am privit peste umărul ei spre uşa închisă a cabinei timonierului. Nu-i mai văzusem pe West şi pe Hamish încă dinainte de răsărit şi mă întrebam dacă pregăteau registrele pentru Saint. Aveau să fie consecinţe din cauza pierderilor suferite în furtună şi tatăl meu nu era o persoană înţelegătoare.

Am bătut la uşă şi am făcut un pas în spate, inspirând adânc şi încercând să formulez un fel de rămas-bun. Nu vor mai fi dimineţi petrecute pe culmile din Jeval, urmărind orizontul în căutarea velelor navei *Marigold.* Nu voi mai călători pe barca lui Speck cu nestemate de apă atârnându-mi greu la curea şi niciodată nu-l voi mai vedea pe West aşteptându-mă în capătul cheiului. Stomacul îmi tremura şi mi se făcea rău. Nu-mi plăcea ideea că nu-l voi mai vedea niciodată. Şi nu-mi plăcea faptul că aveam sentimentele astea.

Am auzit paşi şi uşa a scârţâit, dar, când s-a deschis, am dat cu ochii de Hamish. În spatele lui, pe birou, erau întinse teancuri de bani şi hărţile erau înfăşurate strâns.

— Ce e? a răsunat vocea lui West din spatele meu şi m-am întors, văzându-l sub arcadă.

— A, credeam că erai…

Am privit dincolo de el, spre culoarul întunecat care cobora sub punte.

— Te caută comandantul portului.

A încuviinţat din cap, urcând şi ultima treaptă, şi am descoperit că ţinea în mâini cureaua şi jacheta mea. Mi le-a împins în braţe şi a trecut pe lângă mine.

Am coborât ochii la cusăturile reparate de la pielea umerilor şi mi-am muşcat buza de jos. Vorbea serios când mi-a spus că voia să cobor imediat ce ajungeam în port. Mi-aş fi dorit să nu fie un moment dureros, dar era. Eu stăteam pe puntea laterală cu inima în gât, chinuindu-mă să găsesc o formulă prin care să-mi iau rămas-bun, şi West abia aştepta să scape de mine.

Am petrecut cureaua pe lângă brâu şi am legat-o, simţind roşeaţa înflorindu-mi sub piele. Mâna mea a găsit stâlpul arcadei şi mi-am plimbat degetele pe lemnul uns o ultimă dată, privind corabia. Chiar şi cu urmele lăsate de furtună, *Marigold* tot frumoasă era. Şi, într-un anumit sens, aveam să-i duc dorul.

Nişte oameni au strigat de jos şi Hamish a desfăşurat scara. A vârât mâna în haină şi mi-a înmânat un pergament strâns.

— O hartă. E un oraş mare.

— Mulţumesc.

Am primit pergamentul, zâmbind la acest gest binevoitor atât de rar.

— Să ai grijă de tine.

Willa şi-a înfipt mâinile în şold. Soarele i-a luminat arsura de pe faţă, făcând-o să pară roşie ca sângele, dar pielea i se vindeca. Şi acum, după ce Crane a ajuns pe fundul mării, mă întrebam dacă nu avea să i se vindece şi acea parte invizibilă.

— Aşa voi face.

A rotunjit colţurile gurii.

— Nu prea îmi vine să cred.

Paj mi-a întins mâna şi am apucat-o. A strâns o dată.

— Mult succes, dragorule.

— Mersi.

Din spatele lui, Auster mi-a adresat zâmbetul lui leneş.

— Fable.

West a traversat puntea, cu cămaşa strânsă pe trup în bătaia vântului, şi s-a oprit lângă mine.

— Îţi mulţumesc, am spus eu, întinzând mâna între noi.

Oricare i-ar fi fost motivele, şi-a asumat un risc când m-a primit pe *Marigold.* Dacă n-aveam să-l mai văd niciodată, voiam să ştie că atâta lucru înţelegeam.

Nu mi-a luat mâna. S-a foit pe picioare în faţa mea, privind oriunde, numai nu la faţa mea.

— Ţine-ţi haina încheiată şi cuţitul la îndemână. Nu-ţi vinde uneltele, nici măcar pentru mâncare. Şi să nu dormi pe străzi.

Mi-a ridicat gluga pe cap şi eu mi-am strâns jacheta, încheind nasturii până la gât.

— Nu atrage atenţie asupra ta. În oraşul ăsta e mai bine să fii un nimeni decât să fii cineva.

A dat să mai spună ceva, dar s-a răzgândit, închizând gura şi înghiţind în sec. I-am întins mâna din nou, aşteptând s-o apuce, şi, de data asta, a luat-o. Degetele lui s-au strâns pe încheietura mâinii mele şi ale mele pe a lui şi am ridicat ochii la chipul lui.

— Îţi mulţumesc, West.

Am spus-o pe un ton firav.

Nu s-a clintit. Parcă nici nu respira. Am încercat să-i dau drumul, dar a strâns şi mai tare, ţinându-mă pe loc. Pulsul de la încheietura mea s-a iuţit când mi-a tras mâna spre el şi cicatricea tăiată în antebraţul meu s-a ivit de sub mânecă.

— Vorbesc serios, Fable, a şoptit el. Ai grijă.

Degetele lui mi-au eliberat braţul şi am păşit în spate ca să fac loc între noi, cu inima zvâcnindu-mi în piept. Am coborât ochii la punte şi am trecut peste balustradă, aşezând picioarele pe trepte. Scara se clătina şi West m-a urmărit în timp ce coboram, iar când am aterizat cu ghetele pe cheiul aglomerat, ceva m-a izbit imediat dintr-o parte. Am căzut în faţă şi m-am prins cu mâinile de peretele navei, ca să nu cad în apă.

— Cască ochii!

Un bărbat lat în umeri s-a repezit pe lângă mine cu o ladă cu peşti pe umăr, fără măcar să privească în urmă.

Am intrat în mulţime, trăgând mâneca jachetei şi asigurându-mă că braţul îmi era acoperit. Cheiurile erau animate de afacerile din port, care era pe puţin de şase ori mai mare decât cel din Dern. M-am strecurat printre grupurile de oameni şi, când am ajuns la cărarea principală care ducea în oraş, m-am întors o ultimă dată spre *Marigold.* Se afla într-unul dintre bazinele din capăt, cu lemnul ei auriu şi cald de culoarea mierii, West stătea cu braţele încrucişate pe puntea superioară, urmărindu-mă.

I-am întâlnit privirea o ultimă dată, sperând că ştia, chiar dacă nu i-o spusesem.

Adevărul e că îi eram datoare. Îi datoram totul.

S-a mai uitat la mine câteva momente şi apoi, în sfârşit, s-a întors, dispărând de pe puntea corabiei, iar eu am răsuflat uşurată, în ciuda usturimii din ochi.

Am păşit în râul de negustori ambulanţi, care se învârteau unii pe lângă alţii de-a lungul rampei spre Waterside-ul din Ceros. Echipajele tocmai sosite în port urcau deja dealul spre cârciumile oraşului, unde îi aşteptau parteneri de moment şi sticle de rachiu.

Biroul lui Saint era cuibărit în Strânsoare, o scorbură jalnică unde nicio persoană cu respect de sine nu-şi ducea veacul şi afacerile. Majoritatea celor care totuşi locuiau acolo supravieţuiau din bunăvoinţa lui, ceea ce însemna că Saint aduna mulţi datornici. Era unul dintre motivele pentru care reuşise să clădească tot ce avea. Ştia să facă oamenii să depindă de el.

Cineva s-a izbit cu umărul în mine din nou, îmbrâncindu-mă în spate, şi m-am împleticit, izbindu-mă de un stâlp. Dar gândul a şuierat ca o şoaptă stinsă, pentru că am văzut ghetele lustruite înaintând sub marginea unui pardesiu lung, albastru-safir.

Am ridicat privirea şi haosul portului a încremenit, toate au încetinit odată cu bătăile suspendate ale inimii mele. Aerul îmi ardea în piept şi mintea mea gonea în năvala de

amintiri care se revărsau şi mă înecau.

Bărbatul s-a uitat peste umăr când a trecut pe lângă mine, cu bărbia strânsă în linii ascuţite.

El era. Saint.

Comerciantul care înălţase un imperiu. Tatăl care mă abandonase. Bărbatul care a iubit-o pe mama mea cu patima a o mie de furtuni nemiloase.

A clipit şi pentru un moment ochii i-au sclipit sub pălărie, apoi privirea i s-a îndreptat din nou spre chei.

Şi, ca şi când totul ar fi fost o închipuire, Saint şi-a văzut mai departe de drum.

Capitolul 21

M-A VĂZUT.

M-a văzut şi ştia precis cine sunt. S-a văzut după încordarea pumnului din momentul în care a privit în urmă, peste umăr. După tremurul din obraji când mi-a întâlnit privirea. M-a recunoscut.

Saint ştia că am sosit la Ceros şi ştia de ce. Aşa cum şi eu ştiam de ce şi-a continuat drumul. Nu încălcasem promisiunea făcută. Nimeni din Strâmtori nu ştia că sunt fiica lui, cu excepţia lui Clove, şi nu mă aşteptam ca Saint să mă primească aşa, în public. Nu voia să rişte ca lumea să se întrebe cine sunt.

A dispărut în mulţimea de muncitori din port, îndreptându-se cu paşi siguri spre corabia mare care tocmai îşi ocupa locul în bazin. Stema lui era pictată pe vela de la proră.

Mi-am potrivit gluga pe cap mai bine, dar respiraţia îmi stătea în piept. Mă ardea gâtul şi lacrimile îmi înţepau ochii. Pentru că arăta la fel. Cum se putea? Era exact acelaşi bărbat chipeş şi aspru ca la ultima noastră întrevedere.

A răsunat clopotul care anunţa deschiderea casei de comerţ, şi m-am învârtit în cerc, sprijinindu-mă cu o mână de stâlp. Saint avea să se întâlnească cu timonierii de pe corăbiile lui sosite în port şi apoi se va întoarce la biroul lui din Strânsoare. Avea să mă găsească acolo, aşteptându-l.

Am urcat scările care ieşeau din port şi am ajuns la poarta de fier forjat de la intrarea spre Waterside. Era cea mai jalnică mahala din Ceros, o întindere de văgăuni mizerabile de-a lungul ţărmului, dincolo de port. După ele, oraşul era un labirint. Străzile şi cărările se întortocheau în noduri strânse şi oamenii se revărsau pe la toate ferestrele şi pragurile de uşă. Fiind cel mai mare oraş portuar din Mările Strâmte, era un centru dinamic de comerţ şi afaceri, dar nu se compara cu opulenţa oraşelor din Marea Nenumită.

Am scos din sac harta primită de la Hamish şi am întins-o

pe zidul de pământ de pe străduţă. Dacă portul se afla în spatele meu, atunci Strânsoarea era la nord-est. Nu era uşor să ajungi în locul acela şi poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care tatăl meu a ales să-şi stabilească biroul acolo. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca cel mai bogat comerciant să se refugieze în ungherul cel mai murdar al oraşului.

M-am înălţat pe vârfuri, căutând cea mai apropiată scară care urca pe podeţe. Dincolo de piaţa din faţă, am zărit siluete şterse care urcau mai sus de acoperişuri. Am strâns harta şi am vârât-o în jachetă, pornind pe strada principală. Lumea se îmbulzea între clădiri, mergând spre piaţă sau întorcându-se de acolo cu coşuri pline cu cartofi şi cereale.

Strada se revărsa în piaţă, unde umbrarele şi prelatele viu colorate aruncau umbre rozalii peste târg. În aerul prăfos se simţea un miros puternic de carne friptă şi tarabele vânzătorilor se întindeau şerpuitor în rânduri dezordonate, cu mese şi cărucioare pline cu fructe, cu peşte şi cu suluri de stofă de toate culorile.

Mi-am făcut loc, urmărind podurile ca să-mi dau seama unde mă aflu. Ţineam cureaua şi punga cu bani ascunse în cămaşă şi nimeni nu putea să ajungă la ele fără să-mi rupă jacheta. Dar, instinctiv, am vârât mâna printre nasturi şi am găsit mânerul cuţitului.

O femeie scundă cu un peşte uriaş pe umeri şi-a croit drum prin mulţime şi m-am luat după ea, urmând-o de aproape până când am ieşit în partea cealaltă. Am găsit coada la scară şi, când mi-a venit rândul, am urcat frânghiile. Sus, m-a lovit vântul rece care adia pe deasupra oraşului şi duhoarea străzilor s-a risipit. Am tras aer curat în plămâni şi m-am rezemat de reţeaua de frânghii care servea ca perete al podeţului, lăsând oamenii să treacă pe lângă mine. Scândurile de sub picioarele mele săltau şi se clătinau uşor şi am apucat frânghiile între degete, privind peste Ceros. Ziduri înalte din cărămidă şi acoperişuri peticite se ridicau la cer în fiecare colţ al oraşului şi reţeaua de poduri şerpuia printre toate.

Am văzut Strânsoarea la est. Era porţiunea cea mai joasă

a reliefului deluros şi cea mai dens populată. Clădirile şubrede erau îngrămădite unele peste altele ca nişte blocuri stivuite precar.

— Domnişoară?

O fetiţă s-a oprit şi m-a tras de marginea jachetei. Mi-a întins un petic mic de mătase albă cu imaginea unei corăbii brodată cu fir albastru.

— Un bănuţ?

Ochii ei albastru-pal arătau aproape albi în lumina strălucitoare.

M-am holbat la pânza şifonată întinsă în palmele ei murdare. Era o corabie comercială mare, cu patru arbori şi mai bine de zece vele.

— Îmi pare rău.

Am clătinat din cap şi am trecut pe lângă ea.

Am pornit pe podeţ, înaintând pe o parte şi privind atent. Era o vreme când ştiam drumul până la Strânsoare pe de rost, dar podurile te debusolau şi puteai foarte uşor să mergi în direcţia opusă dacă nu erai atent. Am cotit şi am luat-o spre est, până când am întâlnit un pod care mergea spre nord. Soarele dimineţii târzii se pogora şi se oglindea în zona unde portul ieşea târâş din mare. De aici nu puteam nici să identific corabia *Marigold* printre celelalte nave.

În depărtare au răsunat clopotele din turlă, anunţând închiderea pieţei şi, după o clipă, un noian de oameni au început să urce scările în şiruri neîntrerupte. Am păşit pe un pod care urca şi apoi iarăşi cobora şi deja simţeam mirosul. Duhoarea din Strânsoare îţi ardea nările şi nu scăpai de ea zile întregi. Şi, pentru cei care locuiau aici, devenea o parte din fiinţa lor.

Străzile de sub mine au devenit noroioase şi întunecate şi podul a coborât până jos, terminându-se brusc. Scara întinsă până la pământ era mânjită cu aceeaşi mizerie. Am ridicat gulerul cămăşii de sub jachetă, acoperindu-mi nasul, şi am coborât pe scară, ţinându-mi respiraţia. Umbrele clădirilor ascundeau cea mai mare parte din Strânsoare în întuneric, indiferent de ora din zi. Lătrăturile câinilor sălbatici şi ţipetele sugarilor răsunau pe strada îngustă şi

am scos harta din nou, încercând să mă orientez.

Arăta la fel ca acum patru ani, doar că era mai mult din toate – noroi, oameni, gunoi. Şi, pentru că zidurile clădirilor se înălţau împrejur, abia vedeai cerul deasupra.

Am pornit pe cărarea care se despărţea de drumul principal. Şerpuia printre clădiri, atât de îngustă, încât, în unele locuri, a trebuit să mă întorc cu umărul înainte ca să pot trece. Priviri mă urmăreau de la ferestrele de deasupra, unde haine ude atârnau pe frânghii. Arcada frântă bine ştiută se înălţa peste acoperişuri în depărtare. Fierul ruginit era forjat sub forma unei ghirlande din vele triunghiulare, aceleaşi din stema lui Saint. Am mers spre ea pe când soarele cobora şi temperatura scădea odată cu el.

Cărarea s-a lărgit din nou, terminându-se înaintea unui cerc de uşi de lemn. Toate erau verzi, mai puţina una – de un albastru sclipitor, cu un ciocănaş de bronz întruchipând chipul unui demon al mării. Mă privea cu ochi mari şi cu limba scoasă.

Biroul lui Saint.

Alte priviri mă urmăreau de deasupra, probabil oameni plătiţi de tatăl meu ca să stea de veghe. Dar ştiam cum să intru. O mai făcusem de sute de ori. Am descheiat jacheta şi am dat-o jos, vârând-o pe lungime în curea şi potrivindu-mi degetele în crăpăturile peretelui de lut alb şi neted. Mâinile mele erau mai mari decât în ziua în care mă căţărasem pe el ultima oară, dar crăpăturile şi punctele de sprijin erau aceleaşi. M-am ridicat, punând piciorul pe ciocănaşul uşii, şi, apropiindu-mă de marginea ferestrei mici, am sărit spre ea, prinzându-mă de toc cu vârfurile degetelor şi trăgându-mă în sus.

M-am prins cu cotul de pervazul de lemn şi am scos dalta de la curea. Tăişul a intrat cu uşurinţă şi am împins-o în sus ca să ridic zăvorul. Era o fereastră mică şi a trebuit să mă înghesui, aruncându-mi cureaua înăuntru şi foindu-mi coapsele până când m-am strecurat prin ea. Am aterizat cu putere pe pardoseală, icnind din cauza durerii ascuţite care mi-a explodat între coaste, şi m-am ridicat în picioare.

În cameră era întuneric, numai lumina de la fereastra

mică intra în raze frânte. Am bâjbâit după un felinar, pipăind rafturile până când am lovit piciorul unui birou cu vârful ghetei şi degetele mele au găsit o lumânare. Am aprins chibritul, am ridicat felinarul înaintea mea şi nodul mi-a revenit în gât.

Hărţi. Tabele. Liste. Scheme.

Un telescop de aramă cu numele lui gravat pe o parte.

Saint.

Toate erau la fel. Exact la fel, ca şi el. De parcă n-ar fi trecut patru ani, de parcă timpul a stat în loc. Tot aici era, încă naviga, încă făcea comerţ şi se tocmea şi construia nave.

De parcă nici n-aş fi existat.

Capitolul 22

Cu patru ani în urmă.

ÎN NOAPTEA ACEEA A RĂSUNAT SUNETUL ASCUŢIT al clopotului şi tatăl meu a venit după mine, smulgându-mă din hamacul în care mă trezisem dezorientată, cu ochii împăienjeniţi.

Am înţeles ce se petrecea abia când chepengul a zburat în lături în faţa noastră şi fulgerul a lovit atât de aproape de corabie, încât m-a orbit şi zgomotul mi-a izbucnit dureros în urechi. Am văzut puncte negre care au înăbuşit orice fărâmă de lumină şi am clipit îngrozită, chinuindu-mă să-mi limpezesc ochii.

Saint m-a acoperit cu haina lui atât cât am încăput şi apoi s-a repezit în vântul uruitor, unde ploaia zbura în vârtejuri, fără să cadă într-o direcţie anume.

Nu mai văzusem o ploaie ca aceea.

— Mama! am strigat eu, uitându-mă după ea peste umărul tatei, dar pe punte nu mai era aproape nimeni.

Şi când am ridicat privirea la încâlcirea de nori de deasupra noastră, am ţipat. Arborele mare al *Ciocârliei* se frânsese în două.

Ştiam ce înseamnă asta. Cu arborele rupt, corabia era pierdută.

Abandonam nava.

M-am luptat cu ghearele ca să mă eliberez din haina lui Saint, alunecând din mâinile lui şi căzând pe punte cu atâta putere, încât mi-a zburat aerul din plămâni.

— Fable!

Un val s-a izbit de tribordul navei şi l-a doborât din picioare, iar eu am alergat spre chepeng.

— Mama! am ţipat, dar nu auzeam nici propria-mi voce.

Se auzea doar urletul vântului. Gemetele corabiei.

Nişte braţe m-au cuprins şi m-au tras înapoi şi înaintea mea s-a ivit atunci un alt chip. Clove. Saint m-a aruncat spre Clove şi am alunecat pe puntea inundată până când

m-am izbit de el.

Nu a pierdut nicio clipă. Luându-mă în braţe, Clove s-a urcat pe balustradă şi a sărit în vânt. Am căzut în întuneric, ne-am lovit de suprafaţa apei cu o bubuitură ca de tunet şi, brusc, s-a făcut linişte. Uruitul furtunii a cedat locul murmurului adânc al mării. Sub suprafaţă, trupuri nemişcate pluteau în apa neagră şi arborii şi prorele navelor de mult nimicite se iveau sub noi iar şi iar, cu fiecare trăsnet.

Înălţându-ne înapoi la suprafaţă, m-am înecat şi m-am ţinut de Clove cu mâini tremurătoare.

Deodată, Saint a apărut lângă noi.

— Înotaţi! a strigat el.

Încă un trosnet asurzitor a izbucnit ca un foc de tun şi am întors privirea în apă. Coca *Ciocârliei* se frângea în două. Chiar pe mijloc.

— Înoată, Fable!

Niciodată nu mai auzisem tonul ăsta în vocea tatei. Niciodată nu-i mai văzusem chipul schimonosit de groază.

Am tăiat apa, înotând cât puteam de repede, împotrivindu-mă curentului stârnit de navă pe măsură ce se scufunda, trăgându-ne şi pe noi după ea. Saint nu m-a lăsat, apărea lângă mine după creasta fiecărui val. Am înotat până când nu mi-am mai simţit braţele şi picioarele şi stomacul îmi era pe jumătate plin cu apă sărată. Când lumina portocalie a unui felinar a licărit în faţă, am început să mă scufund. Clove m-a apucat de cămaşă şi m-a tras după el până când am ajuns să plutesc în urma lui. Când am deschis ochii din nou, unul dintre marinarii tatei mă ridica într-o barcă mică.

— Mama… am ţipat eu, privind cum prora *Ciocârliei* se scufunda în zare. Mama, mama, mama…

Saint nu a scos un cuvânt când a urcat după mine. Nu a privit în urmă. Nici măcar o dată.

Am întins vela mică abia dimineaţa, când rafalele se potoliseră şi marea a adormit. Am stat la pupă şi am umplut găleţi cu apă până când am golit barca. Saint nu-şi lua ochii de la orizont. Abia atunci am văzut că bărbatul

care mă ridicase din apă era rănit şi faţa lui palidă îi mărturisea soarta. A murit în doar câteva ore şi, la numai câteva clipe după ce şi-a dat duhul, Saint l-a aruncat peste margine.

În dimineaţa următoare am urcat pe ţărmul neted al insulei Jeval. Nu mai fusesem pe acea insulă bogată în pyre, dar mama făcuse scufundări printre recifele ei. M-am întins pe nisip, valurile urcau târâş şi-mi atingeau picioarele goale şi, când Clove a plecat să caute mâncare şi apă, tatăl meu a scos cuţitul de la curea.

— Ai încredere în mine? a întrebat el, privindu-mă drept în ochi cu un calm care m-a îngrozit.

Am încuviinţat din cap şi el mi-a luat mâna cu degetele lui aspre, întorcând-o şi expunând între noi pielea moale a antebraţului meu. N-am ştiut ce avea de gând să fac până când vârful cuţitului a vărsat sânge.

Am încercat să mă eliberez, dar, cu o privire severă, tatăl meu m-a făcut să încremenesc sub atingerea lui. Mi-am ascuns faţa între genunchi şi m-am străduit să nu ţip în timp ce-mi tăia pielea, marcând-o cu linii netede, unduitoare, care se întindeau de la cot până la încheietura mâinii. După ce a terminat, m-a luat pe sus şi m-a dus în apă, unde a curăţat rana şi a legat-o atent cu fâşii rupte din cămaşa lui.

Clove s-a întors cu o găleată de scoici cumpărate pe plajă, am făcut un foc şi am mâncat în tăcere. Stomacul îmi sălta din cauza durerii care-mi zvâcnea în braţ şi inima mea suspina după pierderea mamei. Şi nu am vorbit despre ea. De fapt, în anii aceia petrecuţi pe Jeval nu aveam să vorbesc despre ea niciodată.

Nu am întrebat ce se întâmplase. Dacă ar fi fost în viaţă, Saint nu ar fi abandonat-o niciodată.

Am dormit acolo, pe plajă, şi, când a răsărit soarele, Clove a pregătit barca. Dar când am păşit în apă în urma lui, tatăl meu a lăsat o mână grea pe umărul meu şi mi-a spus că nu merg cu ei. Buzele lui au conturat cuvintele şi m-a privit în ochi, cu aceeaşi expresie indescifrabilă dintotdeauna. Dar nu-l înţelegeam. A spus-o de trei ori

până când ideea în sfârşit s-a legat în mintea mea şi mâinile au început să-mi tremure pe lângă trup.

— De ce? am întrebat eu răguşit, străduindu-mă să nu vorbesc pe un ton jalnic.

Tatăl meu se enerva când oamenii aveau o atitudine jalnică.

— Pentru că nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Preţ de o clipă, mi s-a părut că în ochii lui văd licărul unor lacrimi. Că în vocea lui aud o urmă de emoţie. Dar am clipit şi acea mască, acel tată pe care-l ştiam, a revenit.

— Saint…

Nu voiam să mă milogesc.

— Nu mă lăsa aici.

Am privit spre barcă, unde aştepta Clove. Dar el nu s-a uitat la mine, cu umerii încordaţi şi neclintiţi ca piatra.

— Promite-mi ceva şi o să-ţi fac şi eu o promisiune.

Am încuviinţat din cap nerăbdătoare, gândindu-mă că se răzgândise.

— Supravieţuieşte. Scapă de pe insula asta. Şi la următoarea noastră întâlnire îţi voi da ce-i al tău.

Am ridicat ochii la chipul lui.

— Şi dacă n-o să te mai văd niciodată?

Dar el s-a întors fără alte cuvinte, mâna lui mi-a alunecat printre degete şi a plecat.

N-am îndrăznit să ţip când a urcat în barcă. N-am scos niciun sunet. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji în dâre fierbinţi, dispărând sub cămaşă. Inima mi se răsucea şi ameninţa să se oprească şi toată fiinţa mea urla pe dinăuntru.

Şi când mica velă triunghiulară a dispărut dincolo de orizont, am rămas singură.

Capitolul 23

M-AM AŞEZAT PE SCAUNUL ÎMBRĂCAT ÎN PIELE din spatele biroului tatălui meu, savurând mirosul cald al fumului de pipă. Cuprindea toate ungherele încăperii, era dulce şi aromat şi atât de familiar, încât îmi stârnea dureri în piept.

Peste tot vedeam urme ale mamei.

O busolă care-i aparţinuse, pe pervazul ferestrei. Unelte de dragor înghesuite într-un cufăr mic pe podea. Lângă uşă, o eşarfă roasă pe margini, de mătase turcoaz, agăţată într-un cui ruginit. Dacă închideam ochii, încă aş fi putut să o văd înfăşurată pe umerii ei, cu coada împletită şi lungă legănându-i-se la spate din mers.

Aşa că nu am închis ochii.

Pe înserate am aprins lumânările şi m-am dus la fereastră, privind Strânsoarea. La ferestrele întunecate încă vegheau priviri şi m-am întrebat dacă aş fi recunoscut unele dintre chipurile acelea. Dacă vreunul dintre ei ar fi recunoscut în mine fetiţa care cutreierase străzile astea în urma lui Saint.

Am privit peste umăr spre oglinda aurită de pe perete. Argintul deja începuse să se păteze în spatele sticlei, dând privitorului impresia că se află sub apă.

Acolo eram, în centrul ei.

Am înlemnit. Pentru că nu o cunoşteam pe fata din oglindă. Totuşi o ştiam.

Semănăm cu *ea.* Atât de mult, la forme, culori şi în unghiul maxilarului.

Anii mă schimbaseră. Eram mai înaltă, fireşte, dar coapsele mele căpătaseră o curbură de care nu fusesem conştientă. Pistruii care cândva îmi piperaseră nasul se înmulţiseră prea mult ca să-i mai pot număra şi mulţi dintre ei se îmbinau laolaltă. Părul meu roşcat căpătase o nuanţă mai întunecată, care se schimba discret în bătaia luminii. Ceva nu-mi convenea în imaginea asta a mea. Mă neliniştea.

Am ridicat mâna şi mi-am atins faţa, plimbând vârfurile degetelor pe liniile oaselor. Mâna mi-a încremenit când am simţit-o – ca un curent adânc năvălind înăuntrul meu.

Isolde.

O simţeam, de parcă ar fi fost lângă mine, în cameră. De parcă căldura ei îmi dansa pe piele. Ceva a licărit pe raftul de pe perete şi am mijit ochii, fixând privirea asupra unui luciu verde şi palid.

Într-o cutie de lemn deschisă am văzut ceva cunoscut. Ceva ce nu credeam că voi mai vedea vreodată.

O durere aspră a înviat între coastele mele şi lacrimi fierbinţi mi-au răsărit în ochi. Nu era posibil.

Pandantivul simplu stătea în cutie şi lanţul de argint atârna peste margine. Un dragon de mare din sidef verzui. Aproape fără valoare. Numai că fusese al *ei.*

Colierul mamei coborâse asupra mea în fiecare noapte când mă săruta. Se strângea în jurul gâtului ei când ne scufundam printre recife. Îl purtase în noaptea în care a murit.

Atunci, cum se face că era aici?

L-am ridicat cu grijă, de parcă s-ar fi putut risipi, prefăcându-se în fum.

Am auzit voci prin ferestrele de sticlă şi m-am uitat afară, strângând colierul între degete.

Haina albastră a lui Saint lucea în lumina stinsă, era singurul lucru luminos de pe strada mohorâtă. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui şi prezenţa lui tăcută aproape că lăsa o urmă în spate. Aşa a fost dintotdeauna.

Am simţit iar un tremur în oase şi am vârât mâna în buzunarul jachetei. Colierul s-a încâlcit printre degetele mele alunecoase şi m-am aşezat la loc pe scaun. M-am îndreptat de spate, încordând umerii şi întorcându-mă spre uşă.

Ghetele lui s-au oprit la intrare şi a aşteptat un scurt moment, după care a introdus cheia în broască. Am încercat să-mi liniştesc zvâcnetul inimii, dar deja mi se adunau stropi de sudoare pe frunte. Mi-am muşcat buza de jos, ca să-i astâmpăr tremurul.

Uşa s-a deschis, lăsând să intre aerul rece, şi bărbatul căruia niciodată nu am avut voie să-i spun tată a apărut înaintea mea, cu ochii albaştri ca gheaţa reliefaţi în licărul lumânării.

Am încremenit şi n-am mai putut să respir.

— Sunt...

— Fable.

Vocea lui aspră şi gravă a răsunat în camera tăcută.

Chiar mă recunoscuse. Ştiam că mă recunoscuse.

Saint a închis uşa în spatele său şi a venit la birou, sprijinindu-se pe el cu ambele mâini, aplecându-se asupra mea şi privindu-mi chipul. Am încercat să stăvilesc lacrimile care ameninţau să-mi răsară în ochi, dar fără rost. Am aşteptat să vorbească şi mintea îmi vuia, întrebându-mă ce avea să spună. Ce avea să facă. Dar el doar s-a uitat la mine.

— Mi-am plătit călătoria pe unul dintre vasele tale, am spus eu şi vocea părea străină de mine.

— Pe *Marigold.*

Am încuviinţat din cap.

— Da.

Scândurile au pârâit sub picioarele lui când s-a îndreptat şi s-a dus la raft, luându-şi pipa şi umplând-o cu frunze de lumânărică.

— Unde-i Clove?

Navigatorul tatei nu se depărta niciodată de Saint şi mă întrebam ce va spune când mă va vedea.

— Nu mai e.

— Nu mai e?

A aplecat capul deasupra flăcării şi a pufăit până când frunzele au început să ardă mocnit.

Dar era de necrezut. Clove şi Saint navigau împreună dinainte să mă fi născut. Nu-mi venea să cred că a părăsit echipajul navei tatălui meu. Doar dacă nu cumva...

Am şters o singură lacrimă de la colţul ochiului când am înţeles ce spunea. Clove murise. Şi, dacă Clove murise, Saint era singur. Gândul ăsta mi-a dat senzaţia că mă aflam iar sub apa aceea întunecată şi fulgerele explodau

deasupra mea fără zgomot.

— Am văzut corăbiile tale la Dern şi aici, în port, am spus, schimbând subiectul. Câte ai acum?

S-a aşezat pe scaun în faţa mea.

— Douăzeci şi opt.

Am făcut ochii mari. Mă aşteptam să fie în jur de douăzeci. Dar aproape treizeci de vase navigând sub stema lui însemna ceva mai mult decât o afacere de comerţ. Dacă avea atâtea corăbii, înseamnă că nu mai era comerciantul în ascensiune pe care-l ştiam cu patru ani în urmă. Ajunsese în vârful acelei scări.

— Ai reuşit, am şoptit eu, zâmbind şovăitor.

— Ce am reuşit?

— Ţi-ai deschis calea spre Marea Nenumită.

A tras fum în gură şi l-a eliberat încet şi unduitor printre buze.

— Exact aşa cum Isolde…

— Nu-i spune numele.

S-a încordat, mijind ochii.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să-l citesc. Dar Saint era o fortăreaţă. Un hău fără fund. Foarte puţine lucruri erau de natură să-l dezechilibreze şi nu-mi închipuisem că unul dintre ele ar fi numele mamei.

Nu era primirea la care mă aşteptasem. Nu a fost niciodată o persoană caldă şi nu-mi trebuiau îmbrăţişări sau manifestări emoţionale, dar nici măcar nu mă întreba ce s-a ales de mine după ce m-a părăsit pe Jeval. Cum am reuşit să supravieţuiesc. Cum am ajuns la Ceros.

— Am venit pentru ceea ce mi-ai promis, am spus eu şi mânia se strecura în cuvintele mele.

Ridurile din jurul ochilor lui s-au strâns şi mai tare şi s-a uitat la mine îndelung. A prins pipa între dinţi şi s-a ridicat din nou, hârşâind scaunul de podea şi mergând la raft. A luat un braţ de cărţi prăfuite şi le-a aşezat pe birou.

— Moştenirea ta, a spus el.

M-am aplecat în faţă.

— Ce?

A scos un pergament bine rulat din fundul raftului şi l-a

pus pe birou în faţa mea. L-am ridicat încet şi mi-a furnicat pielea. L-am întins sub ochii lui şi lumânarea s-a revărsat pe o hartă ştearsă. Era Laţul Uraganului.

— Nu înţeleg.

Saint a scos un singur ban din buzunarul hainei şi l-a aşezat într-un punct din colţul din dreapta, sus, al hărţii.

— *Ciocârlia.*

Pişcăturile din pielea mea s-au extins, cuprinzându-mi tot trupul, până când am ajuns să tremur ca în văpăile unei furtuni.

— Cum?

A aşezat vârful degetului pe monedă.

— E aici. E a ta.

Am ridicat privirea la el pe sub gene.

— Am păstrat-o pentru tine.

— Nu te-ai mai întors acolo?

— O dată.

Şi-a dres glasul şi am strâns degetele în jurul colierului din buzunar. Aşa îl obţinuse. Se întorsese. Pentru Isolde.

— Dar am lăsat marfa.

— Era o avere în cala navei ăleia…

Vocea mea s-a stins.

— Numai trei oameni au supravieţuit acelei nopţi.

Preţ de o clipă, mi s-a părut că licărul acelei amintiri l-a îndurerat.

— Numai trei oameni care ştiu unde s-a scufundat *Ciocârlia.*

Eu, Saint şi Clove.

— Îţi aparţine.

M-am ridicat, am înconjurat biroul şi l-am luat în braţe. Mi-am lăsat faţa pe umărul lui şi el s-a îndreptat, cu trupul cuprins de încordare. Dar nu-mi păsa. Timp de patru ani, zi după zi, m-am chinuit să mă întorc la el. Şi zi după zi m-am întrebat dacă-şi va respecta promisiunea.

Şi-a respectat-o.

Ciocârlia îşi ducea somnul în Laţul Uraganului împreună cu mama mea şi mă aştepta. *Ne aştepta.*

Erau destui bani şi destule pietre preţioase acolo ca să

fac tot ce-mi doream. După patru ani în care mă chinuisem zilnic să strâng bani, nu mai aveam să duc lipsă de nimic.

L-am eliberat şi m-am şters la ochi.

— Când mergem?

Dar atunci chipul i s-a schimbat şi privirea încruntată s-a relaxat.

— Nu mergem.

M-am holbat la el.

— Am lăsat nava aia pe fundul mării pentru tine. Dacă o vrei, du-te şi ia-o.

— Dar credeam…

M-am împiedicat în cuvinte.

— Ai spus că o să-mi dai ce-i al meu.

— Şi asta fac.

— Credeam că te refereai la un *loc* aici.

Vocea mi-a tremurat.

— M-am întors ca să-ţi fiu alături. Să intru în echipajul tău.

— Să intri în echipajul meu?

— Sunt un dragor bun şi un mag al giuvaerelor şi mai bun. Nu sunt la fel de pricepută ca Isolde, dar…

— Nu-i… spune… *numele,* a tărăgănat vocea lui.

— Nu înţeleg, am oftat eu anevoios.

— N-ar fi trebuit în veci s-o las pe mama ta să pună piciorul pe corabia mea. Nu voi repeta greşeala asta.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. A încleştat falca şi i-am văzut muşchii gâtului încordându-se.

— Mă alungi? Aşa, pur şi simplu?

— Tocmai ţi-am dat o avere!

A gesticulat spre hartă.

Am luat-o şi i-am făcut vânt de pe birou. Harta l-a nimerit şi a căzut pe podea.

— Nu vreau *Ciocârlia.* Vreau să navighez sub stema ta.

— Nu.

Lacrimi fierbinţi mi s-au rostogolit pe obraji şi suflul îngrozit din pieptul meu a devenit tot mai rapid.

— Nu poţi să-ţi închipui câte a trebuit să fac ca să ajung aici.

— Şi aşa ai învăţat să supravieţuieşti în lumea asta, a înălţat el bărbia.

— Asta ce înseamnă?

— Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac pentru tine a fost să te părăsesc pe Jeval.

— Adică cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci pentru *tine.* Aproape că am murit de foame. Am fost îngrozită!

L-am ţintuit cu o privire mânioasă, scrâşnind din dinţi. Avea pretenţia să-i fiu recunoscătoare pentru infernul în care mă aruncase, ca să se poată mândri cu mine, aşa cum ajunsesem.

— Mi-am pierdut mama şi căminul. Şi apoi te-ai descotorosit de mine pe cel mai apropiat petic de uscat, m-ai lăsat să mă descurc singură.

— Să te descurci singură?

A vorbit încet, pe un ton amar şi aspru.

— Cine crezi că a avut grijă să găseşti de mâncare? Cine crezi că ţi-a pus în buzunar banii cu care ai plătit călătoria?

A ridicat vocea.

Am făcut ochii mari, debusolată.

— Ce crezi că e *Marigold,* Fable?

— Ştiu ce sunt corăbiile-umbră. Le foloseşti ca să induci în eroare, să manipulezi comerţul şi să aduni informaţii. Nu sunt proastă. Probabil că West poartă în spinare o datorie faţă de tine de care n-o să se poată achita niciodată.

— Eşti foarte isteaţă.

Părea încântat.

— Ce treabă are cu mine?

— Crezi că West ar fi apărut pe Jeval dacă nu l-aş fi trimis eu acolo? Crezi că te-ar fi plătit pentru pyre dacă nu i-aş fi poruncit eu?

Am holbat ochii şi am căscat gura. Am întins o mână tremurătoare spre birou, pregătindu-mă pentru ce urma să aud.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am purtat de grijă.

Din gâtul meu a izbucnit un suspin care s-a transformat într-un râs amar. Bineînţeles. West a ştiut precis cine eram.

A ştiut încă de la început. Şi, cu doi ani în urmă, când a venit pe mare până la insulele-barieră ca să cumpere pyre, mă căuta, de fapt, pe mine. De aceea nu m-a vrut pe corabia lui. De aceea n-ar fi acceptat să păţesc ceva.

Eram cea mai scumpă marfă pe care o transportase vreodată în Strâmtori.

Am holbat ochii în podea, încercând să opresc camera, pentru că se învârtea cu mine. Toate erau cu fundul în sus. Toate erau sucite.

— Încă nu înţelegi. Poate că nu vei înţelege niciodată. Dar am făcut alegerea cea mai bună pentru amândoi. Ţi-ai respectat promisiunea şi eu am respectat-o pe a mea.

A luat-o harta şi a strâns-o bine.

— Acum a venit vremea să porneşti pe drumul tău, Fable.

Încă un suspin mi-a scăpat printre buze şi mi-am ascuns faţa în mâini, umilită. Am traversat Strâmtorile pentru un bărbat care probabil că nu m-a iubit niciodată. Pentru un vis care nu avea să se împlinească niciodată. În momentul acela mi s-a părut absurd că sperasem la el vreodată.

— Eşti puternică şi ai o minte ascuţită. Îi vei da de capăt.

— Dacă nu vii cu mine, atunci harta asta e inutilă.

L-am fixat cu privirea, simţindu-mi deodată trupul îngreunat.

— Chiar dacă aş găsi o cale să ajung acolo, n-aş reuşi în veci să navighez în Laţul Uraganului fără tine. Numai tu ştii drumul printre recifele alea.

A întins mâna spre mine şi am tresărit, făcând un pas în spate. Dar a înaintat spre mine şi m-a luat de braţ, suflecându-mi mâneca de la cămaşă până la cot. În lumina pâlpâitoare, pielea umflată şi rozalie lucea între noi.

— Aici.

A arătat spre colţul din dreapta, de sus, în capătul celei mai lungi linii a cicatricei.

Am pus piesele cap la cap şi o senzaţie ameţitoare, de leşin, s-a adunat în străfundul stomacului meu. Ca şi când le-aş fi privit întâia oară, liniile întortocheate au înviat, căpătând formă înaintea ochilor mei.

Era o hartă.

Ticălosul ăsta mândru şi încăpăţânat gravase pe pielea mea o hartă spre *Ciocârlie.* Era un drum încâlcit care traversa cimitirul în care îşi găsiseră odihna de veci două sute de ani de corăbii.

Mi-am smuls mâna, aprinsă la faţă.

— Ai tot ce-ţi trebuie ca să-ţi clădeşti viaţa proprie.

Se referea la o viaţă trăită departe de el. Nu era o moştenire. Nici măcar nu era un dar. Era o mită care să mă înduplece să stau departe.

— Fie, am spus eu răguşit. O s-o iau pe drumul meu. Şi dacă-ţi închipui că ţi-aş fi datoare cu ceva…

— Eşti fata mea, Fable.

L-am privit în ochi şi vocea mea a răsunat cu toată ura care fierbea în mine.

— Sunt fata lui *Isolde.*

Bărbia lui ca de piatră a tremurat în acel moment, abia simţit, şi mi-am dat seama că vorbele mele l-au rănit. Dar le-am spus din toată inima. Am fost proastă să cred că Saint mă va primi înapoi în Strâmtori. Că se va bucura să mă vadă.

Rămăsese acelaşi tiran crud şi rece.

Şi îl uram mai mult decât urâsem orice altceva în viaţă.

Am luat harta şi am pornit drept pe lângă el. Imaginea mea în oglinda aurită a licărit ca o fantomă când am trecut de ea şi, când am deschis uşa, duhoarea din Strânsoare a năvălit înăuntru. Am păşit în noroi, vârând harta în jachetă.

Şi, de data asta, eu l-am părăsit pe Saint.

Capitolul 24

AM CUTREIERAT PODURILE ÎN ÎNTUNERIC.

Vântul sărat sufla dinspre mare şi eu îmi plimbam mâna pe pereţii din frânghie înnodată, urmându-i în orice direcţie m-ar fi dus. Nu-mi păsa încotro. Oricum nu aveam unde să mă duc.

Pe lângă mine treceau oameni cu marginile fustelor şi ghetele mânjite de noroi şi sub mine felinarele prindeau viaţă pe măsură ce întunericul înghiţea oraşul Ceros acoperiş cu acoperiş. Când s-a sfârşit podul, m-am trezit singură deasupra unui ungher de oraş pitit după Waterside. Am coborât scara şi am aterizat cu ghetele pleoscăind în mâl, pe când ultimele fărâme de lumină portocalie se strecurau pe străzile strâmbe.

— Du-te acasă, fato, mi-a strigat de la o fereastră spartă o femeie cu un voal stacojiu pe cap.

Am tras gluga jachetei peste frunte şi mi-am văzut de drum.

Oraşul era o încâlcitură de cărări înguste, cu clădiri îngrămădite care ocupau fiecare centimetru pătrat. Mama spunea că Ceros era precum coralul din recife, doar că mai zgomotos. Fiinţe vii se cuibăreau în toate ungherele şi crăpăturile, dar sub apă era doar o tăcere adâncă ce-ţi vibra în oase. Mama niciodată nu a iubit oraşul aşa cum îl iubea Saint. Locul ei era pe mare.

Am scos colierul din buzunar şi l-am ridicat astfel încât pandantivul să atârne în lumina lunii.

N-am vrut să-l iau. Nu chiar. Dar, cu fiecare cuvânt otrăvitor care se scurgea printre buzele lui Saint, degetele mele se strângeau în jurul lui cu o putere din ce în ce mai mare. Dacă Isolde nu s-ar fi înecat odată cu *Ciocârlia,* poate că acum ne-am fi plimbat pe străzile astea împreună. Am fi cutreierat podurile în timp ce tatăl meu studia registrele la biroul lui şi ne-am fi întâlnit cu comercianţii în port. Am fi cumpărat prune coapte din piaţă şi am fi găsit un loc din care să privim cum soarele coboară peste înălţimi, cu

degetele năclăite de la zeama fructelor calde.

Imaginea asta era prea dureroasă pentru mintea mea, ca şi când capul mi s-ar fi umplut cu apă clocotită.

— Salut, salut.

Un bărbat a apărut pe cărare, tăindu-mi calea. Ochii îi scânteiau în lumina felinarelor şi buzele i se întindeau peste golurile dintre dinţi.

Am ridicat privirea la el, ducând mâna la cuţitul de la curea în tăcere.

— Unde mergi?

A făcut un pas spre mine şi am scos cuţitul.

— Lasă-mă să trec.

S-a apropiat împleticit, s-a aplecat şi a întins neîndemânatic mâna spre cureaua mea. Până să se echilibreze, am tăiat în sus cu o singură mişcare curgătoare, ciupindu-i marginea urechii cu tăişul.

A sărit în spate, băutura i s-a scurs din ochi într-o clipă, iar eu am sărit după el, făcând trei paşi rapizi şi încolţindu-l cu spatele la perete. Am ridicat cuţitul şi am aşezat vârful pe scobitura gâtului lui, apăsând cu suficientă putere cât să-i vărs un singur strop de sânge.

A încremenit, îndreptându-se de spate, şi l-am privit în ochi, provocându-l să facă o mişcare. Căutam un motiv să-l rănesc. Voiam o justificare ca să mă aplec în faţă până când tăişul de oţel i-ar fi intrat în piele. Parcă numai aşa aş fi reuşit să astâmpăr durerea tăioasă din mine. Să înăbuş fierbinţeala cumplită care încă îmi ardea pe faţă.

Bărbatul a păşit încet într-o parte, înconjurându-mă, şi a fugit, risipind un şir de blesteme în întuneric. Am rămas neclintită, privind zidul de cărămidă, până când un zgomot de sticlă spartă m-a făcut să mă întorc. În capătul străduţei se vedea lumină de la o fereastră cu un singur oblon care atârna în afară. Când vântul a adus mirosul familiar de rachiu vărsat, am răsuflat şi m-am dus direct la uşă.

M-am pitit într-o cârciumă cu lumină chioară în care fiecare petic de spaţiu era ocupat de oameni cu mâzga oraşului Ceros pe piele şi pe haine. Comercianţi. Muncitori din port. Echipe de reparatori de nave. Erau înghesuiţi în

toate ungherele, cu pahare mici şi verzi în mâini, iar mirosul înţepător de trupuri nespălate îmbâcsea mica încăpere.

Un singur scaun era liber la tejghea, între doi bărbaţi înalţi, aşa că m-am înălţat pe vârfurile ghetelor şi m-am aşezat pe el. Barmanul a ridicat bărbia la mine şi am dus mâna la curea, vrând să scot o monedă.

Mâna mi-a încremenit când am apucat punga. Era mai grea. Mai plină.

Am tras de sfori, desfăcând-o, şi m-am uitat înăuntru. Am găsit mai bine de douăzeci de monede care nu fuseseră acolo cu o zi în urmă. M-am pipăit de-a lungul curelei, încercând să înţeleg, moment în care descoperirea m-a trăsnit ca dogoarea unei flăcări.

West.

Mi-am amintit cum stătuse dimineaţa pe puntea laterală, îmi umpluse punga. De aceea îmi ţinea cureaua în mâini când a urcat din cabină.

— Ei? a pufnit barmanul, cu mâna întinsă.

I-am pus o monedă în palmă, legând punga înainte s-o vadă cineva.

Am încrucişat braţele pe tejghea şi mi-am lăsat capul pe ele, holbându-mă la ghete.

West a ştiut cine eram încă de la început. Şi ştia precis ce se va întâmpla când voi merge la Saint. Îmi purta de grijă, aşa cum făcea de doi ani, cumpărând bucăţile mele de pyre pe insulele-barieră. Chiar dacă o făcea la ordinul lui Saint, totuşi a făcut-o. Dar banii în plus din punga mea nu îmi uşurau durerea. Doar îmi aminteau că, de fapt, niciun ban nu a fost cu adevărat al meu.

Rachiul a dat pe din lături când barmanul a trântit paharele pe masă şi a trecut la următoarea mână ridicată. Paharele verde-smarald sclipeau ca giuvaierele şi l-am ridicat pe primul, inspirând izul de turbă al rachiului şi sorbind din el.

Aroma îmi amintea de Saint. Un pahar mic şi verde se găsea în fiecare seară pe biroul lui, în fumul ceţos din cabina timonierului de pe *Ciocârlie,* deşi n-ar fi trebuit să existe rachiu pe navă.

Voiam să-l urăsc. Voiam să-l blestem.

Dar în minutele care au trecut de când ieşisem pe uşa lui m-a măcinat adevărul că simţeam şi altceva faţă de el în afară de ură. Nu ştiam nimic despre originile lui, dar ştiam că se ferea să vorbească despre ele. Şi-a construit afacerea comercială din nimic, corabie după corabie, şi, în ciuda faptului că mă abandonase şi mă trădase, o mică parte din mine încă îl iubea. Şi ştiam de ce. Datorită lui Isolde.

Mama mea l-a iubit pe Saint cu o patimă care ar fi putut aprinde marea în flăcări.

Era un adevăr din cauza căruia îmi venea greu să-i doresc moartea. Dar, după trei pahare de rachiu, mi-am spus eu, orice ar fi fost posibil.

Am plecat capul pe spate, dând tot paharul pe gât, şi am strâns din ochi din cauza arsurii din gât. Rachiul s-a dus până jos în stomac şi imediat m-am simţit mai uşoară. Căldura băuturii mi s-a revărsat în picioare şi m-am rezemat de tejghea.

Singurul suflet din Strâmtori la care aş mai fi putut fugi ar fi fost Clove, dar el nu mai era, cum nu mai era nici mama mea. Gândul ăsta mă apăsa pe inimă şi în ochi mi-au apărut lacrimi noi. În tot timpul petrecut pe Jeval, nu m-am simţit niciodată atât de singură cum mă simţeam acum.

— Dragorule, s-a auzit o voce adâncă în spatele meu şi am ridicat al doilea pahar, întorcându-mă în scaun.

Zola era rezemat de stâlpul de lemn de lângă bar, cu un zâmbet pe chip. Pălăria îi dispăruse, descoperind un păr lung şi negru, cu şuviţe argintii.

— Mi s-a părut mie că tu eşti.

M-am uitat la el fără să scot un cuvânt, după care am dat capul pe spate şi am golit paharul.

Zola l-a fixat cu o privire aspră pe bărbatul de lângă mine şi acesta s-a ridicat îndată, eliberând scaunul. Zola s-a aşezat pe el şi a pus un ban pe tejghea.

— Ce cauţi singură în toiul nopţii într-o cârciumă din cel mai periculos oraş din Strâmtori?

Ideea părea să-l amuze.

Barmanul i-a aşezat încet înainte trei pahare cu rachiu,

cu mare grijă să nu verse niciun strop, iar eu m-am încruntat la el.

— Nu e treaba ta.

— Unde-i echipajul tău?

S-a apropiat de mine.

— Nu-i echipajul meu.

A râs cu jumătate de gură.

— Probabil că-i mai bine aşa. Să nu crezi că *Marigold* o s-o mai ducă mult. Nici timonierul ei.

Am învârtit în cerc, pe tejghea, ultimul pahar cu rachiu.

— Asta ce vrea să însemne?

Zola a ridicat din umeri, cu ochii în paharul lui.

— Doar că West ştie să-şi facă probleme. Şi, în cele din urmă, problemele o să-l ajungă din urmă.

A ridicat un pahar şi l-a dat pe gât.

— Am auzit că un dragor pe care nu-l mai văzuse nimeni ar fi dibuit pietre false la Dern. Tu ai fost?

— Nu.

A lăsat coatele pe tejghea, împreunând degetele.

— Ştii să minţi. Ţi-a mai zis cineva?

Ochii mei au alunecat şi i-au întâlnit pe ai lui. Asta îmi spusese Koy, chiar înainte de a încerca să mă omoare.

— Nu-i o calitate rea în Strâmtori. Eşti dragor, te pricepi la pietre preţioase şi ştii să minţi. Vrei să intri într-un echipaj ori ba?

— Nu în echipajul *tău.*

M-am întors cu faţa la el.

— De ce nu?

— Ştiu ce i-ai făcut Willei.

Ochii i-au scânteiat şi rânjetul de pe faţă i s-a lungit şi mai mult.

— Nu cred că-i nevoie să-ţi spun eu câte trebuie să faci ca să supravieţuieşti în Strâmtori.

— Nu-mi pasă care au fost motivele tale. Nu mă interesează.

S-a uitat la mine cât am luat şi ultima înghiţitură de rachiu şi, când am ridicat ochii din nou, am văzut că expresia de pe chipul lui se schimbase. Era încruntat şi

îngândurat, cu capul înclinat într-o parte.

— Ce-i?

A clipit, de parcă, preţ de o clipă, ar fi uitat unde era.

— Îmi aminteşti de cineva.

A spus-o în şoaptă, încât aproape că nu l-am auzit. A golit următoarele două pahare unul după altul şi a mai pus un ban pe tejghea, făcându-i semn barmanului.

Cu atâta rachiu gonindu-mi în vene, inima mea a încetinit şi zgomotul din încăpere s-a domolit. Toate se întindeau. Lumina părea mai blândă.

Zola s-a ridicat şi a vorbit pe un ton mai grav.

— Să ai grijă de tine, dragorule.

Pe tejghea au aterizat încă trei pahare de rachiu şi am privit peste umăr. Zola dispăruse şi scaunul de lângă mine era liber. Când l-am întâlnit întâia oară, la Dern, a spus că Crane era stewardul lui, dar corabia lui Zola, *Luna,* era mult mai mare decât *Marigold.* Avea un echipaj mult mai mare. Oare îl ştia pe bărbatul pe care West şi ceilalţi îl omorâseră sub ochii mei sau o fi fost un chip pe care abia dacă l-ar fi recunoscut, pe care-l trimisese să ducă la capăt o sarcină murdară? Şi oare ce altceva mai făcuse omul acela la ordinele lui Zola?

Am golit încă un pahar şi m-am frecat pe faţă cu podurile palmelor. Noaptea aceea de pe *Ciocârlie,* anii petrecuţi pe Jeval, zilele petrecute pe *Marigold.* În licărul lumânărilor din cârciumă, toate au năvălit peste mine ca o gloată furioasă. Îmi venea să închid ochii şi să nu-i mai deschid până când nu va fi venit iarna peste Strâmtori.

Am aşezat la loc al doilea pahar şi am tras mâneca jachetei, întinzând braţul în faţă. Cicatricea gravată de Saint pe braţul meu semăna cu o reţea mânioasă de guri de scurgere ale unor afluenţi. Căi umflate şi netede şerpuiau până la încheietura mâinii şi le-am urmărit cu degetul, oprindu-mă în capătul cel mai îndepărtat, lângă încheietură.

Unde *Ciocârlia* dormea în adânc.

— Fable?

Am tras mâneca la loc şi am strâns braţul la piept, ridicând privirea la Willa. Imaginea ei tremura şi se clătina

şi, brusc, am simţit că sunt pe punctul să cad de pe scaun. M-am prins cu mâinile de marginea tejghelei, ca să mă ţin pe loc.

— Ce cauţi aici?

S-a aşezat lângă mine şi s-a aplecat ca să mă vadă la faţă.

— Câte din astea ai băut?

Am închis ochii, respirând în ciuda senzaţiei de greaţă care-mi urca încet pe gât.

— Ce-ţi pasă?

— Am înţeles, a spus ea, ridicându-se în picioare. Haide!

M-a luat de mână, dar mi-am smucit-o şi aproape că am căzut. M-a prins şi m-a îndreptat la loc, după care m-am ridicat pe picioare. Mergeam. Traversam încăperea ticsită, care se învârtea în jurul nostru. Când m-am împiedicat şi m-am izbit de perete, Willa s-a aplecat şi m-a ridicat pe umărul ei.

— Opreşte-te! am bălmăjit eu, agitându-mi braţele.

Dar nu m-a ascultat. Am urcat pe nişte trepte întunecate şi zornăitul unor chei m-a făcut să deschid ochii. Într-o clipă, eram întinsă într-un pat.

— Proastă, a mormăit Willa.

— Cum? am horcăit eu.

— Ţi-am spus că încerc să mă hotărăsc dacă te plac sau dacă te cred proastă.

Cuvintele s-au amestecat într-o cacofonie asurzitoare în capul meu. O găleată de tablă a aterizat lângă pat şi Willa m-a întors pe o parte, deschizându-mi gura.

— Ce…

Degetul ei mi-a intrat în gât şi am lovit din picioare, încercând să mă eliberez. Dar deja vărsam. Willa a ridicat găleata în dreptul feţei mele şi mi-a dat o palmă pe spinare.

— Ce faci? am tuşit eu, îmbrâncind-o.

— O să-mi mulţumeşti mâine, când o să ai numai jumătate din otrava aia în vene.

A râs şi s-a ridicat în picioare.

— Cum m-ai găsit?

— Te urmăresc de ore bune. Mi-am zis să te trimit la

culcare încânte să leşini pe tejghea.

— Mă *urmăreşti?* şi am împins-o din nou.

— Crede-mă, nu aşa aş fi vrut să-mi petrec noaptea, s-a încruntat ea la mine.

— Atunci de ce eşti aici?

— Am ordine.

M-a privit de sus, aşteptând ca vorbele ei să se aşeze şi să capete sens. Când în sfârşit s-au aşezat, mi-am dat seama că se referea la West. Îşi ducea sarcina mai departe – mă ţinea în viaţă.

— Ce s-a întâmplat cu Saint?

M-am întors pe spate, cu ochii la grinzi, încercând să opresc lumea din învârtit.

— Fix ce ai spus că o să se întâmple, am mormăit eu.

— Aha!

A strâns braţele la piept şi s-a rezemat de perete.

— Şi? Îţi închipui că eşti singura fată din Strâmtori căreia nu i s-au împlinit visurile?

— Pleacă, am gemut eu.

— Vrei un lucru în viaţa asta?

S-a apropiat, înălţându-se asupra mea.

— Atunci îl iei, Fable.

— Ce tot spui?

— Vrei să navighezi pe o navă comercială.

Nu eram convinsă că voiam să intru într-un echipaj. Voiam să fac parte din echipajul tatei. Dar nu puteam să i-o spun fără să încalc promisiunea făcută lui Saint.

— Ştii că *Marigold* nu are dragor, a spus ea pe un ton egal.

— Şi?

A oftat.

— Cum adică şi?

Am clipit, gândindu-mă. Dar toate erau prea neclare. Prea înceţoşate.

— Dacă vrei un lucru în viaţa asta, îl iei.

— West n-o să mă primească în veci.

— Ţi-am spus. Are obiceiul să-şi ia pe cap problemele altora.

Avea dreptate. N-aş fi avut şanse cu niciun timonier de pe chei. Nimeni n-ar fi acceptat să primească un dragor jevalez decât dacă le-aş fi arătat ce puteam să fac cu pietrele preţioase. Nu-mi permiteam un asemenea risc. Magii nestematelor cădeau pradă comercianţilor rivali şi ajungeau sclavii breslei giuvaiergiilor atât de frecvent, încât talentul ăsta nu era decât un pericol de moarte în plus.

Dar, ca să ajung la *Ciocârlie,* îmi trebuia o corabie.

— El ţi-a spus să mă urmăreşti?

Încordarea aspră care compunea de obicei chipul Willei a dispărut când s-a aşezat la loc pe pat, lângă mine, şi m-am întrebat dacă nu cumva băuse şi ea vreo două pahare de rachiu.

— Convinge-l să te primească.

Nici acum nu ştiam exact cu se ocupa corabia *Marigold,* dar nu putea fi o muncă mai murdară decât a lui Saint. Sau poate că era. În numai câteva zile, descoperisem că echipajul lui West se chinuia să scape de mai mulţi duşmani. Înainte să-mi asum provocarea asta, trebuia să aflu precis despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat cu negustorul din Sowan?

Am încercat cu întrebarea asta.

Willa a privit pe fereastră şi a răspuns fără emoţie în glas.

— West i-a făcut ceva rău unui om bun, pentru că aşa trebuia să facă. Şi de acum încolo o să trăiască cu povara asta în spinare.

Capitolul 25

MĂ DUREAU TOATE.

Lumina care intra în cameră îmi străpungea craniul ca un cuţit. Am mijit un ochi, înăbuşind imboldul să vărs din nou. Găleata în care îmi deşertasem stomacul peste noapte dispăruse de lângă pat. Fereastra fusese deschisă puţin, lăsând aerul mării să plutească înăuntru, şi m-am ridicat încet în capul oaselor. Camera nu se mai învârtea.

Pe o măsuţă din colţ se afla un lighean cu apă şi m-am spălat pe faţă, clătindu-mi gura atât cât am putut, după care mi-am împletit părul. Şuviţele oglindeau lumina dimineţii, făcând nuanţa de roşu să pară aproape violet. Cureaua mea era pe podea, lângă pat, şi am ridicat punga cu bani, aruncând-o în sus şi prinzând-o. Dacă Willa a spus adevărul şi West într-adevăr îi ordonase să mă urmărească, poate că aveam totuşi o şansă să-l înduplec să mă primească.

Cârciuma deja se animase dedesubt. Clinchetul de ceşti şi vuietul vocilor urcau pe scări şi intrau pe sub uşă, şi am făcut fiecare pas cu grijă, pentru că-mi zvâcnea capul. Îndată ce mi-am făcut apariţia, Willa a ridicat mâna de pe o bancă din colţ şi un zâmbet larg i s-a ivit pe chip. Şi-a muşcat buza, ca să nu izbucnească în râs.

Paj, Auster şi Hamish stăteau aplecaţi peste platouri cu pâine şi farfurioare cu unt şi m-au salutat cu gurile pline.

— Ia uite ce-a adus rachiul la mal!

Auster a rupt o bucată de pâine şi mi-a întins-o. Am clătinat din cap şi am găsit un loc liber lângă Paj. Dar Auster mi-a vârât-o sub nas.

— Ai încredere, trebuie să pui ceva în burtă.

Willa mi-a aşezat înainte o ceaşcă şi a umplut-o cu ceai negru aburind. O farfurie care a zăngănit pe o masă în spatele nostru m-a făcut să tresar şi durerea mi-a explodat în cap. Mi-am luat faţa în mâini şi am încercat să respir prin ele.

Auster a pus două cuburi de zahăr în ceaşcă. Îşi adunase

părul de pe umeri şi şi-l legase, iar faţa lui era curată.

— Şi? Ce s-a ales de planul tău de a naviga pentru Saint?

— N-a… ieşit, am bâiguit eu.

Auster a râs.

— Puteam şi eu să-ţi spun că n-o să iasă.

— Eu chiar *ţi-am spus* că n-o să iasă, a intervenit Willa.

Şi a avut dreptate. Chiar dacă eram fiica lui, Saint tot Saint rămânea.

— Ce ai de gând?

Paj mă privea peste buza ceştii.

M-am ciupit stânjenită de marginea bandajului înfăşurat în jurul mâinii. Echipajul ăsta era mai bun ca multe altele, chiar dacă era mic şi apăsat de multe probleme. Niciodată nu m-am trezit cu un cuţit de-al lor la gât, cu excepţia nopţii în care urcasem scara pe nava lor. Îşi purtau de grijă unul altuia şi făceau comerţ cu cap, chiar dacă afacerile lor erau riscante. În burta corabiei *Marigold* era un hamac liber şi adevărul e că nici n-aş fi avut unde să mă duc în altă parte.

Am întâlnit privirea Willei, inspirând adânc.

— Unde-i West?

— Încă n-a coborât, a răspuns ea şi ochii i-au fugit la scări.

Am sorbit din ceai cu prudenţă. Dacă i-aş fi rugat să mă primească în absenţa lui West, poate că aş fi avut şanse mai mari să câştig votul. Dar West mi-ar fi devenit duşman când ar fi aflat. Mai bine aşteptam.

— Probabil că a plecat devreme, a spus Hamish, care şi-a scos din jachetă carnetul legat în piele şi l-a aşezat pe masă. Aşadar, Willa, tu şi Auster vă ocupaţi de provizii. Umpleţi butoiul doar cu cereale şi vom mânca mai puţin.

— Poftim?

Auster părea jignit.

Hamish a oftat.

— Trebuie să fim cât mai economi până la Sowan, ca să putem plăti pierderile şi reparaţiile.

Auster a clătinat din cap.

— Urăsc cerealele.

— Ei bine, altceva n-o să mănânci până la următoarea vizită la Ceros. Poate şi după aceea, l-a fixat Hamish cu privirea. Paj, trebuie să înlocuim funiile de ancorare rupte, dar nu te mai duce la ticălosul ăla din Waterside. Are preţuri prea mari şi, după furtuna asta, poate cere şi mai mult de vreme ce atâtea nave au nevoie de reparaţii.

— Şi coca? a întrebat Willa şi s-a sprijinit în coate. Trebuie să ne întoarcem pe apă cât de curând.

— Echipa pe care am angajat-o a muncit toată noaptea şi în dimineaţa asta ar trebui să termine cele mai urgente reparaţii. Întâi să mergem pe chei şi să vedem ce au făcut. Probabil că West e deja acolo şi aşa o să-ţi pot spune costurile precise ale funiilor.

— Bine.

Paj a întins un strat gros de gem cu dosul lingurii pe încă o felie de pâine.

Hamish a mai făcut câteva însemnări pe hârtie, apoi a închis carnetul şi s-a ridicat. Şi ceilalţi au făcut la fel şi i-am privit de jos. Şi-au pus căciulile şi jachetele şi au băut resturile de ceai. Auster şi-a umplut buzunarele cu pâinea rămasă pe masă şi Paj a adunat resturile de pe masa liberă de lângă noi.

— Haide, dragorule! a spus Willa şi a făcut semn cu bărbia spre uşă.

Am ezitat şi m-am uitat la ceilalţi, aşteptând vreo obiecţie, dar nu a fost niciuna. Toţi patru aşteptau în lumina răcoroasă a dimineţii, care se aduna prin ferestre în încăpere. Am strâns din buze ca să-mi înăbuş un zâmbet, am dat ceaiul pe gât şi am ieşit după ei pe străduţă.

— N-o să fie de acord.

Am vorbit încet, ca să mă audă numai Willa.

— Atunci să ţii o pledoarie bună dacă vrei să câştigi votul împotriva lui.

Avea dreptate. Nu era nevoie ca West să fie de acord. Îmi trebuia doar o majoritate de voturi. N-ar fi putut face nimic dacă echipajul ar fi decis să mă primească. Nu ar avea de ales decât să se supună.

Willa mi-a făcut cu ochiul şi a luat-o înainte, lăsându-mă

la urma şirului.

Deasupra, podurile deja erau ticsite de oameni. Am traversat străduţele, cotind pe cărări strâmte şi după colţuri abrupte, până când ne-am revărsat pe străduţele pavate din Waterside. Vântul ne-a lovit ca un zid când am păşit în stradă şi marea se întindea în faţa noastră, în spatele unui şir nesfârşit de nave care se legănau în bazinele lor. Copii desculţi roiau în jurul nostru, cu feţe mânjite de cenuşă şi mizerie, cu palmele întinse.

Vagabonzi din Waterside. Aşa cum fusese West.

Nu mi-l puteam închipui, cu părul decolorat de soare şi cu pielea aurie, cerşind mâncare la colţ de stradă şi scormonind prin gunoaie pe străduţe dosnice. Nu voiam să mi-l închipui aşa.

Paj a scos pâinea din buzunare şi a rupt-o în bucăţi, împărţindu-le celorlalţi, dar Auster a ridicat bucata lui în aer. Într-o clipă a apărut un stol de păsări care au înşfăcat bucăţile din mâinile lui în timp ce mergea.

Willa s-a oprit deodată în faţa mea şi m-am izbit de ea când un icnet sufocat i-a ieşit din gât. Am simţit furnicături pe fiecare centimetru de piele şi am privit în jur, încercând să-mi dau seama ce văzuse pe chei. Paj a întins mâna în spate şi a găsit-o pe a lui Auster, Hamish s-a oprit şi toate feţele au privit în sus, spre cerul din depărtare.

— Nu!

Cuvântul şoptit s-a frânt în gura Willei.

Am păşit în faţa ei şi înţepăturile de pe piele mi s-au transformat într-un foc mistuitor când ochii mei au găsit-o.

Marigold.

Arborii ei se înălţau spre cerul albastru cu velele desfăcute şi sfâşiate. Absolut toate – pânza albă făcută bucăţi, fluturând în vânt.

Paj şi Auster au luat-o la fugă, plesnind cu ghetele de piatra umedă, iar Hamish şi-a băgat dosul pumnului în gură.

— Ce… cine…? m-am bâlbâit eu.

Dar Willa deja se învârtea în cerc, privind şirul de corăbii ancorate în jurul nostru, până când a văzut stema pe care o căuta. *Luna.*

— Zola… a mârâit ea.

Am fugit după Auster şi Paj, îmbulzindu-ne în mulţimea de oameni care deja se adunase în jurul navei şi se holba la ea. Cei doi bărbaţi pe care Hamish îi plătise să păzească vasul zăceau pe chei în propriul lor sânge cleios, adunat în bălţi, cu ochii căscaţi şi goi întorşi spre cer.

— West! a strigat Willa, urcând scara cât o ţineau picioarele de repede.

Am sărit după ea, cu palmele arzându-mi pe frânghii.

Dar Auster şi Paj deja ne aşteptau pe punte.

— Nu-i aici, a spus Paj, cu ochii fixaţi în continuare la velele distruse.

Expresia de pe chipul lui le oglindea pe cele ale oamenilor de pe chei. Era o condamnare la moarte. Costul unui set de vele cu totul noi ar fi golit cuferele şi, din cauza timpului necesar pentru reparaţii, echipajul ar fi întârziat şi mai mult pe ruta stabilită. Ar fi pierdut şi mai mulţi bani după pierderile din timpul furtunii. Pentru un comerciant bogat, cu multe nave, ar fi o lovitură. Pentru un echipaj precum cel de pe *Marigold,* era sfârşitul.

Obrajii lui Hamish s-au aprins cu o nuanţă întunecată de roşu în timp ce frunzărea agitat carnetul, urmărind cu degetul mare rândurile de pe fiecare pagină, înainte şi înapoi. Nu aveam cum să ieşim din încurcătura asta prin calcule, argumente şi fandări. Zola aplicase o lovitură fatală, iute şi precisă.

Willa s-a dus la balustradă, cu faţa învăpăiată. La o distanţă de trei bazine, Zola stătea pe puntea de pe *Luna,* cu privirea la noi.

— Îl omor. Îl spintec şi-i rup oasele cu mâinile goale cât e viu şi respiră, a şoptit ea şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Mi-a spus, am observat eu, amintindu-mi de Zola în ceaţa nopţii trecute.

— Ce?

Hamish şi ceilalţi au venit la mine.

— Azi-noapte mi-a spus că *Marigold* n-o să mai navigheze multă vreme.

Willa a scrâşnit din dinţi şi sângele i s-a scurs de pe faţă.

Şi nu spusese numai atât.

Să nu crezi că Marigold o s-o mai ducă mult. Nici timonierul ei.

Vântul s-a răcit deodată, răsucindu-se şi învârtindu-se în jurul nostru pe puntea goală, până când am strâns braţele pe lângă trup.

Nici timonierul ei...

Acelaşi gând parcă s-a strecurat în minţile tuturor în aceeaşi clipă şi toţi s-au încruntat aproape simultan.

Brusc, Willa a făcut ochii mari, îngroziţi.

— Unde naiba-i West?

Capitolul 26

PAJ L-A ÎNŞFĂCAT DE HAINĂ PE COMANDANTUL PORTULUI şi l-a izbit de stâlp în mijlocul mulţimii.

— Cine i-a văzut?

O rumoare de glasuri a izbucnit în jurul nostru şi toţi se uitau la *Marigold.*

— Cine? a răcnit Paj.

Bărbatul s-a smucit din strânsoarea lui şi şi-a îndreptat gulerul cămăşii.

— Ţi-am spus, când a răsărit soarele, velele erau deja sfâşiate. Nimeni nu a văzut nimic.

Dacă ar fi văzut, n-ar fi recunoscut în veci. În Strâmtori se respecta o regulă pe care nimeni n-o încălca vreodată. Când vedeai ceva, nu spuneai nimănui. Nimeni nu voia să se implice în asemenea probleme şi tocmai pe asta se bizuia Zola. Dacă ar fi fost raportat la Consiliul Comerţului, şi-ar fi putut pierde licenţa pentru sfâşierea velelor altei corăbii. Dar nimeni n-avea să scoată niciun cuvânt.

Comandantul portului a fluturat mâna spre cele două trupuri de pe jos.

— Găsiţi-l pe timonierul ăla al vostru. N-am nevoie de banii voştri aşa de mult încât să accept harababura asta pe cheiul meu.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit pe cărare şi mulţimea s-a risipit încet în jurul nostru.

— Să mergem.

Willa s-a împins printre noi, luând-o înainte spre Waterside.

Am mers în şir, unul după altul, iar Auster şi Paj au căutat cu privirea spre umbrele din pragurile uşilor şi de la ferestre.

Inima îmi bătea iute în piept şi încercam să-mi amintesc dacă în noaptea trecută îl văzusem pe West în învălmăşeala din cârciumă. Nu-l văzusem. Sau poate că-l văzusem. Mi-o aminteam doar pe Willa. Pe Zola. Pe bărbatul din stradă, la care sărisem cu cuţitul.

Paj a deschis uşa cârciumii şi imediat am urcat treptele de lemn, spre culoarul întunecos. Willa n-a bătut, s-a împins cu umărul în uşă până când a rupt zăvorul şi uşa s-a dat de perete în faţa noastră.

Camera era curată şi pătura de lână cenuşie era întinsă frumos pe pat. Mi-a picat stomacul.

West nu dormise aici în timpul nopţii.

— Cine l-a văzut ultima oară?

Willa a vorbit pe un ton nesigur. Fragilitatea părea atât de ciudată la ea. Părea ciudată la toţi. Erau speriaţi.

— *Gândiţi-vă.* Cine l-a văzut ultima oară?

— Azi-noapte. A luat cina şi…

Auster şi-a trecut o mână prin părul negru răvăşit, gândindu-se.

— Nu ştiu dacă l-am văzut urcând pe scări.

— N-a urcat.

Hamish a făcut semn spre măsuţa din colţ, pe care lumânarea stătea întreagă în sfeşnic. Probabil că nici nu a pus piciorul în cameră.

Willa s-a plimbat agitată pe lângă fereastră, bătând cu degetele în nasturii de la jachetă.

— Hamish, du-te la Saint. Află dacă a auzit ceva. Poate că azi-noapte s-a dus în Strânsoare. Paj şi Auster, căutaţi în toate cârciumile de aici şi până-n toate colţurile oraşului. Eu şi Fable o să mergem la prăvălie după ce vorbim cu barmanul.

Într-o clipă au coborât scările şi, îndată ce au plecat, Willa a oftat îndelung şi i-au venit lacrimi în ochi.

— Ce te gândeşti să faci?

I-am privit chipul cu atenţie. Furia pe care o văzusem pe chei a dispărut şi a rămas numai frica.

— Mă gândesc să dau foc la tot oraşul până-l găsesc.

A trecut pe lângă mine şi am urmat-o pe scări, direct spre tejghea, unde barmanul aranja pahare verzi curate în rânduri ordonate. Willa a luat o sticlă de rachiu din faţa lui şi barmanul a ridicat privirea, urmărind-o cu coada ochiului.

— Ce-i, Willa?

Toate semnele de slăbiciune pe care le arătase la etaj au

dispărut într-o clipă şi în locul lor a apărut faţa aspră şi rece a unui comerciant.

— L-ai văzut pe West azi-noapte?

A destupat sticla şi a luat o gură mare.

Barmanul s-a rezemat pe tejghea, uitându-se când la mine, când la ea.

— Nu, de ce?

— Ai auzit pe cineva vorbind despre el?

În vocea ei se simţea un calm sinistru şi privirea îi era aproape pustiită.

— Nu fac comerţ cu bârfe, a răspuns barmanul şi a ridicat încă un pahar, ignorând-o.

— Acum o să faci.

A întins sticla în faţă şi a întors-o cu fundul în sus. Rachiul s-a vărsat pe tejghea şi a curs peste margine, pe scaune, adunându-se la picioarele noastre.

— Ce nai…?

S-a întins peste tejghea, dar Willa luase deja încă o sticlă şi a izbit-o de podea. S-a spart în jurul nostru şi am înţeles ce urmărea, înainte s-o facă. S-a răsucit pe călcâie şi a trecut pe lângă el, spre un felinar de pe perete în care ardeau trei lumânări. L-a luat din cui, ţinându-l în faţa ei.

— Willa…

Barmanul a ridicat mâinile, holbând ochii la felinar.

Atârna deasupra bălţii de rachiu de la picioarele Willei. Ştiam cu toţii ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi scăpat. Cârciuma s-ar fi aprins ca nişte vreascuri. Ar fi ars până la temelii şi incendiul s-ar fi extins atât de repede la toate clădirile adiacente, încât nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Izbucnirea unui incendiu într-un oraş ca ăsta ar fi însemnat moartea tuturor.

Vorbise serios – cum că va da foc la tot oraşul.

— Ai auzit pe cineva vorbind despre West azi-noapte? a repetat încet şi ceara de la lumânare picura pe pereţii de sticlă ai felinarului.

— Poate!

Barmanul a făcut un pas în faţă şi au început să-i tremure mâinile.

— Poate pe un trezorier de la vreo navă comercială.

— Pe cine?

— Nu ştiu. Jur. A întrebat doar dacă echipajul de pe *Marigold* înnopta aici.

— Şi ce i-ai spus?

Willa a înclinat capul într-o parte.

— Am spus că stăteaţi aici. Atât. Nimic altceva.

A înghiţit în sec.

— Îţi jur, nu ştiu nimic altceva.

— Parcă ziceai că nu faci comerţ cu bârfe, a spus Willa şi a fixat cu privirea flacăra albă. Dacă nu-l găsesc pe West până la apus, mă întorc aici. Şi, înainte să dau foc cârciumii, te pironesc de tejghea.

Barmanul a încuviinţat din cap înnebunit şi pe fruntea lui luceau stropi de transpiraţie. Willa era înfiorătoare, cu chipul ei frumos, mutilat de cicatricea cuţitului înroşit. A deschis uşiţa felinarului şi a suflat în lumânări, după care l-a scăpat pe jos şi felinarul s-a făcut bucăţi, împrăştiindu-se pe pardoseală.

— Haide!

A deschis uşa, inundând cârciuma cu lumină, şi am ieşit în stradă.

M-am luat după ea înapoi spre port. Am traversat aceleaşi cărări pe care am mers de dimineaţă, dar, de data asta, cu paşi repezi. Ghetele noastre pleoscăiau în noroi şi ne-am împins cu coatele printre oamenii înghesuiţi între clădiri până când ne-a găsit mirosul răcoros al mării, risipind duhoarea oraşului. Willa m-a condus departe de cheiuri, unde cocioabele din Waterside erau îngrămădite ca un labirint de clădiri aplecate şi putrede.

— Credeam că mergem la prăvălie, am spus eu, străduindu-mă să ţin pasul cu ea.

N-a răspuns, cotind când la stânga, când la dreapta, fără să privească în jur. Ştia precis unde merge.

Când s-a oprit înaintea unui toc de uşă gol, a vârât pumnalul înapoi în curea, a inspirat adânc şi s-a întors spre mine.

— Pot să am încredere în tine?

— Da, am spus eu, uimită că răspundeam atât de repede.

Nici n-am stat să mă gândesc puţin.

— Rămâne între noi două.

M-a privit în ochi un moment şi apoi a intrat, plecând capul pe sub prag.

— *Numai* între noi două.

Mizeria din oraş era şi mai cumplită în odaia întunecată şi strâmtă. Era un aer stătut şi respiram greu. Numai un scaun mic de lemn era lângă fereastră, unde un lighean şi o găleată pentru foc alcătuiau un fel de bucătărie.

— Mama?

Am înlemnit, cu gheata plutind peste treapta următoare.

— Hmmm? a răspuns o voce ascuţită.

Ochii mei s-au adaptat încet şi o siluetă de femeie subţire ca un băţ a apărut în colţul întunecat. Purta un şal violet peste umerii osoşi şi o dâră de ruj roşu peste buzele subţiri.

Willa s-a aplecat lângă ea, întinzându-i mâna, şi femeia a luat-o.

— Willa.

A zâmbit, clipind încet.

În viaţa mea văzusem o sută de femei ca ea în Waterside. Sărace, flămânde. Îşi vindeau trupurile comercianţilor care acostau peste noapte şi ajungeau cu burta la gură. De aceea era plin de copii în Waterside.

— Mama, a fost West aici? Azi-noapte? a întrebat Willa încet.

M-am uitat de jur-împrejur, căutând în încăpere vreun semn că fusese aici, şi ochii mi s-au oprit asupra unui coş cu napi aşezat în colţ, lângă un borcan cu peşti muraţi şi o cutie de ceai nedesfăcută. Poate că West îşi luase pe cap şi problemele mamei Willei.

— Mm-hmm.

Femeia a încuviinţat din cap, dar părea obosită.

— Când? Când a venit?

— Azi-noapte. Ţi-am spus.

S-a eliberat de mâna Willei şi s-a rezemat de perete, închizând ochii.

Willa s-a ridicat şi a căzut pe gânduri, măsurând podeaua cu ochii dintr-un capăt în altul.

— De ce să fi venit aici? am şoptit eu.

Willa s-a înroşit la faţă şi mi-a întors spatele, luând o pătură agăţată într-un cui pe perete şi întinzând-o peste trupul femeii.

— E prea slab, Willa. Trebuie să mănânce, a bâiguit ea.

— Ştiu, mamă, a şoptit ea. Culcă-te.

Willa a trecut pe lângă mine şi eu m-am holbat la femeie încă câteva clipe, privind cum i se lasă faţa. Pătuţul ei era vechi, cadrul abia se mai ţinea şi mica încăpere era goală, cu excepţia alimentelor.

Am ieşit după Willa, dar am găsit-o încremenită pe stradă.

Am aşteptat să se uite la mine.

— Ce căuta aici?

S-a foit pe picioare şi a băgat mâinile în buzunare.

— Are grijă de ea.

— De ce?

— Pentru că n-o face nimeni altcineva.

Atunci am priceput, expresia de pe chipul ei a dat-o de gol.

— E… West e fratele tău?

Nu a clipit. Nici nu a respirat.

Niciodată şi sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile şi persoanele la care ţii.

— Ceilalţi ştiu? am şoptit eu.

A plecat ochii. Se ascundeau până şi de echipaj.

— Dacă spui cuiva, te omor, a spus ea deodată, cu disperare. Nu vreau, dar o voi face.

Am încuviinţat scurt din cap. Înţelegeam secretele de genul ăsta. Astfel de informaţii puteau să-ţi răpească totul.

Willa a încremenit, privind peste umărul meu, şi m-am întors, întâlnind pe cărare, în faţă, un băieţel în picioarele goale, ascuns sub haine de bărbat. Şi-a frământat mâinile agitat, privind peste umăr, şi apoi s-a întors spre Willa.

Ca şi când ar fi avut un schimb secret de cuvinte, a luat-o brusc din loc şi Willa l-a urmat, alergând după el. Am

parcurs drumul întortocheat şi băiatul a dispărut iar şi iar după colţ, luându-ne-o înainte, până când am cotit după o cocioabă şi băiatul s-a oprit, a sărit pe marginea unui acoperiş ruinat şi s-a cocoţat pe el ca o pasăre. A arătat cu degetul spre un morman de lăzi răsturnate, apoi s-a ridicat peste zid şi a dispărut.

Am păşit în oaza de lumină care picta pământul umed şi am inspirat scurt când Willa a început să răscolească lăzile, aruncându-le pe jos. A înlemnit şi a căzut încet în genunchi când o mână răsfirată a apărut în lumina soarelui.

West.

Capitolul 27

AUSTER ŞI PAJ L-AU CĂRAT PE WEST ÎN SUS, PE scările din cârciumă, urmaţi îndeaproape de doctor, şi eu am tras păturile de pe pat. L-au aşezat pe el şi lumina lumânării i-a atins chipul. Îl bătuseră crunt, avea faţa umflată şi însângerată, dar nu aveam cum să vedem cât de grave erau rănile.

Doctorul şi-a lăsat geanta pe podea şi şi-a suflecat mânecile cămăşii, punându-se pe treabă.

— Apă, cârpe… a mormăit el, să aduci şi nişte rachiu.

Paj a încuviinţat încordat şi a dispărut pe uşă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Willa, aplecată peste West, atingându-i uşor cu mâna tăietura deschisă de la fruntea lui.

— Zola, a răspuns el strâmbându-se şi inspirând dureros când doctorul l-a palpat cu degetele de-a lungul coastelor.

Mai mult de atât probabil că nu avea să spună.

— N-ar fi trebuit să părăsim corabia. Mai ales după întâmplarea din Dern.

Ochii Willei au fugit la ai mei. West nu a spus nimic despre *Marigold,* dar trebuie să fi ştiut ce se întâmplase cu velele.

Paj s-a întors cu toate şi West a întins mâna după rachiu înainte ca Auster să apuce să scoată dopul, l-a dat pe gât şi a golit mica sticlă. S-a întins la loc, înălţând şi coborând pieptul, tresărind din cauza durerii.

Şi, de parcă abia acum m-ar fi văzut, a ridicat ochii subit şi mi-a întâlnit privirea.

— Ce cauţi aici?

Am încercat să zâmbesc, dar n-am fost prea convingătoare.

— Am venit să te adun de pe străzi.

Nu-mi plăcea să-l văd plin de sânge. Mi se strângea stomacul când îl vedeam aşa.

Am ieşit pe hol, înainte să mă trădeze expresia de pe faţă, şi am privit toată noaptea cum doctorul a lucrat la

lumina lumânării.

Podeaua era plină de bandaje folosite şi urme noroioase de paşi şi West a gemut şi a blestemat de fiecare dată când l-au atins mâinile doctorului. Când s-a aplecat asupra lui din nou, West l-a îmbrâncit şi aproape că l-a doborât de pe scaun.

Auster a râs lângă mine, ştergând dâra de sânge de pe tatuajul cu şerpi încolăciţi de la braţul lui West, dar râdea cu jumătate de gură. Echipajul nu se depărtase de West nici cu cinci metri de când îl urcaseră pe scările hanului şi pe fiecare chip se citea o nelinişte tăcută.

West s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a mutat picioarele peste marginea patului, aplecându-se în faţă pentru ca doctorul să-i poată coase rana de după umăr. Pielea care se întindea pe spatele şi pe braţele lui arăta şi mai aurie în lumina caldă, dar era plină de vânătăi albastre şi negre, ca nişte pete de cerneală pe stofa unei haine.

— Câţi ani aveai când te-a luat Saint? am şoptit eu, apropiindu-mă de Willa.

A oftat îndelung, privindu-şi ghetele, ca şi când s-ar fi întrebat dacă să răspundă.

— Nu m-a luat.

— Atunci cum ai ajuns pe *Marigold?*

— Din cauza nenorocitului ăstuia.

A arătat cu bărbia spre West.

— Un comerciant l-a primit când era un vagabond de nouă ani din Waterside şi, după un an, s-a întors să mă ia şi pe mine. M-a adus pe navă pe furiş, în toiul nopţii, şi a doua zi dimineaţă, când deja eram în larg, s-a prefăcut că descoperă un pasager clandestin.

A zâmbit trist.

— L-a convins pe timonier să mă accepte, pentru că eram mică şi puteam să mă urc pe arbori mai repede ca oricine altcineva.

La asta se referise Willa când a spus că nu ducea viaţa asta din propria-i alegere. West o alesese în locul ei.

— Şi s-a lăsat înduplecat?

Willa a ridicat din umeri.

— Nu m-a aruncat peste bord. A spus să învăţ să supravieţuiesc, că altfel nu aveam ce căuta pe mare.

— Te gândeşti vreodată că mai bine nu te-ar fi luat pe corabie? am şoptit eu.

— În fiecare zi, a răspuns ea fără ezitare. Dar n-a vrut să mă părăsească în Waterside. Şi acum nici eu nu vreau să-l părăsesc pe *Marigold.*

Blestemul ăsta îi fereca pe toţi cei din Strâmtori care iubeau pe cineva. Dincolo de uşa întredeschisă l-am văzut pe West strângând din ochi când doctorul a rupt firul cu care-l cosea.

— Dar care-i treaba cu tine şi cu Saint? m-a întrebat Willa pe un ton coborât.

M-am îndreptat de spate.

— Adică?

— Adică de ce ai vrut să traversezi Strâmtorile ca să munceşti în echipajul unui om ca el? Doar nu ai crezut sincer că o să te primească.

Am privit-o fix, strângând din dinţi.

— Am…

Doctorul a ieşit pe uşă cu geanta strânsă la piept şi a coborât scările bombănind, cu cămaşa lui albă pătată acum cu sânge proaspăt. Dincolo de uşă, West se ţinea cu o mână de coaste şi golea încă o sticlă de rachiu.

— Veniţi încoace, a răsunat vocea lui aspră pe hol.

Echipajul a intrat unul după altul în camera înghesuită, uitându-se toţi la West. Era curăţat în mare parte, dar era plin de cusături şi vânătăile se agravau. Dacă ar fi rămas încă vreo două zile în labirintul din Waterside, poate că acolo şi-ar fi dat ultima răsuflare.

— Spuneţi.

Şi-a atins colţul buzei umflate cu pumnul.

Hamish a inspirat adânc şi apoi a răspuns:

— Velele nu pot fi recuperate. Dacă le-am petici, ar ceda la prima furtună. Şi, după ce am pierdut stocul de marfă, nu mai avem destui bani ca să pornim iar pe apă.

West a căzut pe gânduri, privind pe lângă noi.

— Dacă ne-am împrumuta până la Sowan?

Hamish a clătinat din cap.
— Nimeni nu ne va împrumuta atâţia bani.
— Arată-mi.
A întins mâna şi Hamish i-a dat carnetul.
Am aşteptat în tăcere în timp ce West frunzărea paginile, plimbând degetul de-a lungul şirurilor de cifre. Când a închis-o, în sfârşit, a oftat.
— Mă duc la Saint.
— Nu, a spus Willa şi braţele i-au căzut brusc în lături. Deja eşti dator.
— Şi o să-mi extind datoria.
— Nu, West, a repetat ea.
— Vrei să ajungi iar să navighezi cu orice echipaj dispus să te primească? s-a răstit el.
Willa a mijit ochii.
— Nu. Dar aşa măcar poţi să-i dai corabia înapoi. Şi sunteţi chit.
— Şi să pierd *Marigold?*
S-a holbat la ea uluit.
— E mai bine decât să pierzi şi ultima fărâmă de suflet care ţi-a mai rămas. N-ai mai scăpa niciodată de aşa o datorie.
West s-a uitat la ceilalţi.
— Voi ce credeţi?
Hamish a răspuns primul.
— Sunt de acord cu Willa. Dar şi tu ai dreptate. Singura cale de scăpare e la Saint.
Auster şi Paj au încuviinţat din cap, evitând privirea mânioasă a Willei.
West s-a ridicat în capul oaselor gemând, cu mâna din nou pe albastrul întunecat care i se întindea pe coaste.
Willa s-a apropiat ca să-l sprijine.
— Unde mergi?
— În Strânsoare. O să ne împrumutăm de la Saint şi o să căutăm altă scăpare din dezastrul ăsta.
— Mmm… nu cred că e nevoie să mergi în Strânsoare ca să vorbeşti cu Saint, a spus Auster, rezemându-se de tocul ferestrei şi holbând ochii.

M-am dus lângă el şi am privit în stradă peste umărul lui. În lumina stinsă lucea o siluetă purtând albastrul bogat al unei haine scumpe şi o mare de oameni se despica înaintea lui.

Saint.

— Ieşiţi, a spus West şi şi-a trecut mâna prin părul ciufulit, prinzându-l după urechi.

Willa m-a luat de braţ şi a traversat încăperea cu mine.

— Stai!

M-am zbătut, dar Paj m-a luat de celălalt braţ şi m-a târât pe hol.

— Vrei să înrăutăţeşti situaţia? s-a răstit Willa.

A deschis uşa de la camera alăturată şi m-a împins înăuntru.

— Se poate mai râu de atât?

M-am smucit din strânsoarea ei şi Paj a închis uşa, lăsându-ne în întuneric.

Willa a aprins lumânarea de pe masă şi am ascultat cum rumoarea din cârciumă s-a stins, după care nişte paşi grei au tropăit pe scări.

— La o parte! a răsunat pe hol vocea adâncă a lui Saint şi uşa s-a izbit de perete.

Eu şi Willa am lipit urechile de peretele din scânduri subţiri care despărţea camera noastră de a lui West şi s-a lăsat o tăcere stingheră, făcând bătăile inimii mele să-mi sune în tâmple.

— Asta crezi tu că înseamnă să fii timonier?

Saint a vorbit pe un ton calm, dar rece.

Am păşit încet de-a lungul peretelui, până când am găsit o crăpătură prin care intra lumina. Am strâmbat buzele când am dat cu ochii de West. Se ţinea drept lângă fereastră, cu fruntea înălţată, în ciuda durerii care cu siguranţă îl chinuia. Îl privea pe Saint în ochi, fără clintire.

— Am avut o înţelegere când ţi-am dat corabia *Marigold.*

— Nu mi-ai dat corabia *Marigold,* l-a întrerupt West.

— Poftim?

— Nu mi-ai *dat* corabia *Marigold,* a repetat el.

Saint s-a holbat la el.

— Ţi-am dat o oportunitate – şansa să fii timonier al propriului tău echipaj şi să-ţi începi propria afacere de comerţ. În loc de asta, corabia mea zace în port cu velele rupte şi echipajul tău te adună pe jumătate mort din Waterside.

— Zola...

— Nu vreau să vorbim despre Zola. Vreau să vorbim despre *tine,* a ridicat Saint vocea. Dacă ai probleme cu alţi comercianţi, le rezolvi.

— Da, domnule.

— Întoarce-te pe mare şi caută o cale să rezolvi registrele alea.

West a plecat ochii în podea.

— Nu pot.

Saint a încremenit.

— Poftim?

— Nu mai am bani să cumpăr vele noi. După furtună.

Saint a mijit ochii ca un şarpe şi i s-au umflat nările.

— Vrei să-mi spui că eşti imobilizat?

West a încuviinţat din cap scurt.

— Şi vrei să-ţi fac eu rost de vele noi?

— Adaugă-le la datoria mea.

— Nu, a şoptit Willa lângă mine.

După o clipă, Saint a spus şi el:

— Nu.

West a ridicat ochii, evident surprins de răspunsul lui.

— Nu-ţi aduci mizeria la uşa mea şi nu o cureţi pe banii mei. Dacă nu eşti în stare să rezolvi problema, nu ai ce căuta pe nava aia.

Muşchii din obrajii lui West s-au strâns, dar şi-a stăpânit furia care-i zvâcnea sub piele.

— Am treabă şi tu îmi stai în drum, a mai spus Saint şi marginile hainei i s-au învârtit în jurul ghetelor când s-a întors, dar apoi s-a oprit, cu mâna pe zăvorul uşii. Şi dacă cumva aud că a aflat cineva despre marfa pe care ai adus-o de la Jeval, o să-ţi găseşti echipajul împrăştiat în bucăţi în tot oraşul.

West a încordat mâinile pe curea.

— Despre asta e vorba? Despre *ea?*

Senzaţia de foc s-a zbătut în pieptul meu şi brusc mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia.

— Deci asta e o pedeapsă, a spus West şi a făcut un pas spre Saint.

— Spune-i cum vrei. Sarcina ta e să faci ce-ţi spun. Nu faci nicio mişcare fără aprobarea mea. Dacă nu-ţi convin condiţiile astea, află că pe cheiurile astea sunt o sută de oameni dispuşi să-ţi ia locul.

— Dacă n-o luam de pe Jeval, în clipa asta ar fi legată de recif, cu oasele curăţate.

— Fable ştie să se descurce, a spus Saint pe un ton aspru.

Willa s-a întors spre mine holbând ochii.

— Atunci pentru ce am pierdut atâţia bani mergând pe insula aia o dată la două săptămâni în ultimii doi ani? Amândoi ştim cine s-ar fi ales cu gâtul tăiat dacă păţea ceva. Am adus-o aici ca să salvez vieţile amândurora.

Tatăl meu a strâns din dinţi şi greutatea furiei lui umplea tot aerul.

— Nu vreau să te mai văd până nu rezolvi mizeria asta. Altfel, nu Zola va veni după tine. Eu voi veni. Şi eu nu te voi lăsa respirând.

Uşa s-a izbit din nou, făcând pereţii să tremure, şi paşii lui Saint s-au retras în jos, pe scări. M-am dus la fereastră şi l-am văzut ieşind în stradă. Şi-a încheiat meticulos nasturii de la gulerul hainei şi a dispărut în întuneric fără să privească în urmă.

Willa a strâns braţele la piept, uitându-se la mine, şi ceilalţi au apărut în spatele ei, în pragul uşii.

— Ai să ne spui ceva?

— Da, am oftat. Trebuie să vorbim.

Capitolul 28

WEST ERA LA FEREASTRĂ CÂND AM INTRAT PE uşă, cu ochii la stradă.

— West…

Willa a întins mâna spre el, dar s-a ferit de atingerea ei.

— N-o să ne împrumute banii. Putem folosi miza.

Toţi au tăcut, cu ochii la el.

— Nu putem, a spus Auster. Am convenit să n-o folosim niciodată.

— Am jurat, a şoptit Paj în spatele lui.

O tăcere subţire s-a lăsat între noi şi a fost prima oară când am simţit cele mai discrete fisuri în zidul echipajului.

— Ce-i miza? am întrebat eu.

— E vorba de banii pe care i-am strâns dintr-o afacere separată de care ne ocupăm. Sunt pentru… vremurile de după.

Spre surprinderea mea, cel care a răspuns a fost Hamish. Poate pentru că nu mai avea importanţă.

— Vremurile de după?

A dat jos ochelarii de pe faţă şi i-a lăsat să-i atârne de degete.

— De după ce ne vom fi achitat faţă de Saint.

— Numai dacă ne dăm acordul cu toţii, s-a corectat West. Avem destui bani ca să cumpărăm vele şi să acoperim pierderile din timpul furtunii.

Se străduia să pară sigur pe sine.

— Pot plăti o navă să mă ducă mâine la insulele de coral.

Desigur. Insulele de coral erau un depozit secret.

Toate echipajele aveau aşa ceva. Era o prostie să ţii tot avutul într-un singur loc, de vreme ce navele se puteau scufunda şi birourile din oraşe puteau fi jefuite când erai plecat pe mare. Orice echipaj cât de cât întreg la minte avea mai multe depozite secrete în care îşi ţinea banii.

— Ne-au trebuit doi ani ca să strângem atâţia bani, a spus Willa.

West a ridicat din umeri.

— E singura opţiune.

Dar nu era adevărat. Şi, dacă eram într-adevăr hotărâtă să încerc să obţin un loc în echipaj, acum aveam şansa cea mai bună. Am băgat mâna în jachetă, dibuind dragonul de mare cu degetele, şi am deschis gura, cu un gol în stomac.

— Nu e singura opţiune, am spus eu, întâlnind privirea lui West.

În camera s-a lăsat iar tăcerea şi pielea mi s-a aprins când au întors ochii la mine. Spunând-o, nu mai aveam cale de întoarcere.

— Ce? m-a întrebat Hamish bănuitor.

— Ştiu o altă cale de a rezolva problema, am spus eu, îndreptându-mă de spate. Dacă o vreţi.

Hamish şi-a pus ochelarii la loc.

— La ce te referi?

— Primiţi-mă pe *Marigold* ca dragor şi eu o să vă fac rost de vele, am spus eu şi cuvintele au curs într-o singură răsuflare.

— Nu, a răspuns West categoric.

Dar Willa a devenit curioasă.

— Şi cum o să faci mai exact?

— Are importanţă? Pot să vă iau vele. Dacă mă faceţi dragorul vostru, o să vă fac rost de suficienţi bani cât să vă puteţi achita pe loc faţă de Saint.

Auster s-a desprins de perete.

— Ce tot vorbeşti?

— Ăsta-i târgul.

Încă eram cu ochii la West.

— Nu, a repetat el, de data asta cu un licăr de mânie.

Willa s-a uitat când la mine, când la el.

— De ce nu? Dacă ştie cum să…

— Nu există nimeni mai potrivit pentru echipajul ăsta. Sunt un dragor priceput, am adăugat eu.

— Nu!

Am tresărit, făcând un pas în spate. Ceilalţi s-au privit între ei derutaţi.

Willa s-a holbat la el.

— Nu avem dragor. Spune că o să pună banii pentru vele

şi că o să ne ajute să ne eliberăm de Saint. Şi răspunsul tău e *nu?*

— Chiar aşa. Nu o primim.

— De ce nu? a insistat Willa.

I-am dat lui West o ultimă şansă, lăsând tăcerea să se aştearnă din nou. Secretul îmi ardea în gâtlej ca rachiul în care mă înecasem cu numai o noapte în urmă. Era ceva ce nu am mai spus niciodată cu voce tare. Ceva ce am jurat că n-o spun niciodată. Dar Saint îşi încălcase promisiunea faţă de mine. Mi-a lăsat *Ciocârlia,* dar nu mi-a dat ce era al meu. Nu mi-a dat ce-mi datora.

Acum aveam să-mi încalc şi eu promisiunea.

— N-o face, a şoptit West, citindu-mi gândurile.

— Saint e tatăl meu.

Încordarea din cameră a atins noi culmi şi un fior mi-a alunecat pe piele. Nu puteam să mai retrag cuvintele astea niciodată.

— Ce naiba… a exclamat Willa.

— De aceea a venit West pe Jeval o dată la două săptămâni. De aceea aţi cumpărat pyre de la mine şi numai de la mine. Saint v-a pus să-i purtaţi de grijă fiicei pe care a abandonat-o la capătul Strâmtorilor. Abia la Dern am înţeles că munceaţi pentru el.

Mi-am dat seama după expresiile lor că au înţeles că era adevărat. Era o poveste prea smintită ca să nu fie adevărată.

— Când i-a dat corabia *Marigold* lui West, înţelegerea mă viza şi pe mine. Şi ai dreptate, am spus întorcându-mă spre Willa. V-aţi vândut sufletul unui om fără suflet. Nu veţi achita *Marigold* niciodată. Mereu va găsi o cale să vă îndatoreze. Aşa face el.

— Dacă Saint e tatăl tău, atunci…

Vocea Willei s-a stins.

— Mama mea a fost Isolde. De aceea pot să fac ce fac cu pietrele preţioase.

— Eşti un mag al nestematelor.

Am încuviinţat din cap.

— N-o să fii dragor pe *Marigold,* a spus West pe un ton

egal, dar arăta de parcă îşi folosea şi ultimii stropi de energie rămaşi. Saint n-ar permite asta în veci. Şi, chiar dacă şi-ar da acordul, o să ne taie beregatele la toţi dacă păţeşti ceva.

Dar, alături de el, Auster părea amuzat.

— Ţie ce-ţi iese?

Am foit picioarele, înghiţindu-mi ruşinea.

— Nu mai am nimic. Saint nu mă vrea.

S-au uitat toţi la mine cu ochii căscaţi.

— Dacă mă primiţi, o să fac ca *Marigold* să se întoarcă pe mare şi o să umplu cala cu destui bani cât să vă plătiţi toate datoriile. Asta e oferta mea.

— Cum o să faci una ca asta? a întrebat Hamish, atent să evite privirea lui West.

— Am ceva. Ceva despre care nu ştie nimeni. Ne aşteaptă sub ape s-o luăm.

— Ce anume? a spus Paj în sfârşit.

— Nu vă spun decât dacă acceptaţi propunerea mea.

Paj a oftat.

— Nu ajunge să dragăm un recif ca să scăpăm de beleaua asta, Fable.

— Nu-i vorba de un recif. Şi ajunge fără doar şi poate ca să-l plătiţi pe Saint.

Buzele Willei s-au întins într-un zâmbet şi ochii i-au strălucit.

— Lăsaţi-ne, a spus West şi s-a întors cu faţa la fereastră.

Văzând că echipajul nu se clinteşte, a strigat:

— Lăsaţi-ne!

Ceilalţi au ieşit pe rând, fără niciun cuvânt. Am pus zăvorul şi m-am rezemat de uşă, privindu-l. Cusăturile îi şerpuiau pe umăr şi dispăreau, continuând sub omoplat. Până şi în postura asta, era chipeş.

— Cum funcţiona? am întrebat eu încet.

West a privit în stradă şi numai jumătate din chipul lui se vedea în lumină.

— Ce anume?

— Cumpăraţi pyre de pe Jeval, îl vindeaţi la Dern şi-i dădeaţi profitul lui Saint?

A clătinat din cap.

— Nu i-am dat profitul. Nu-l voia.

— Adică l-ai păstrat?

— E în depozit. Toţi banii. Banii pe care ţi i-am dat când am sosit la Ceros au venit de acolo.

Deci pentru asta ne opriserăm pe insulele coral, în drum spre Dern.

— Atâta vreme am crezut că îmi croiam drumul de una singură. Credeam că învăţasem să supravieţuiesc, am şoptit eu.

— Chiar aşa e.

— Nu-i adevărat. Pe insula asta m-am salvat de la foamete numai datorită ţie.

Cuvintele mele au părut să-l stânjenească. A coborât ochii la podea, între noi.

— Puteai să-l minţi pe Saint şi să nu fi venit. N-ar fi aflat niciodată.

— Nu i-aş face una ca asta.

— Şi totuşi te ocupi de afaceri proprii şi câştigi pe seama registrelor lui?

— Asta e altceva, a spus el simplu.

— Doar nu-l admiri pe bărbatul care vă are la degetul mic?

— Nu ai cum să înţelegi, a mormăit el.

— Eşti convins?

A părut să se gândească sincer la întrebarea mea înainte să răspundă.

— Un comerciant m-a luat din Waterside şi m-a urcat pe o navă când aveam nouă ani. M-a învăţat tot ce ştiu despre navigare şi comerţ, dar era un om rău. Saint m-a cumpărat de pe nava aia şi m-a luat pe a lui. E un ticălos, dar numai datorită lui nu răzuiesc scoici de pe carene în port şi nu putrezesc pe fundul mării.

Nu voiam să-mi închipui la ce se referea West când spunea că comerciantul era un om rău. Îmi dădeam seama din felul în care înghiţea printre cuvinte că-i era ruşine de ceea ce i s-o fi întâmplat.

— Aşa s-a convins că putea să aibă încredere în tine, am

spus eu. Se pricepe la asta – are grijă ca toată lumea să-i fie îndatorată atât cât trebuie, nici mai mult, nici mai puţin.

— E deştept.

Am clătinat din cap.

— Cum poţi să-l aperi după ce a făcut ce a făcut adineauri? S-a dezis de tine.

— Pentru că avea dreptate. Eu sunt cel responsabil pentru echipajul şi nava mea. Şi nu s-a dezis de noi; doar că n-o să ne scape de la ananghie.

M-am holbat la el, fără cuvinte. West chiar îi lua apărarea.

— Ai dreptate – îl admir. Comercianţii din Marea Nenumită se aşteaptă ca, în cele din urmă, Strâmtorile să le cadă în mâini. Saint le dovedeşte că putem să ne ţinem pe poziţie.

N-aş fi recunoscut-o în veci, dar o parte din mine era mândră, chiar dacă restul îl ura. Şi în clipa aceea mi-am dat seama că West era, poate, singura persoană care înţelegea cum aceste două sentimente puteau exista laolaltă.

— În cât timp o să vă puteţi achita faţă de el?

Nu a răspuns.

— În cât timp?

West a ridicat mâna şi s-a prins iar de coaste, ca şi când l-ar fi durut. Nu pricepeam cum de se ţinea pe picioare.

— Şaisprezece ani.

Am făcut un pas spre el şi am aşteptat să mă privească în ochi, după care am spus:

— Şaisprezece ani sau o singură noapte?

— Ce?

— Poţi să petreci şaisprezece ani punând ban pe ban ca să-ţi plăteşti datoria faţă de Saint. Sau poţi s-o faci într-o singură noapte. Împreună cu mine. Gata cu munca de corabie-umbră. Gata cu rapoartele şi spionajul şi cu ordinele de genul celor pe care le-ai îndeplinit la Sowan.

A încremenit şi mi-am dat seama că vorbele mele l-au rănit. Nu voia să aflu ce se întâmplase la Sowan.

— Nu pot să te iau, Fable, a repetat el, trecându-şi o mână prin păr şi strângându-l de pe faţă.

— Crezi că nu m-aş descurca.
— Ai locuit patru ani pe Jeval. Ştiu sigur că te-ai descurca.
— Atunci care-i problema? Saint?
Şi-a privit ghetele, cu maxilarul zvâcnind.
— Saint are singura afacere din Strâmtori cu rute pe Marea Nenumită, de când navele lui Zola au fost oprite. E singurul concurent legitim al comercianţilor din Bastian. E un statut pentru care orice comerciant din Strâmtori ar fi dispus să-şi taie braţul şi, dacă cineva ar afla cine eşti, toţi ar încerca să se folosească de tine împotriva lui Saint.
Era o observaţie corectă. Dar, până să pot răspunde, a început să vorbească din nou.
— Dar, mai mult de atât, nu am încredere în tine.
— Ce?
— Tocmai ai încercat să întorci împotriva mea propriul meu echipaj.
Am căscat gura.
— Am…
— I-ai manipulat pe singurii oameni din viaţa mea în care am încredere. Depind de ei.
— Nici n-ai binevoit să mă asculţi. Mi-am dat seama că, aflând cine sunt, o să asculte ce am de zis.
— Nu aşa funcţionează echipajele.
A oftat îndelung.
— Atunci învaţă-mă tu.
West a băgat mâinile în buzunare, tăcând câteva momente.
— Dacă ai fi nevoită să alegi între noi şi Saint, l-ai alege pe Saint.
Am râs.
— De ce să fac una ca asta? El nu m-a ales niciodată.
— Vrei să navighezi pe *Marigold* numai pentru că Saint te-a refuzat, a încercat el din nou.
— Iar tu eşti timonier pe *Marigold* numai pentru că Saint te-a ales ca timonier pe corabia lui umbră. Nu are importanţă cum am ajuns aici, West. Suntem aici. Am nevoie de cineva căruia să-i pot încredinţa viaţa *mea.*
A strâns sever din buze.

— Tu nu ai încredere în mine, dar eu am încredere în tine, am spus coborând vocea.

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine.

Am încrucişat braţele la piept, luându-mi ochii de la el.

— Te-ai întors.

— Ce spui?

— În fiecare noapte am stat pe culmile din Jeval, deasupra ţărmului, închipuindu-mi velele navei tatălui meu la orizont. Sperând că o să se întoarcă după mine.

Am făcut o pauză.

— Nu s-a întors – tu te-ai întors.

Atunci a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea.

— Vreau să fiu dragor pe *Marigold.* Vreau să vă scap de Saint.

West s-a rezemat de peretele din spatele lui, scărpinându-şi bărbia.

— Nici n-ar fi trebuit să te las să urci pe *Marigold.*

— Ce importanţă au cele întâmplate pe Jeval pentru situaţia de acum?

— Cea mai mare importanţă.

— Tocmai i-ai spus lui Saint că m-ai luat cu tine ca să-ţi salvezi pielea.

— Te-am luat de pe Jeval pentru n-am vrut să te las acolo, a izbucnit el. *Nu puteam* să te las acolo.

Erau primele cuvinte pe care mi le adresa în care simţeam greutatea adevărului.

Am încercat să-l citesc, studiind umbrele care-i dansau pe faţă, dar se vedeau numai unele părţi din el, ca de obicei. Era mereu rupt în bucăţi, niciodată întreg.

A tăcut un timp şi apoi a făcut un pas spre mine.

— O să votez să te primim ca dragor.

Căldura lui s-a strâns în jurul meu.

— Dacă-mi spui că înţelegi un lucru.

— Ce anume?

Ochii lui mi-au cercetat chipul.

— Nu-mi permit să ţin la altcineva, Fable.

Sensul cuvintelor lui a umplut spaţiul mic dintre noi şi mi-a dat senzaţia că pereţii se strângeau în jurul meu. Pentru

că ştiam de ce a spus asta. Se vedea în felul în care ochii îi cădeau uneori la gura mea când se uita la mine. În felul în care vocea i se îngroşa puţin când îmi spunea numele. Votând să fiu primită în echipajul lui, West îşi asuma un alt fel de risc şi acum, în momentul acesta, îmi îngăduia să-l văd.

— Spune-mi că înţelegi.

A întins mâna între noi, aşteptând.

Nu era doar o recunoaştere a unui adevăr. Era un contract.

Aşa că i-am întâlnit privirea, i-am strâns mâna şi, fără niciun tremur în voce, i-am spus:

— Înţeleg.

Capitolul 29

UN SINGUR FELINAR LUMINA *MARIGOLD* CÂND am traversat cheiul pe întuneric.

Corăbiile pustii pluteau în port ca nişte uriaşi adormiţi, echipajele se înecau cu băutură în oraş şi numai muncitorii din port plătiţi să păzească bazinele erau aici. Până şi Waterside părea pustiu, feţele mici care de obicei se aliniau pe străduţele dosnice dispăruseră. Ceros părea mult mai mic în întuneric, dar eu mă simţeam mai mare în interiorul lui.

Ajungând la bazinul în care era ancorată *Marigold,* ghetele mele s-au oprit pe pata de sânge de pe chei unde dimineaţă zăcuseră cele două trupuri. Fusese curăţată minuţios, dar urme roşii intraseră în lemn. Încă îi vedeam, le vedeam siluetele chircite în soare, şi m-am întrebat cine au fost. Probabil oameni sărmani care lucrau cu noaptea ca să câştige nişte bani în plus. Era un sfârşit jalnic, să mori prins la mijloc în conflictul altora.

Scara era coborâtă şi mă aştepta, iar eu am privit în sus şi am pus mâinile bandajate pe trepte. Mă aşteptasem să nu mai pun niciodată piciorul pe puntea corabiei *Marigold,* dar acum avea să devină căminul meu. Echipajul ăsta avea să devină familia mea. Şi, aşa cum vântul îşi schimba direcţia înaintea celor mai imprevizibile furtuni, simţeam că totul avea să se schimbe.

Am încălecat balustrada şi am văzut că ceilalţi deja se adunaseră pe punte, în cerc, în jurul timonei. Arborii pleşuvi se înălţau deasupra noastră ca nişte schelete, întinzându-se în negură până când dispăreau. Pânza sfâşiată zăcea acum în cală, făcută sul.

West stătea cu ochii la punte când am ocupat un loc lângă Willa şi în postura lui se citea încordarea. Îşi dăduse acordul, dar fără tragere de inimă, iar asta mă rănea mai mult decât aş fi fost dispusă să recunosc.

— Eşti sigură, dragorule?

Willa s-a aplecat şi s-a împins cu braţul în braţul meu.

M-am uitat la West şi, preţ de o clipă, mi-a întâlnit ochii.

— Sunt sigură.

Şi chiar eram. Nu era vorba doar despre faptul că nu mai aveam unde să merg. Din acea primă noapte în care dormisem în hamacul liber de sub punte, am simţit că era un loc aici pentru mine. Mă potriveam. Chiar dacă West nu mă voia în echipaj, puteam să-mi găsesc un loc lângă cei cinci. Puteam să am încredere în ei. Şi pentru mine era suficient. Era mai mult decât suficient.

Auster şi-a dat jos căciula de pe cap, lăsându-şi părul liber să-i cadă pe umeri, şi a întins-o în mijlocul cercului cu susul în jos.

M-am holbat înăuntrul ei şi mi s-a pus un nod în gât.

Willa a luat un singur ban de la curea.

— Eu zic s-o lăsăm pe loaza asta de dragor jevalez să navigheze pe *Marigold.*

A zvârlit moneda în aer şi aceasta a lucit în lumina felinarului, aterizând în căciula lui Auster.

— Chiar dacă e o piază rea.

— N-am nimic împotrivă, a spus Paj, care a prins un ban între degete şi l-a aruncat peste cel al Willei.

A urmat Auster, care mi-a făcut cu ochiul.

— Nici eu.

Hamish a scos un ban de la vestă, cu ochii la mine. Pe faţă i se citea clar nehotărârea.

— Ce căuta fata lui Saint pe Jeval?

M-am foit şi am băgat mâinile în buzunarele jachetei.

— Poftim?

— Dacă vrei să avem încredere în tine, vreau să ştiu povestea. Cum ai ajuns pe Jeval?

— Nu-i nevoie să ştim, l-a avertizat West pe Hamish din ochi.

— Eu vreau să ştiu.

— M-a abandonat acolo, am spus eu, simţind că mi se strânge gâtlejul. După noaptea în care s-a scufundat *Ciocârlia,* m-a abandonat pe Jeval.

Au tăcut, plecând ochii. Nu ştiam poveştile lor, dar mă gândeam că nu erau mult mai fericite decât a mea. Nu

eram atât de naivă încât să-mi plâng de milă. Strâmtorile erau ca muchia unui cuţit. Nu puteai să trăieşti aici fără să te tai. Şi nu mai găseam de cuviinţă să-mi fie ruşine de locurile din care veneam. Vremurile acelea erau apuse.

Hamish a încuviinţat din cap, aruncând banul în căciulă, şi toţi s-au întors spre West. Era tăcut, păsările mării ţipau în întuneric în spatele lui şi m-am gândit că poate se răzgândise şi avea de gând să piardă votul înaintea echipajului.

Când în sfârşit a ridicat mâna, luciul unei monede îi sclipea între degete. A pus-o în căciulă fără zgomot.

Apoi cuvintele lui au răsunat în tăcere. Mă accepta. Primea banii mei ca să salveze *Marigold.* Dar nimic mai mult.

— Adu rachiul, Willa.

Auster mi-a pus căciula în mâini şi am privit în ea.

Tradiţia era ca fiecare membru al unui echipaj să dea câte un ban noului venit, în semn de bună-credinţă. Văzusem echipajele tatei făcând asta de multe ori. Dar din ziua în care am pus piciorul pe Jeval prim oară nu mi se mai dăruise nimic. Nici măcar o dată. Nu m-am mai deranjat să-mi stăpânesc lacrimile. Alunecau pe faţa mea una după alta şi am strâns căciula la piept.

Ca o pasăre istovită zburând peste marea cea mai pustie, găsisem în sfârşit un loc de aterizare.

Willa a destupat una dintre sticlele albastre ca cerneala luate de la cârciumă, Paj a împărţit paharele pe măsură ce se umpleau şi rachiul se revărsa pe puntea de sub picioarele noastre. Le-am dat pe gât în acelaşi timp, terminând rachiul dintr-o înghiţitură, şi echipajul a izbucnit în urale. Băutura m-a ars pe gât şi am tuşit, râzând.

— Cât? am întrebat eu, întorcând paharul gol în mână.

— Ce anume?

Willa şi-a umplut paharul din nou.

— Câţi bani ne trebuie pentru vele?

Hamish a părut puţin surprins de întrebare, dar a scos carnetul din vestă. A luat felinarul agăţat de arbore şi l-a aşezat între noi, pe punte, deschizând carnetul la ultima

pagină scrisă, iar noi ne-am ghemuit în jurul lui, cu chipurile aprinse de lumina slabă. Scrisul se înşiruia în rânduri pe pergament, cu numerele din coloana dreaptă grupate în sume.

— După ce plătim echipa de reparatori şi recuperăm pierderile din timpul furtunii, ne vor trebui cel puţin opt sute pentru vele.

— Opt sute? a întrebat Paj neîncrezător.

— Sunt aproape sigur că atât va trebui să oferim ca să înduplecăm un velar să ne ajute. Niciunul nu vrea să se pună rău cu Zola.

— Aşa e, a spus West.

Rachiul din venele mele nu a îmblânzit efectul acelei sume usturătoare. Mă aşteptasem să fie scumpe, dar nu bănuiam că vor costa chiar atât de mult. Speram ca planul să-mi iasă şi aşa.

— Poţi să faci rost de ei sau nu?

Hamish a ridicat ochii din carte şi lumina s-a răsfrânt în ochelarii lui.

— Pot.

Willa a răsucit dopul în gâtul sticlei şi a aşezat-o între noi.

— Nu ne-ai spus cum anume.

— Contează cum?

— Nu neapărat.

A ridicat din umeri.

— Totuşi aş vrea să ştiu.

— Saint o să plătească velele.

Ochii lui West au fugit la mine şi Paj şi-a dres glasul.

— Saint?

— Chiar aşa.

— Şi cum o să-l convingi?

Willa părea evident amuzată.

— Am un lucru pe care şi-l doreşte. Pentru care ştiu că va da orice.

N-au întrebat despre ce era vorba, dar citeam pe chipurile lor că ideea îi neliniştea. Saint era deja supărat pe ei din cauza întâmplării cu Zola. Imediat ce ar fi descoperit că l-am manipulat ca să repar *Marigold,* probabil că ne-ar fi

luat gâturile.

— Te joci cu focul, Fable, a spus Willa, dar zâmbetul neastâmpărat de pe buze i-a apărut şi în ochi, făcându-i să sclipească.

Mi-am dat seama că şi West gândea la fel, dar veselia îi lipsea de pe chip. Se uita în paharul lui gol, pe a cărui sticlă verde juca lumina. Tăietura care se întindea pe fruntea lui era ascunsă sub păr, dar toată partea stângă a feţei era încă umflată şi unul dintre ochi era congestionat.

Echipajul ăsta avea probleme şi înainte să fi pus eu piciorul pe corabia lor şi mă întrebam dacă nu cumva eu eram furtuna care în cele din urmă avea să-i scufunde.

Capitolul 30

ÎNCĂLCASEM PROMISIUNEA FĂCUTĂ LUI SAINT, dar încă trăiam după regulile lui.

Zorii se revărsau după culmi şi eu stăteam între două clădiri, urmărind podul. Dacă aveam dreptate, ghetele lui Saint ar urma să calce scândurile de lemn în orice clipă, în drum spre cârciuma lui Griff. Când eram mică, dacă nu eram plecaţi pe mare, Saint bea ceai la Griff în fiecare dimineaţă, înainte de răsărit.

M-am gândit că poate Saint s-a schimbat în anii trecuţi de la ultima noastră întâlnire. Dar, dacă a rămas acelaşi comerciant fără scrupule care tăia genunchii celor din jur doar ca el să fie mai înalt, atunci poate că a rămas şi acelaşi ticălos care bea ceai la Griff înainte de răsăritul soarelui.

Un sunet îndepărtat de paşi m-a făcut să ridic privirea la singurul pod care ieşea din Strânsoare. Chiar dacă erau pustii la ora asta a dimineţii, lui Saint nu-i plăcea să se plimbe prin mocirla de pe străzi.

O siluetă umbrită se mişca pe fundalul cerului întunecat şi l-am recunoscut după cum îi flutura haina în bătaia vântului. M-am ridicat de pe lada pe care stăteam şi am ieşit în strada de dedesubt, pornind pe urma lui. Cotea pe aceleaşi drumuri ca înainte, în drum spre Waterside, iar eu mergeam cu mâinile în buzunare, privind cum umbra lui aluneca pe clădiri. Şi asta ţinea de firea lui – arunca umbre peste toate din jur.

Când a început să coboare scara, în apropiere de port, m-am lipit de zidul celei mai apropiate clădiri şi am aşteptat, cu sufletul la gură. Lumina stinsă îi făcea haina să strălucească precum şerpii de coral albaştri care se unduiau în reciful de est al insulei Jeval. Ghetele lui au atins pământul şi a pornit pe străduţă tocmai când au început să învie felinarele oraşului. Străzile aveau să se aglomereze cu muncitori din port şi brutari în numai câteva minute şi rotiţele oraşului Ceros se puneau în mişcare.

Am aşteptat să dispară după colţ şi apoi am pornit după el, păşind cu grijă. Firma cârciumii lui Griff atârna peste străduţă, cu scrisul şters de vânturile aspre ale mării. Dar ştiam locul ăsta. Zidurile din blocuri de piatră erau încadrate de grinzi de lemn uriaşe şi acoperişul era atât de aplecat, încât nici păsările nu puteau ateriza pe el.

Saint a dispărut pe uşă şi m-am oprit la fereastră, urmărindu-l. Localul era pustiu, numai Griff era după tejghea, legând un şorţ în jurul brâului. Nu a ridicat ochii când Saint a tras un scaun şi s-a aşezat la masă.

Din spate a apărut o femeie cu un serviciu de ceai şi l-a aşezat cu atenţie, aranjând ceainicul în colţul mesei lui Saint, pe când acesta a scos din haină mai multe pergamente. Ceaşca părea minusculă în mâna lui când a sorbit din ea cu privirea într-un document.

Am pus mâna pe clanţă, mi-am făcut curaj şi am deschis uşa.

Griff a ridicat privirea de la tejghea şi femeia a apărut iar în pragul uşii, amândoi surprinşi. Dar cel mai greu a căzut asupra mea privirea lui Saint. A ridicat ochii din ceaşcă, cu sprâncenele lui groase arcuite deasupra ochilor albastru-strălucitor.

— ’Neaţa.

Am salutat-o pe femeie cu o mişcare a capului.

— Un ceai, vă rog.

Ea s-a întors spre Griff, ca şi când i-ar fi cerut permisiunea să se pună în mişcare, iar el a încuviinţat din cap, evident suspicios. Dar a făcut ochii mari când am tras scaunul din faţa lui Saint, aşezându-mă cu mâinile împreunate pe masă.

— Ce cauţi aici?

Saint a întors iar privirea la pergamente, dar, văzând cum se foia în scaun, mi-am dat seama că-i făcusem o surpriză.

— Registre? am întrebat şi m-am aplecat peste ele, simulând curiozitatea.

— Da. Au sosit două corăbii azi-noapte, târziu.

A luat iar ceaşca şi în colţul pergamentului a rămas un

inel de ceai.

— Ce doreşti?

— Vreau să beau un ceai cu tatăl meu.

Am zâmbit, vorbind în şoaptă.

Dar toţi muşchii din trupul lui Saint s-au încordat şi a strâns ceaşca în mână cu atâta putere, încât parcă ar fi stat să se spargă între degetele lui. Mi-a întâlnit privirea când femeia a aşezat un al doilea ceainic între noi, rearanjând masa încât să încapă toate.

— Lapte? a întrebat.

— Da, vă rog.

— Vrei şi zahăr, draga mea?

— Sigur.

M-am uitat la Saint.

— N-am mai avut zahăr de ani întregi.

Saint a lăsat ceaşca cu o mişcare cam repezită şi ceaiul a dat pe afară, în timp ce eu o umpleam pe a mea. Femeia a revenit cu laptele şi câteva cuburi de zahăr într-un şervet de pânză. Saint m-a ignorat cât timp le-am amestecat în ceaşcă.

— Ţi s-a avariat vreo navă în furtuna de acum câteva zile?

— Navele tuturor s-au avariat în furtuna aia, a mormăit el.

— Şi ale lui Zola?

Saint a lăsat pergamentul.

— Ce ştii despre Zola?

— Mai nimic, doar că e implicat într-un fel de conflict cu comerciantul ăla de pietre preţioase din Marea Nenumită, am răspuns privindu-l. Şi cu *Marigold.* Am auzit că le-au fost tăiate velele.

— Cu cât ştii mai puţin despre afacerile lui, cu atât mai bine.

Am luat ceainicul din partea lui de masă şi i-am umplut ceaşca la loc.

— Şi tu ai probleme cu el?

— Mama ta avea probleme cu el, a spus el şi mâinile mi-au încremenit pe ceainic. Aşadar, da, şi eu am probleme cu

el.

— O cunoştea?

Am avut grijă să nu-i pronunţ numele. Nu trebuia să-l enervez.

— A fost dragorul lui înainte s-o iau în echipajul meu.

M-am holbat la el, uluită de lipsa lui de rezerve. Saint vorbea mereu în ghicitori, dar acum îmi dădea fărâme de informaţie pe care nici nu le cerusem. Era de aşteptat ca Isolde să fi muncit ca dragor şi pentru alte echipaje înainte să lucreze pentru Saint, dar niciodată nu a vorbit despre perioada dintre ziua în care părăsise Bastian şi cea în care se alăturase echipajului de pe *Ciocârlie.*

— Ce fel de probleme?

S-a aplecat spre mine, peste masă.

— Nu are importanţă.

Am scrâşnit din dinţi, rezistând imboldului de a-l apuca de gulerul lui simandicos şi de a urla.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Nu credea că aş fi în stare să mă descurc pe cont propriu. Îmi dăruise *Ciocârlia,* dar nu credea că voi reuşi să-mi găsesc drumul singură. Nu cu adevărat.

Mi-am umplut plămânii cu aerul care parcă plutea mereu în jurul lui. Atitudinea mândră şi severă care îi sclipea mereu în ochi. Am înăbuşit durerea din mijlocul pieptului, care nu-şi dorea decât ca el să întindă braţul peste masă şi să mă ia de mână. Acea parte mică şi frântă dinăuntrul meu care-şi dorea să ridice ochii din hârtii şi să se uite la mine. Să se uite la mine *cu adevărat.*

— Când ai de gând să-mi spui pentru ce ai venit?

Am sorbit din ceai şi gustul dulce-amar mi-a pişcat limba.

— Îmi trebuie nişte bani.

— Câţi?

Nu părea câtuşi de puţin interesat.

— Opt sute.

Atunci i-am atras atenţia. S-a rezemat pe spate în scaun, rânjind.

— Vrei să-ţi dau…?

— Bineînţeles că nu, l-am întrerupt eu. Ţi-ai încălca una

dintre reguli. Nimic nu e gratis.

I-am recitat-o aşa cum făceam în copilărie.

— Vreau să fac un schimb.

Deja îi stârnisem curiozitatea.

— Un schimb.

— Da.

— Şi pentru ce-ţi trebuie opt sute de bani?

— Mi-ai spus să pornesc pe drumul meu. Asta fac.

A cedat, încuviinţând din cap.

— Şi oare ce ai avea de dat la schimb pentru atât de mulţi bani?

Am băgat mâna în jachetă înainte să mă răzgândesc şi am scos dragonul de mare din buzunar. L-am aşezat pe masă, între noi, şi nici măcar Saint n-a putut ascunde şocul care l-a străfulgerat atunci. S-a făcut stană, holbând ochii la colier.

— De unde l-ai luat? a hârâit el.

Ştiam că e greşit. Că era ceva cu adevărat odios să mă folosesc de mama împotriva lui. Şi era o idee monstruoasă să negociez folosind cel mai preţios bun al ei. Dar colierul mă chemase la el când stăteam în faţa oglinzii în biroul lui Saint, ca şi când Isolde ar fi ştiut că voi avea nevoie de el. Chiar acum.

Saint l-a ridicat cu grijă şi dragonul de mare din sidef s-a legănat între degetele lui.

— Pentru asta te-ai întors la *Ciocârlie,* am spus eu. Te-ai întors după colierul ei.

Nu a răspuns. Comandase pandantivul acela pentru mama la Bastian, de la un bijutier care confecţiona unicate. Sideful era rar, de culoarea verde inconfundabilă care se găsea doar în Marea Nenumită. Isolde nu-l dădea jos de la gât niciodată.

— Aşadar?

Am ridicat ochii la el, cu lacrimi fierbinţi în ochi.

A strâns degetele în jurul colierului şi l-a pus în buzunarul de la pieptul hainei. Şi-a dres glasul.

— De acord cu opt sute.

Am întins mâna şi a luat-o, scuturând-o ca să oficiem

schimbul. Nu s-a uitat la mine când m-am ridicat şi recunoaşterea apăsătoare a semnificaţiei gestului meu s-a aşezat în inima mea. Ştiam ce e important pentru Saint şi am folosit asta împotriva lui.

I-am întors spatele înainte să-mi curgă măcar o lacrimă.

— Dar, Fable?

Am încremenit, cu un picior peste pragul uşii.

Conturul rece şi calm al gurii lui se reîntorsese când s-a aşezat din nou pe scaun, cu ochii la mine.

— Dacă mai încerci vreodată să te foloseşti de mama ta ca să obţii ceva de la mine, voi uita că ai existat vreodată.

Capitolul 31

AM SIMŢIT-O CUM SE DESPRINDE DE MINE CÂND am ieşit din cârciuma lui Griff, lăsând colierul în urmă. Senzaţia aceea că Isolde era prezentă m-a urmărit ca o fantomă plutind în aer de când luasem colierul din biroul lui Saint.

Paj mi-a legat la brâu două pungi pline cu bani, înnodând legătorile de piele de cureaua mea.

— După ce pornim, nu te mai opreşti.

Am încuviinţat din cap, strângând catarama mai tare pentru ca pungile să nu o tragă în jos.

— Nu te mai opreşti, a repetat el, aşteptând să ridic ochii la el.

— Înţeleg.

În spatele lui, Willa stătea în umbra cărării, cu ochii în stradă. Trezorierul lui Saint venise cu banii în toiul nopţii, escortat de doi bărbaţi care ţineau cuţite în ambele mâini. Mă priviseră încruntaţi când am semnat pergamentul în camera mea de la han, dar niciunul nu scosese un cuvânt. Dacă lucrau pentru tatăl meu, ştiau să nu pună întrebări.

Hamish ne-a sfătuit ca mai întâi să ne înţelegem cu velarul, fiind riscant să purtăm banii prin oraş, dar West s-a gândit că aveam şanse mai mari să-l convingem să preia comanda dacă ar fi văzut atâţia banii cu ochii lui.

Nimic nu e mai convingător decât luciul banilor, a spus el.

— Te conducem până la uşi şi aşteptăm afară.

Auster a verificat pungile din nou.

— Nu intraţi cu noi?

M-am uitat când la el, când la Paj. Nu-mi plăcea ideea să intrăm în atelierul velarului cu atât de mulţi bani, având-o doar pe Willa care să scoată cuţitul la oricine ar fi încercat să-i fure.

— Tinny nu prea ne are la inimă, a rânjit Paj, rezemându-se de perete, lângă Auster.

— De ce nu?

— Nu face afaceri cu sânge-săraţii.

M-am uitat la ei cu ochi mari.

— Aţi spus că vă trageţi din Waterside.

M-am întors spre Paj.

A devenit puţin încurcat, poate stânjenit de faptul că Auster mi-a spus ceva adevărat despre ei.

Dar Auster nu părea tulburat câtuşi de puţin.

— Ne-am născut în Bastian.

Oraşul bogat şi strălucitor de la ţărmul Mării Nenumite era şi locul de naştere al mamei. Rar se întâmpla să întâlneşti pe cineva care şi-a făcut o viaţă în Strâmtori după ce avusese deja una într-un loc precum Bastian. Singurii oameni care făceau asta fugeau de ceva.

Erau mai multe de povestit despre întâmplările prin care ajunseseră aici. Şi nu mi-a scăpat atenţiei ceea ce făcea Auster prin această mărturisire. Îmi oferea un dram de încredere, ca să vadă ce fac cu ea.

— E timpul să mergem, a spus Willa, privind peste umăr.

Mi-am încheiat jacheta şi Auster şi Paj şi-au ocupat poziţiile de o parte şi de alta a mea.

Willa a scos cuţitul de la curea.

— Sunteţi gata?

Am încuviinţat din cap.

Willa a pornit pe stradă şi eu după ea, mergând la pas cu Auster şi Paj, care s-au ţinut suficient de aproape cât să mă ascundă între ei.

Atelierul velarului se afla pe unul dintre cele douăsprezece debarcadere care ieşeau din apă de la ţărmul estic al oraşului Ceros. Ferestrele înrămate se înşiruiau pe toată latura clădirii, cu privirea spre oraş. Cărămida roşie era acoperită cu muşchi verde şi gros şi mortarul se fărâmiţa. Mergeam cu mâinile în buzunare, cu degetele pe pungile grele, ca să nu zornăie.

Nu mi-a scăpat faptul că toţi cei pe lângă care treceam se uitau îndelung la faţa arsă a Willei, dar ea ţinea fruntea sus, de parcă n-ar fi observat. Niciodată n-o văzusem să încerce să ascundă cicatricea şi mă întrebam dacă nu cumva îi folosea acum, dacă în felul acesta nu le arăta celor din Strâmtori că îşi luase partea din brutalitatea acestui loc.

Nu era ceva neobişnuit ca femeile să muncească în echipaje pe corăbii dar cu siguranţă erau depăşite numeric. Şi, cu cât păreai mai fragilă, cu atât erau mai mari şansele să devii pradă.

Vestea despre *Marigold* şi West trebuie să fi ajuns deja la urechile celorlalţi comercianţi. Conflictul cu Zola se transformase în altceva – într-un război – şi, pentru oricine ar fi privit atent, era clar că echipajul îşi dădea sufletul. Dar nimeni nu ştia despre fata de pe Jeval care l-a scuturat pe Saint de bani ca să salveze nava.

Am ajuns la treptele debarcaderului şi Auster s-a poziţionat într-un loc cu vedere bună, scoţând o pipă din buzunar. Paj s-a dus după el, vârând mâinile în vestă. Amândoi ne-au urmărit cu coada ochiului când Willa a tras de porţile de fier imense şi am intrat în hala atelierului, al cărui parter era luminat de ferestre.

Un labirint de pânze de toate mărimile şi grosimile erau adunate în teancuri, acoperind podeaua astfel încât în faţă se vedeau numai nişte scări. De-a lungul peretelui de lângă uşă, vele comandate erau împachetate şi pregătite pentru casa de comerţ, învelite în hârtie brună înscrisă cu nume de corăbii.

Din spatele unei perdele de pânză s-a ivit capul pleşuv al unui bărbat care ne privea în timp ce urcam scările până la etaj. Era o singură încăpere mare şi deschisă, unde pânza pentru vele era întinsă, tăiată şi legată manual. Ferestrele lăsau lumina să intre din toate direcţiile şi ţesătura albă şi vălurită acoperea fiecare centimetru pătrat al podelei, pe care ucenicii stăteau ghemuiţi alături de cutiile lor de lemn cu unelte. Parâme pe care erau înşiraţi ocheţi lucitori atârnau de tavan, deasupra, ca nişte lanţuri de argint.

— Tinny! a strigat Willa şi un bărbat s-a ivit de după un teanc de lăzi din celălalt capăt al halei.

A făcut ochii mari şi a blestemat în barbă, cu mustaţa tremurându-i sub nas.

— Nici să nu te gândeşti. În niciun caz, Willa!

Ucenicii au sărit să tragă pânza înapoi, eliberând o cărare înainte ca Willa să calce pe vele în drumul ei repezit spre

Tinny.

— Nici într-un milion de ani!

Bărbatul a clătinat din cap, înfigând capătul ascuţit al unei cavile în colţul de velă pe care-l ţinea în mână. A răsucit-o, lărgind gaura, şi lumina a lucit pe inelul lui. Piatra de comalină de culoarea ruginii era incrustată într-o verigă groasă de argint ştanţată cu stema oraşului Ceros, dovedind că aparţinătorul era un negustor certificat de Breasla Velarilor. Toţi cei din atelier lucrau sub el, îndeplinindu-şi anii de ucenicie în speranţa că într-o bună zi vor obţine propriile inele.

— Nu există în Ceros niciun velar care va accepta să utileze corabia *Marigold,* aşa că nici nu are sens să mă rogi.

— A fost Zola pe aici?

Willa s-a proptit cu mâna pe o fereastră de lângă el.

— A fost peste tot.

Willa mi-a întâlnit privirea prin spatele lui. Hamish şi West avuseseră dreptate.

Tinny a scos un ochet din şorţ şi l-a potrivit pe gaura tocmai făcută.

— Nimeni nu vrea să se pună cu echipajul de pe *Luna,* bine? Zola n-o mai fi având flota de altădată, dar luptă murdar. Îmi pare rău pentru ce a păţit *Marigold.*

A ridicat ochii, cercetând chipul Willei.

— Şi îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat ţie şi lui West. Nu ştiu ce aţi făcut ca să atrageri atenţia unui demon de mare cum e Zola, dar n-am nevoie de clienţi atât de mult încât să mă pun rău cu el.

În spatele nostru, unul dintre ucenicii mai tineri asculta aşezat, trăgând acul de-a lungul cusăturii strânse, şi privirea i-a căzut pe conturul pungii de sub jacheta mea.

— Mereu am fost corecţi cu tine. Tinny, a spus Willa. Mereu am plătit cinstit.

— Ştiu. Dar ţi-am spus…

A oftat.

— Aţi avea şanse mai mari la Sowan. Dacă Zola nu ajunge acolo înaintea voastră.

Willa i-a aruncat o privire mânioasă, dar Tinny nu se lăsa

înduplecat.

— Şi cum propui să ajungem la Sowan fără vele?

— Uite ce e, n-ar trebui nici să fiu văzut vorbind cu voi.

A ridicat ochii la hala din spatele nostru.

— Lumea vorbeşte.

— Avem bani. Foarte mulţi, a spus Willa cu voce coborâtă. Suntem dispuşi să plătim dublu faţă de costul obişnuit al velelor.

Mâinile lui Tinny s-au oprit un moment şi a ridicat privirea la ea.

— Arată-i, a spus ea, întâlnindu-mi ochii.

M-am dus în spatele cutiilor şi am descheiat jacheta, trăgând-o în lături şi dezvăluind cele două pungi pline.

Buzele lui Tinny au tremurat şi gândurile au început să-i alerge pe chip. A foit picioarele, privind pe fereastră. Era tentat, dar mi-am dat seama, înainte chiar să fi deschis gura, că n-avea de gând să-şi rişte gâtul, oricât l-am fi plătit.

— Îmi pare rău, Willa.

Ne-a întors spatele, înfigând cavila în colţul următor.

— Trădători nenorociţi, a mormăit Willa şi s-a întors în hală.

Ucenicii au sărit să adune iar velele din calea ei, dar Willa nu a încetinit, lovind podeaua cu tălpile ghetelor ca zbuciumul greu al unei inimi.

— Trebuie să fie cineva în oraşul ăsta dornic să câştige opt sute, am spus eu, urmând-o în jos, pe scări, şi apoi spre uşi.

— Dacă era cineva, acela ar fi fost Tinny.

Paj s-a desprins de perete când ne-am împins în uşi.

— Aţi terminat repede.

— Nu vrea s-o facă, a mârâit Willa, punând mâinile în şold şi privind spre strada aglomerată.

Auster a tras îndelung din pipă, suflând fumul pe nări. Un zâmbet pişicher îi juca pe buze.

Paj s-a uitat la el.

— Nici să nu te gândeşti.

Auster s-a balansat pe călcâie, fără niciun cuvânt.

— Ce-i? l-am întrebat.

— S-ar putea să ştim noi pe cineva dispus s-o facă, a spus el, evitând privirea lui Paj.

M-am uitat la Paj, apoi la Auster şi înapoi la Paj.

— Pe cine?

— Nu mergem la Leo, s-a încruntat Paj la el.

— Cine-i Leo?

Willa îşi pierdea răbdarea.

— Un cunoscut din vremuri de demult. El o să accepte, a răspuns Auster.

Dar Paj părea de neînduplecat.

— N-ar afla nimeni. Într-un fel, e mai sigur aşa, a ridicat Auster din umeri.

— De unde ştii că n-ar afla nimeni? a întrebat Willa şi s-a uitat la ei.

— Pentru că velarul ăsta n-ar trebui să existe.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să ne spui înainte să intrăm şi să lansăm zvonuri că echipajul de pe *Marigold* a vrut să cumpere vele de la Tinny? a ridicat Willa tonul.

Paj a oftat.

— E un fel de ultimă opţiune.

— Sună numai bine, am spus eu, răsucindu-mă pe călcâie. Să mergem.

Capitolul 32

AM AŞTEPTAT LA FEREASTRA CEAINĂRIEI ÎNGHESUITE.

North Fyg era singurul district al oraşului unde pavelele erau uscate şi copiii nu alergau pe străzi în picioarele goale. Majoritatea locuitorilor se trăgeau din Bastian, instalaţi la Ceros ca reprezentanţi ai breslelor sau ca să păzească interesele angajatorilor din afara Mării Nenumite. Erau obişnuiţi cu un alt stil de viaţă decât cel pe care-l duceam în Strâmtori. Duhoarea oraşului Ceros nu exista aici, unde soarele se oglindea pe case cu faţade de piatră, împodobite cu ornamente de bronz care odată cu trecerea anilor deveniseră verzi.

N-am fost niciodată în North Fyg, pentru că tatăl meu refuza să pună piciorul dincolo de Waterside. Când avea întâlniri cu oficialii oraşului sau cu şefii de breaslă, îi silea să vină în inima oraşului, unde putea să negocieze şi să facă afaceri pe terenul lui.

Toate privirile ne urmăriseră în drum spre ceainărie şi mă întrebam când fuseseră pe chei ultima oară. Cei de teapa noastră nu erau tocmai bine-veniţi printre cei din North Fyg, dar nici n-aveau să ne refuze banii. Am plătit în plus ca să putem ocupa locuri lângă fereastră, de unde puteam urmări uşa roşie de peste drum.

— Ce naiba-i asta?

Auster a luat una dintre prăjiturile mici de pe platoul cu mai multe niveluri şi a ridicat-o în faţa ochilor. Straturile de aluat subţire şi fărâmicios erau acoperite cu o pudră fină de culoarea sângelui.

O femeie s-a oprit la masa noastră cu un cărucior de argint şi a aşezat pe masă două ceainice pictate de mână. Privea în podea, de parcă n-am fi fost acolo, şi mi-am dat seama că nu din dispreţ ne evita privirile. Îi era teamă. Şi, preţ de o clipă, m-am gândit că îmi plăcea sentimentul ăsta.

Am întors ceainicul din faţa mea, privind atent florile violet, delicate, şi aurul pictat pe margine. Numai ceaşca

din setul respectiv valora mai mult decât toate uneltele de la cureaua mea.

— Vine sau nu? a bufnit Willa nerăbdătoare, umplându-şi ceaşca cu ceaiul negru aburitor.

— O să vină, a spus Paj, cu ochii aţintiţi în continuare la uşa roşie.

— Cum se face mai exact că doi marinari născuţi la Bastian cunosc un croitor bogat din North Fyg? a întrebat Willa uitându-se la Auster peste marginea ceştii.

— E un sânge-sărat.

Înainte să răspundă, s-a uitat la Paj.

— Şi Paj i-a făcut o favoare cândva.

— Ce fel de favoare? am întrebat eu.

— De felul celor care trebuie răsplătite, a intervenit Paj înainte să poată răspunde Auster.

Deja au spus de faţă cu mine mai mult decât mă aşteptasem. Nu voiam să insist.

Willa a luat o prăjitură de pe platou, a muşcat din ea şi, cu gura plină, a spus:

— Dacă refuză?

Auster s-a strâmbat.

— N-o să refuze. Ar face-o şi pentru o sută dacă atâta i-am oferi.

— De unde ştii?

— Pentru că n-a mai făcut un set de vele de ani întregi. O să se bucure de ocazie.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Atunci de ce nu-i oferim o sută, în loc de opt sute?

— Îi plătim o sută pentru vele şi şapte sute pentru discreţie, a spus Auster.

Willa a râs.

— Vasăzică sânge-săraţii nu ştiu de solidaritate?

— Gata, haideţi!

Paj s-a ridicat, aplecându-se spre fereastră când un bărbat cu mustaţă albă şi eşarfă cu picăţele a apărut peste drum, cu o grămadă de pachete în mâini. S-a scotocit în buzunare până când a găsit cheia şi a descuiat uşa, păşind înăuntru.

Ceilalţi s-au ridicat şi mi-am terminat ceaiul, apoi Auster mi-a deschis uşa şi, umăr la umăr cu Paj, am ieşit în lumina soarelui.

Paj s-a uitat în stânga şi-n dreapta, a încuviinţat din cap şi am pornit, traversând strada în grup. Dar un echipaj de navă nu avea cum să nu fie observat în North Fyg. Pielea arsă, părul decolorat de soare şi hainele jerpelite ne dădeau de gol. La fereastra clădirii vecine a apărut o femeie care ne-a urmărit strâmbând din nas. Toţi de pe stradă se holbau la noi când ne-am oprit la uşa croitorului.

Paj a ridicat zăvorul, deschizând uşa, şi am urcat pe scări. Înăuntru, pereţii micii prăvălii erau vopsiţi în cea mai palidă nuanţă de lavandă şi pe rafturi erau adunate suluri de stofă de toate culorile.

— Un moment! a strigat o voce din spate.

Paj a luat loc în fotoliul de lângă fereastră, unde în colţ se afla o oglindă-triptic, ca să reflecte lumina bună. Alături de ea, pe o măsuţă, era o tavă cu carafe de cristal pline cu băuturi de culoarea chihlimbarului şi Paj a destupat una dintre ele, umplând un păhărel de sticlă gravată, după care a dus paharul la buze şi a sorbit scurt.

M-am înălţat şi am atins marginea destrămată a unui balot desfăşurat de mătase albă, punctată cu flori mici şi galbene, şi am strâns degetele în pumn când mi-am dat seama cât de murdară îmi părea mâna pe lângă ea.

S-au auzit paşi apropiindu-se şi Auster s-a aplecat cu coatele pe tejghea, aşteptând. Bărbatul a apărut de după colţ şi s-a oprit subit când a văzut-o pe Willa, dar a făcut ochii mari când l-a văzut pe Paj. Eşarfa din jurul gâtului era legată cu un nod îngrijit şi mustăţile lui albe erau ceruite şi răsucite în sus la capete.

— Ce cauţi aici?

Accentul lui puternic tărăgăna sfârşitul fiecărui cuvânt.

— Credeam că o să te bucuri să mă vezi, Leo, a zâmbit Paj.

Leo a pufnit.

— Clienţii mei vor strâmba din nas când se va auzi că mi-a intrat o gaşcă de derbedei în prăvălie.

— Dacă-ţi aminteşti, tot un derbedeu ţi-a salvat pielea la Bastian. N-ai avea prăvălia asta simandicoasă dacă n-aş fi fost eu, a spus Paj, dând capul pe spate şi golind paharul.

Leo s-a dus la fereastră şi a tras perdelele dantelate, apoi a scos din şorţ o pipă şi o cutie de tablă mică şi rotundă. Am privit în tăcere cum a umplut vatra cu frunze de lumânărică mărunţite şi le-a aprins, pufăind până când fumul alb a început să-i curgă printre buze.

— Nu-i periculos să porţi aia?

Auster se uita la inelul de pe degetul mijlociu al lui Leo. Era un inel de comerciant, incrustat cu cornalină.

M-am uitat din nou prin prăvălie, derutată. Dacă era velar, de ce conducea un atelier de croitorie?

— Îţi faci griji pentru mine? Sunt mişcat.

Leo a răsfirat degetele în faţă, privind piatra, şi, când m-am uitat mai de aproape, am văzut stema oraşului Bastian ştanţată pe argint. Aşadar era velar, dar nu primise inelul de comerciant din partea breslei din Ceros.

— Ne trebuie un set de vele, a spus Auster simplu.

Lui Leo i-a tremurat mustaţa.

— Nu am voie să fac vele. Ştii bine.

— Asta nu înseamnă că n-o s-o faci.

Leo a mijit ochii.

— De ce nu vă duceţi la unul dintre atelierele de vele de la marginea cealaltă a oraşului?

Paj şi-a umplut paharul la loc.

— Am fost. Ne-au refuzat.

— Aşadar aţi dat de ceva necazuri.

Leo a chicotit uşor.

— Ce-ţi pasă? O faci sau nu?

— Depinde câţi bani îmi veţi da, ca să merite să-mi risc gâtul.

— Opt sute, am spus eu hotărât.

Willa mi-a aruncat o privire severă.

Dar nu mai era rost de negocieri. Eram disperaţi şi nu avea sens să ne prefacem că n-ar fi aşa.

— Nu avem timp de negocieri. Ne trebuie vele şi ne trebuie acum.

Leo s-a uitat la noi şi s-a gândit.

— Ce fel de navă?

— O lorcă cu doi arbori, a răspuns Auster. Ar trebui să poţi termina repede.

— Nu cumva e vorba despre lorca aia căreia i-au fost tăiate velele acum două zile?

În ochii lui Leo a părut un licăr.

Willa l-a privit mânioasă.

— Cât de repede poţi să le faci?

I-am urmărit chipul îngândurat. Dacă era prins că face vele, fără să aibă inel de la Breasla Velarilor din Ceros, era ca şi mort. Şi nu ducea lipsă de bani, de vreme ce lucra în North Fyg. Dacă accepta, o făcea pentru că aşa voia el. Nu pentru că i-ar fi trebuit ceva de la noi.

— Două zile, a zâmbit el, cu pipa încleştată între dinţii lui albi.

— Şi cum o să le faci în două zile?

Paj a înclinat capul într-o parte. Lumina de la fereastră îi umbrea faţa, colorându-i pielea într-un negru ca de cerneală.

Leo a ridicat din umeri.

— Am oameni.

— Păi, să aibă grijă să-şi ţină gura, am spus eu şi am dezlegat cele două pungi de piele de la brâu şi i le-am aruncat. Uite două sute. O să primeşti încă două sute după ce termini velele şi ultimele patru sute după ce le întinzi pe navă.

— S-a făcut.

Willa a făcut un pas spre el.

— Nu-i nevoie să-ţi spun ce-o să-ţi facem dacă nu te ţii de cuvânt.

Zâmbetul i-a şovăit puţin.

— Am spus că o fac.

Paj s-a ridicat, aşezând pe masă paharul gol.

— Atunci aş spune că suntem chit.

Leo a încuviinţat din cap, deschizând uşa.

— Era şi timpul.

Am ieşit în stradă pe rând, eliberată de povara banilor de

la curea, şi Paj şi Willa au pornit înainte, iar eu şi Auster am mers în urmă.

— Ce a făcut Paj pentru el? am întrebat eu, încet, să mă audă numai Auster.

Auster s-a asigurat că Paj nu ascultă şi apoi a răspuns:

— Paj a navigat pe o navă din Bastian înainte să venim în Strâmtori. Ruta lor comercială se termina la Ceros şi l-a furişat pe Leo în cală când acesta a trebuit să dispară.

— Să dispară din Bastian?

Auster a încuviinţat din cap.

— Deci a fost velar în Bastian.

— Nu orice velar. A fost velarul lui Holland.

M-am oprit cu un picior în faţă, holbându-mă la el. Holland era comercianta despre care Willa spusese că-l vâna pe Zola. Aceeaşi comerciantă care stăpânea comerţul cu pietre preţioase.

— A ieşit din graţiile ei. I-a rămas ori să dispară fără urmă din Bastian, ori să înfrunte sfârşitul pe care i-l pregătea Holland, a spus Auster. I-a plătit şaizeci de bani lui Paj ca să-l urce pe o navă cu drum spre Ceros. Niciodată nu mai văzuserăm atâţia bani, aşa că a acceptat. Dar niciun negustor şi niciun comerciant n-a vrut să aibă de-a face cu el când a sosit în Strâmtori, aşa că şi-a început afacerea de croitor.

La asta se referea Auster când a spus că Leo nu trebuia să existe. Leo îşi găsise un puşti disperat care să-l ascundă în cala unei nave comerciale şi o tăiase. După mintea celor din Ceros, era doar un croitor.

— Aşadar te ştii cu Paj de multă vreme, am spus eu, privind în faţă.

A înţeles ce voiam să spun. Nu întrebam doar de cât timp se cunoşteau. Întrebam de cât timp se iubeau.

Un zâmbet strâmb i-a întins buzele şi Auster mi-a întâlnit ochii un moment, după care a încuviinţat din cap. Dar apoi a dus mâna la cămaşă, din reflex, şi a tras-o în jos, peste tatuajul de la braţ, iar chipul i-a fost străbătut de o umbră.

Doi şerpi încolăciţi între ei, fiecare înghiţind coada celuilalt. Era genul de însemn care avea o semnificaţie şi

simbolul acela reprezenta infinitul. Veşnicia. Dar, din câte ştiam, Paj nu avea un asemenea tatuaj.

— Echipajul ştie despre voi?

— Numai ei ştiu.

Şi acum aflasem şi eu.

— Să ţii aşa un secret atât de mult timp…

A ridicat din umeri.

— Ştii cum e. Ar fi periculos să afle lumea.

Gândul m-a bucurat, dar apoi m-a întristat – ideea că puteai găsi dragoste în lumea asta aşa cum o găsiseră Saint şi Isolde. Chiar dacă trebuia s-o ascunzi ca să-l aperi pe cel pe care-l iubeai. Când eram singură pe Jeval, mă gândisem de multe ori că dragostea nu era decât un mit. Şi că mama mea reuşise să-i dea viaţă numai pentru era diferită de noi, ceilalţi. Era o fiinţă mitică. De pe altă lume. Isolde a avut o legătură cu marea pe care n-o mai avea nimeni altcineva, de parcă locul ei ar fi fost sub suprafaţa apei, nu aici, sus, alături de noi.

Dar în clipa următoarea m-am gândit la West.

Nu am mai vorbit cu el de când am dat mâna, acceptând condiţiile pe care mi le-a impus ca să mă primească. Aveam să fiu dragor pe *Marigold,* dar trebuia să păstrez distanţa.

West a spus că Saint îl învăţase tot ce ştia. De aceea avea de plătit datorii şi făcea afaceri secundare. Măsluia registrele şi arunca în mare bărbaţi închişi în lăzi. Ca să trăieşti viaţa asta, trebuia să ai în suflet anumite umbre. Saint mi-o spusese mereu, dar m-am învăţat minte abia pe Jeval. Am făcut multe lucruri rele ca să supravieţuiesc pe insulă, dar nu găseam puterea să regret niciunul dintre ele. Ăsta era mersul lucrurilor. Poate că din cauza asta semănam cu tatăl meu mai mult decât aş fi vrut să recunosc.

Şi, cu toate că West a spus iar şi iar că nu făcea favoruri şi nu-şi asuma riscuri, a făcut şi una, şi alta.

Pentru mine.

Capitolul 33

DOUĂ ZILE AU PĂRUT DOUĂZECI.

Am ţinut capetele plecate în oraş, am băut prea mult rachiu şi am dormit până târziu, ca să evităm atenţia celorlalţi, în timp ce Leo a muncit fără pauză ca să termine velele pentru *Marigold.* Dar simţeam privirea lui Zola pe cheiuri. Nu era prost şi încă nu scăpasem de echipajul de pe *Luna.* Îşi făceau apariţia la toate cârciumile în care beam şi paşii lor ne urmau pe poduri şi pe străduţe.

Aştepta următoarea noastră mişcare.

Dar nimeni nu putea ghici ce urma. Peste încă două zile, *Marigold* avea să coboare ancora în Laţul Uraganului şi vom strânge marfa cu care să achităm datoria lui West faţă de Saint. Echipajul va fi liber să răzuiască stema de pe podeaua din cabina timonierului şi, pentru întâia oară, *Marigold* nu va mai fi supusă nimănui.

West s-a baricadat în cabină, refuzând să părăsească corabia în timp ce se vindeca, pentru că rănile lăsate de echipa lui Zola încă îi acopereau aproape tot trupul. Vânătăile începuseră să se îngălbenească şi pielea i se strângea în jurul cusăturilor, dar abia după câteva săptămâni avea să-şi recapete toate forţele.

Leo stătea cocoţat sus de tot, pe arbore, şi eşarfa de mătase dungată legată în jurul gâtului îi flutura în vânt. Willa stătea lângă el, cu velele făcute sul în braţe. Munceau de când a asfinţit soarele şi s-a lăsat ceaţa, iar mâinile lui Leo manevrau frânghiile cu atâta viteză, încât era greu să vezi ce face. Când i-am spus că va trebui să lege velele în beznă, ca să nu fim văzuţi, a părut încântat de această provocare în plus. Înainte de zori, vom fi părăsit portul în drum spre Laţul Uraganului.

Ceilalţi deja aşteptau când am intrat în cabina timonierului, ţinând în mâini harta primită de la Saint. West stătea în capul biroului şi nu mi-a scăpat faptul că-mi evita privirea.

— Aproape am terminat, am spus eu, închizând uşa în

urmă.

West s-a uitat la Hamish.

— Altceva?

Hamish şi-a împins ochelarii pe nas cu vârful degetului şi a răspuns:

— Am trecut pe la toţi datornicii. A trebuit să spargem vreo două nasuri, dar ni s-a plătit tot şi ar trebui să ne ajungă până la Dern.

— Şi marfa?

— Eu şi Auster am descărcat tot ce nu ne trebuie. A trebuit să vindem în pierdere, dar o să avem cu ce să ne plătim negustorii la următoarea întâlnire. Nici nu trebuie să ştie ce am pierdut în timpul furtunii şi ce am lăsat aici, la Ceros.

Ne trebuise o zi întreagă ca să scoatem totul din cală. *Marigold* trebuia să navigheze mai uşoară ca niciodată ca să putem traversa Laţul Uraganului fără să ne scufundăm.

— Acum trebuie doar să trasăm ruta, a spus Paj, privind harta din mâinile mele.

Am ezitat o singură clipă, simţind pe umeri povara acelui moment. *Ciocârlia* era singurul lucru din lume care-mi aparţinea. Încredinţându-i-o lui West, îmi puneam viaţa în mâinile lui. La gândul ăsta, stomacul mi-a tresărit şi inima a început să-mi bată repede.

Paj a întins mâna şi i-am dat harta, pe care a desfăşurat-o peste celelalte hărţi împrăştiate pe birou.

— Bun. Arată-ne pe unde trebuie s-o luăm.

Am atins literele înscrise pe margine şi am urmărit linia ţărmului, amintindu-mi atingerea pergamentului sub vârfurile degetelor. Am plimbat degetul în sus, departe de coastă, dincolo de Jeval, oprindu-mă în dreptul fâşiilor subţiri de uscat care se încercuiau unele pe altele în mijlocul mării.

— Laţul Uraganului.

West s-a aplecat peste birou din celălalt capăt, vorbind încet.

Paj s-a frecat cu mâinile pe faţă şi a oftat.

— Acolo e ascunsă marfa? În Laţul Uraganului?

Am încuviinţat din cap.

— Cred că glumeşti, a mormăit Hamish. Ce-i acolo?

— Pietre preţioase. Metale. Bani. De toate, am răspuns eu.

— O epavă, a spus West privind harta îndelung. Şi cum ajungem la ea?

Auster s-a uitat la mine.

— Nu degeaba se feresc oamenii de Laţ. E o capcană a morţii.

— Numai dacă nu ştii să navighezi prin ea, am spus eu.

Atunci West a ridicat ochii şi s-a proptit cu ambele mâini pe biroul dinaintea sa.

— Ştii *tu* drumul prin Laţul Uraganului?

Fără să-mi iau privirea de la el, mi-am descheiat jacheta şi am lăsat-o să-mi alunece de pe umeri. A căzut pe podea şi mi-am suflecat mâneca cămăşii. Cicatricea întortocheată şi umflată ne-a întâlnit privirile, roşie-întunecată în lumina felinarului. Am aşezat braţul pe birou, lângă hartă.

Paj şi-a vârât pumnul în gură.

— Vrei să spui...?

Hamish a clătinat din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Am arătat punctul cel mai îndepărtat al cicatricei, în dreapta, sub încheietura mâinii.

— Aici e.

— Ce anume? Nici până acum nu ne-ai spus ce-i acolo, jos, a spus Auster.

Am înghiţit în sec.

— Ciocârlia.

Au sărit în spate de la birou, toţi odată, şi în cabină s-a lăsat tăcerea.

Am aşezat un deget în mijlocul recifelor şi pe celălalt în marea de la nord de Jeval, repetând întocmai ce spusese Clove după furtună.

— Furtuna care a lovit *Ciocârlia* a venit din nord.

Am coborât degetul spre recife.

— A împins-o în recife, dar apoi a cotit.

Am mutat degetul dintre recife înapoi pe mare.

— Apoi a luat-o spre vest. A târât corabia până aici, unde s-a scufundat. Acolo e.

M-am holbat la atolul mic din mijlocul labirintului de recife.

Hamish a ridicat ochii la West peste lentilele ochelarilor.

— Dacă facem asta, s-a terminat. Vom rupe legăturile cu Saint definitiv.

— S-ar putea să vină după noi, a spus Paj îngrijorat.

— N-o să vină.

Am tăcut un moment.

— *Ciocârlia* e a mea.

— A ta? Cum aşa?

— Mi-a dat-o el.

— Ţi-a dat-o, a repetat Auster.

— E moştenirea mea.

S-au holbat toţi la mine. Toţi, în afară de West.

— E la o adâncime de cel mult doisprezece, cincisprezece metri.

West studia mai departe harta în tăcere.

— Pot să vă duc până acolo, am spus eu. Ştiu sigur că pot.

— Bine, a spus West în cele din urmă şi ceilalţi au părut uşuraţi, fiecare cu un zâmbet nervos pe faţă. Scotocim *Ciocârlia* şi vindem ce putem la Dern, ca să ne umplem coca cu bani. Apoi ne întoarcem la Ceros şi îi achităm lui Saint datoria pentru *Marigold.*

— Dacă nu ne prind demonii mării până atunci, a şoptit Auster, zâmbind şi mai larg.

Navigau pe corabie de doi ani, dar niciodată nu a fost a lor. Nici n-ar fi devenit a lor vreodată, dacă ar fi fost după Saint. Îl primise pe West pe datorie, ştiind că nu va putea s-o plătească niciodată. Nu avea niciun motiv să creadă că-şi va pierde vreodată corabia-umbră.

— S-o ştergem înainte ca tot oraşul ăsta blestemat să se întrebe ce facem.

Paj s-a dus la uşă şi Auster l-a urmat.

— O treime, a spus West, privind harta în continuare după ce uşa s-a închis.

— Bine. O treime la registrele navei şi restul…

— Nu, l-a întrerupt el pe Hamish, ea va lua o treime.

Hamish a încuviinţat din cap.

— Dar de ce? am întrebat eu.

Dacă aş fi luat pentru mine o treime din captură, atunci, după banii puşi deoparte pentru registre, membrilor echipajului le-ar fi rămas doar o treime ca s-o împartă între ei. Nu era corect.

— Când am făcut înţelegerea, nu mi-ai spus că e moştenirea ta, a spus el.

— Pentru că nu m-ai întrebat. E a mea şi fac ce vreau cu ea.

— Nu-i nevoie, a spus Hamish.

— Ba da, este.

West a oftat îndelung.

— S-ar putea să nu mai ai niciodată o asemenea şansă, Fable.

— Ştiu. De aceea nu vreau s-o irosesc.

Speram că înţelege ce spun. Că îi eram datoare, deşi am pretins că n-ar fi fost aşa. Şi aveam de gând să-l răsplătesc înzecit.

— Două treimi la registrele navei şi restul banilor îi împărţim între noi. În mod egal.

Am înfăşurat harta şi am băgat-o înapoi în haină.

Privirea lui West se tot întorcea la mine în timp ce îşi frământa maxilarul, de parcă şi-ar fi făcut curaj să spună ceva. Dar tocmai când a deschis gura, pe punte s-au auzit ropote de paşi.

— West! a exclamat Willa din pragul uşii, cu ochii mari. Avem probleme.

Capitolul 34

STĂTEAM LA BALUSTRADĂ TOŢI ŞASE, UMĂR LA umăr, şi nu se auzea decât clinchetul ocheţilor alunecând pe frânghii deasupra noastră.

Torţe pluteau în depărtare sub arcada de fier din capătul portului de la poalele oraşului Ceros. Ceaţa se subţiase în vântul rece, făcând vizibilă corabia *Marigold.*

— Ei, a oftat Willa. Nu-i a bună.

Am privit spre vârful arborelui mic, unde Leo termina de legat şi ultimele vele noi şi a încremenit când s-a uitat în port. Echipajul lui Zola venea să ducă la capăt ce începuse.

— Ce-i? a strigat Leo.

Torţele aproape că ajunseseră la cheiuri şi atunci am văzut gloata de oameni care le purta. O greutate de piatră s-a lăsat în stomacul meu când am înţeles ce voiau să facă.

Voiau să dea foc la *Marigold.*

— Pregătiţi-vă de plecare! a strigat West şi a alergat la tribord, unde Auster deja debloca manivela ancorei.

— Dacă nu cobori de pe navă înainte să pornim, vii cu noi! am strigat eu şi Leo a holbat ochii.

A scos o unealtă de la curea, de la spate, şi s-a pus iar pe treabă, prinzând colţul ultimei vele cu mâini tremurânde.

S-a auzit clinchetul ascuţit al manivelei când Auster şi West au ridicat ancora, iar eu m-am dus să dezleg frânghiile velaturii, cu privirea în port. Zola se aşteptase ca West să dispară odată cu velele, dar nu a fost aşa. Acum, dacă voia să termine definitiv cu *Marigold* şi echipajul ei, îi rămânea de făcut un singur lucru – trebuia s-o scufunde.

Leo a alunecat în jos pe arborele mic, aterizând prea tare. Picioarele i-au cedat şi s-a prăbuşit pe punte gemând, dar s-a ridicat la loc ţinându-se de coaste.

— Sunt gata? am întrebat ridicând ochii la pânza albă şi curată, strânsă frumos şi cu ocheţi lucitori.

— Mai gata de-atât n-o să fie niciodată!

A luat-o împleticit spre balustradă.

— Hei!

S-a întors, cu geanta de unelte atârnată la umăr.

— Vrei banii sau nu?

Leo s-a întors alergând şi blestemând, iar eu am apucat sacul din capul scărilor. L-a luat de la mine şi a fugit înapoi la scară, dispărând peste bord.

Willa a eliberat velele arborelui mic şi vântul a năvălit din sud. Aveam nevoie de el ca să ieşim din port înainte ca torţele să aprindă puntea.

După ce am eliberat frânghiile, le-am înfăşurat în jurul pumnilor şi am sărit de pe arbore. S-au deşirat cu o mişcare lină şi am aterizat în picioare, ridicând ochii la formele curate şi ascuţite ale velelor pe fundalul negru al cerului. Erau frumoase, cu vergele de lemn lăcuit ce se răsfirau în evantai din colţul de jos ca două aripi pregătite de zbor.

Hamish a luat parâmele de la mine, iar eu am sărit peste bord, coborând scara până la chei. Cu velele întinse şi ancora ridicată, *Marigold* deja se mişca pe apă. Am dezlegat parâmele de ancorare din jurul primului stâlp şi s-au izbit de peretele navei, după care Paj le-a strâns pe punte.

În spatele meu au răsunat strigăte şi am trecut la stâlpul al doilea, dar frânghia era înnodată prea strâns. Am strecurat degetele în buclă şi m-am aplecat pe spate, trăgând cu toată greutatea trupului şi ţipând:

— Haide!

Parâma a alunecat şi am căzut pe spate, izbindu-mă de pământ cu atâta putere, încât plămânii mi s-au strâns ca doi pumni în momentul impactului. Echipajul lui Zola ajunsese deja la bazinul nostru şi gonea drept spre mine. M-am ridicat cu chiu, cu vai şi m-am întors la stâlp, desfăşurând frânghiile, iar Paj le-a tras spre el, dar corabia deja era prea departe. Nu ajungeam cu mâinile la scară.

— Fable! a strigat Willa când m-am dus la marginea cheiului. Am tras braţele înapoi şi mi-am făcut vânt înainte, sărind spre treptele de frânghie.

M-am prins de ele cu ambele mâini şi m-am izbit de peretele navei, târşâind picioarele în apă, dar lumina unei torţe deja zbura pe deasupra.

— Urcă!

West a apărut la balustradă şi mi-a întins mâna.

M-am căţărat pe scară, care se bălăbănea, şi, tocmai când am ajuns la jumătate, s-a scuturat şi s-a smucit şi aproape că m-a aruncat de pe trepte. Dedesubt, un bărbat se ţinea de ultima treaptă. A făcut un salt din apă şi m-a apucat de gheată, trăgându-mă în jos. Am lovit cu piciorul până când l-am nimerit cu călcâiul în falcă şi bărbatul a răcnit, dar deja începuse să se caţăre. Mi-am fixat coatele în frânghii şi am icnit, încercând să mă ţin de ele cu tot cu greutatea lui şi întinzând degetele spre curea, dar fără rost. Nu ajungeam la cuţit şi, dacă mi-aş fi eliberat braţul, aş fi căzut.

Deasupra mea a apărut o umbră şi un corp a căzut prin aer, plonjând în apa de sub noi. A înotat înapoi la corabie, în timp ce bărbatul mă smucea de cămaşă.

West a urcat pe cealaltă parte, între corabie şi scară, şi, ajungând faţă în faţă cu mine, a întins mâna la brâul meu şi mi-a scos cuţitul de la curea. A lovit dintr-o parte, cu o mişcare largă, înfigând cuţitul în coastele bărbatului. Acesta a urlat şi a încercat să se apuce de mine ca să nu alunece, dar West l-a izbit în piept cu piciorul şi l-a azvârlit îndărăt.

Scara s-a clătinat şi mi-am lipit faţa de frânghii, respirând înnebunită în timp ce braţele îmi tremurau.

— Eşti teafără?

West a întins mâna printre trepte şi mi-a dat părul la o parte de pe faţă.

M-am întors şi am văzut că ne depărtam de port, iar pe chei am zărit siluetele a cel puţin zece oameni. Când a aflat despre vele, Zola şi-a trimis echipajul să termine cu noi. Până dimineaţa, toţi comercianţii din Ceros vor şti că am fugit din port. Şi, după ce ne pusese la punct printr-un spectacol atât de public, umilinţa lui Zola va fi acum totală.

Luna era ancorată departe, fără niciun felinar aprins pe punte. Dar Zola era acolo şi ne urmărea. Nu putea să nu fie acolo. Şi de acum nu mai era doar duşmanul lui West. Era şi duşmanul meu.

Dar un licăr de la mal mi-a atras ochii spre umbrele din

Waterside, unde albastrul adânc al unei haine aproape că strălucea în întuneric.

Saint.

Stătea rezemat de stâlpul din stradă, nemişcat, cu excepţia marginii hainei care îi flutura în vânt. Nu-i vedeam chipul, dar îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Şi, dacă se uita la noi, atunci ştia. Ştia că banii lui plătiseră velele care erau întinse acum pe *Marigold,* împingându-ne în larg. Şi nu conta cine eram şi ce se întâmplase între noi. Pentru întâia oară în viaţa mea, ne aflam de o parte şi de alta a unei linii.

— Fable.

Vocea lui West m-a smuls din gânduri şi am clipit, văzându-i din nou chipul înaintea mea. Apa mării încă îi curgea pe piele, se ţinea cu mâinile de frânghii, sub mine, şi tăişul însângerat al cuţitului meu reflecta între noi lumina lunii.

— Eşti teafără? a întrebat din nou.

Am încuviinţat din cap, privindu-i faţa de sus şi lăsând calmul din ochii lui să mă echilibreze. Avea aceeaşi expresie impasibilă dintotdeauna. De la plecarea de pe Jeval, trecuserăm printr-o furtună care aproape că ne înghiţise şi Zola aproape că-l omorâse, după care despuiase şi aproape că scufundase corabia *Marigold.* Nimic nu părea să-l zdruncine.

— N-am nimic, am răspuns eu.

A dat din cap, vârând cuţitul umed înapoi în cureaua mea.

— Atunci mişcă-ţi fundul pe corabie.

Capitolul 35

SOARELE STRĂLUCEA PE MARE CU RAZE tremurătoare din est, ca un felinar care ne arăta calea.

Eram la proră cu Auster şi făceam coşuri din capcanele pentru crabi, cu care să urcăm pe punte marfa din *Ciocârlie.* Am legat nodul, privind apa liniştită, şi sunetele corabiei trăgeau de toate amintirile mele dinainte de Jeval. Tatăl meu, aplecat peste hărţi, cu o pipă în gură şi un pahar de rachiu în mână. Pleoscăiturile parâmelor şi lumina strălucind pe puntea lucioasă.

Am ridicat ochii spre arbore, unde ar fi stat mama, aplecată pe spate în frânghii, sus de tot, deasupra noastră. Mama îmi povestea scufundările ei în recifele din cele mai îndepărtate unghere ale Mării Nenumite, dar niciodată nu mi-a vorbit despre viaţa ei în Bastian şi despre perioada în care a lucrat pentru echipajul lui Zola, înainte de a se fi alăturat lui Saint. Nici nu mi-a spus ce a adus-o în Strâmtori. Şi, de când am stat faţă în faţă cu Saint la masa din cârciuma lui Griff, mă tot gândeam că ar fi trebuit să întreb mai multe despre ea.

Prima dată când Isolde m-a luat la scufundări, aveam şase ani. Tatăl meu ne aştepta pe puntea superioară a *Ciocârliei* când am ieşit la suprafaţă şi zâmbetul acela rar al lui i se întindea pe jumătate de chip sub mustaţă. M-a trecut peste balustradă şi m-a luat de mână, ducându-mă în cabina timonierului, unde mi-a turnat primul meu pahar de rachiu. În noaptea aceea am dormit în hamacul mamei, cuibărită lângă căldura trupului ei, în timp ce vântul şuiera peste pereţii navei.

Laţul Uraganului era ultimul petic de apă dinaintea Mării Nenumite, un loc de aterizare preferat al furtunilor, care-l transformaseră într-un cimitir. Puteam simţi Strâmtorile lărgindu-se în jurul nostru, făcând ca *Marigold* să pară mică pe marea vastă. În curând aveam să ajungem la marginea lor, departe de orice uscat.

Pe puntea laterală s-a ivit Paj cu instrumentele lui,

scoţând cu grijă octantul înainte să se apuce de treabă, făcând însemnări în carnetul deschis, aşezat pe grămada de frânghii. Am privit cum a ajustat braţele, până când lumina a căzut pe oglindă exact cum trebuie.

— Cât mai avem? am întrebat eu, aşezând capcana la picioare.

— Dimineaţă ar trebui să ajungem, doar de s-ar porni vântul din nou.

Am mijit ochii în lumină şi l-am văzut pe Auster în vârful arborelui mare, înconjurat de păsări care zburau în cerc, chiar când a scos încă un biban din coşul său.

— De fapt, ce are cu păsările? am întrebat eu.

Paj a ridicat ochii, un zâmbet blajin i-a întins buzele şi a râs.

— Îi e drag de ele.

— Se pare că şi ele îl îndrăgesc, am spus eu.

Paj a mai lucrat câteva minute, după care a deschis cutia şi a aşezat octantul înăuntru.

— Chiar erai pe Ciocârlie când s-a scufundat? a întrebat el deodată, strecurând carnetul înapoi în vestă.

Am încuviinţat din cap, privind norii roz şi purpurii şi soarele care parcă creştea şi se umfla, începându-şi coborârea de pe cer. Nu ştiam ce auziseră despre noaptea aceea, dar n-aveam să fiu eu cea care să le povestească. Mă temeam că povestea ar fi prins viaţă în sufletul meu dacă aş fi spus-o cu voce tare. O distanţă destul de mare se întindea între fata de acum, de pe puntea corabiei *Marigold,* şi cea care sărise de pe Ciocârlie în braţele lui Clove.

West a apărut pe treptele care coborau spre coridorul de sub punte, suflecându-şi mânecile cămăşii până la coate. El şi Willa munceau în cală încă de la plecarea din Ceros, remediind pagubele suferite în timpul furtunii, pentru care nu avusesem bani să tocmim reparatori. Nu-mi adresase niciun cuvânt de când porniserăm de la chei. Nici măcar nu privise în direcţia mea.

— Dă-mi să văd, a spus el, venind la Paj.

Paj s-a supus, a scos carnetul din nou şi l-a deschis la ultima pagină scrisă. West a citit numerele încet şi o şuviţă

de păr i s-a desprins, fluturându-i pe faţă.

— Să lăsăm ancora cât e vântul slab. O să recuperăm timpul.

Paj a aprobat din cap.

— Şi lăzile? l-a întrebat West pe Auster, deşi era clar că asta era treaba mea.

— Sunt gata, a răspuns Auster în locul meu.

— Verificaţi nodurile încă o dată.

Iarăşi nu mi-a întâlnit ochii. Am scrâşnit din dinţi.

Am înconjurat arborele.

— West…

Dar el s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre puntea laterală. L-am urmat până la cabina timonierului, unde a început să lucreze cu compasul pe hartă, comparând măsurătorile lui Paj cu ale lui. A strâmbat din gură şi şi-a muşcat obrazul.

— Ce e?

M-am dus la el şi am privit pergamentele.

— Nimic, a spus scurt, lăsând compasul.

Am aşteptat, uitându-mă la el.

S-a gândit un moment şi apoi a înconjurat biroul, aşezând degetul pe hartă.

— Uite aici!

Cotitura din mijlocul Laţului Uraganului forma un unghi drept abrupt, o manevră dificilă pentru orice vas mai mare decât o barcă de pescuit. Ca să ne reuşească trebuia s-o traversăm cu o precizie desăvârşită.

— Există vreo altă cale?

— Nu cred, am răspuns eu. Prin altă parte ar trebui să târâm chila pe fund.

— Va trebui s-o executăm perfect, a mormăit el.

— Atunci aşa vom face.

S-a sprijinit de birou cu ambele braţe şi muşchii i s-au reliefat sub pielea aurită.

— Trebuie să ne întoarcem la Dern în câteva zile dacă vrem să vindem marfa fără să atragem atenţia.

Avea dreptate. Trebuia să lucrăm repede, dar, dacă socotelile lui Paj erau corecte, am fi putut să urcăm marfa

pe *Marigold* până a doua zi, spre seară.

— Aşa a reuşit, nu?

West s-a aşezat pe scaun, ridicând privirea la mine.

— Ce?

— Laţul Uraganului. Aşa şi-a strâns Saint averea şi a început afacerea de comerţ.

— Da, am răspuns eu. Ani de-a rândul a cartografiat Laţul înainte să pornească pe prima lui rută. A cumpărat prima corabie cu banii adunaţi scotocind epavele.

West a tăcut, ca şi când şi-ar fi imaginat demersul. Ca şi când s-ar fi imaginat în postura lui Saint.

Pietrele găurite se ciocneau între ele încet, legănându-se pe sfoara din dreptul ferestrei deschise în spatele lui.

— Chiar crezi că aduc noroc? am întrebat eu.

Întrebarea a părut să-l amuze.

— Până acum şi-au făcut treaba.

A mişcat gura, întinzând buzele într-o parte, şi am observat un răspuns nerostit în cuvintele lui, dar n-am reuşit să-l descifrez.

Am ridicat piatra albă din colţul biroului.

— Ce-i asta?

— E din Waterside.

— A!

Am aşezat-o la loc, brusc stânjenită.

West a ridicat ochii spre mine.

— Saint mi-a dat-o când am luat *Marigold* în stăpânire. Ca să-mi amintească de unde am pornit.

M-am aşezat pe marginea biroului, rânjind surprinsă. Saint a vrut ca West să nu uite care-i e locul. Şi, din cine ştie ce motiv, West a păstrat piatra.

— Ştiu că ai aflat că Willa e sora mea, a spus el, vorbind iar pe un ton aspru. Şi ştiu că aţi fost la mama noastră.

Am încercat să-l citesc, căutând vreo urmă din mânia care-i lumina faţa de obicei. Dar încă mă privea cu ochii plini de cuvinte nerostite.

— N-am vrut. Nu ştiam unde eram…

— N-are importanţă.

A aşezat coatele pe birou, scărpinându-se sub bărbie, şi

m-am întrebat de ce a spus asta. Chiar avea importanţă. Probabil că era singurul lucru cu adevărat important pentru el.

— Cum aţi reuşit atâta vreme să vă ascundeţi de ceilalţi?

— Poate că ştiu şi ei, de fapt, dar nu vor s-o spună. Nu pun întrebări. Dar acum mult timp eu şi Willa am convenit să nu spunem nimănui că ne cunoaştem dinainte.

Am încuviinţat din cap. Spunând altora că Willa era sora lui, le-ar fi dat putere asupra lui. Şi asupra ei. Din acelaşi motiv, nimeni nu ştia despre Auster şi Paj în afară de cei de pe navă.

— Willa ar fi avut şanse mai mari navigând pe o corabie decât dacă ar fi rămas în Waterside, aşa că am aranjat lucrurile pentru ea.

O spunea de parcă ar fi simţit nevoia să se justifice. De parcă ar fi ştiut că asta a costat-o pe Willa.

— Dar tatăl vostru? am întrebat eu încet.

Însă acum întindeam coarda. Şi nici nu ştiam de ce am pus întrebarea asta, pur şi simplu voiam foarte mult să ştiu.

— O să pierdem lumina în câteva ore.

S-a ridicat, a mers la cufărul de la perete şi l-a deschis.

— Ce mai e de făcut? Vreau să te ajut.

S-a uitat la mine peste umăr şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că zâmbea.

— Mă descurc.

A scos din cufăr o racletă lată şi întinsă, vârându-i mânerul la curea.

Cu unealta asta avea de gând să cureţe carena. Scoici, alge şi alte fiinţe îşi făceau căminul pe burţile navelor, alcătuind un fel de recif ambulant propriu. Dar nu trebuia să agăţăm nimic în Laţ. Carena trebuia să alunece pe fundul apei.

Era o muncă anevoioasă şi dezgustătoare. O muncă pe care West credea că nu puteam sau nu voiam s-o fac.

— Îţi faci griji din cauza pescajului? am întrebat eu.

Adâncimea până la care cobora burta navei era cel mai important factor din cauza căruia am fi putut naufragia printre recife. Dar cala corabiei *Marigold* era goală şi,

datorită velelor noi, înainta lin pe mare.

— În clipa de faţă îmi fac griji pentru toate.

Capacul cufărului a căzut la loc şi West şi-a scos cămaşa pe gât, tresărind din cauza durerii care i-a erupt în trup când a ridicat braţele. Cămaşa a căzut pe pat şi West şi-a făcut loc pe lângă mine, ieşind pe punte.

Am privit prin uşa deschisă, gândindu-mă, şi apoi am ieşit după el. Tocmai când am trecut colţul, s-a ridicat în picioare pe balustradă şi a păşit peste bord, dispărând în mare. De jos a răsunat un plescăit şi am privit în urmă, prin uşa deschisă a cabinei, la piatra albă din colţul biroului său.

M-am întors pe puntea laterală, am învârtit cheia în lacătul dulapului de pe perete şi am scotocit rafturile până când am găsit încă o racletă şi un ciocan.

Willa mă privea în timp ce mi-am dat jos ghetele şi m-am urcat pe balustradă, umplându-mi pieptul cu aer. Am sărit, căzând în mare cu braţele întinse deasupra capului şi cu uneltele strânse în pumni. Apa s-a învolburat în jurul meu şi m-am răsucit, întorcându-mă sub apă până când l-am văzut pe West plutind aproape de pupă, în albastrul vast al mării care se întindea în jurul nostru în toate direcţiile. Fire lungi de alge se unduiau în urma corabiei şi mâinile i s-au oprit pe carenă când m-am apropiat de el înot.

Scoicile prinse de navă hârşâiau şi crăpau în jurul nostru şi am ocupat un loc lângă West, potrivind racleta pe crusta groasă de scoici şi lovind-o cu ciocanul. S-a făcut bucăţi, explodând în nori albi şi plutind în jos, spre adâncuri.

West m-a urmărit câteva momente cum lucram, după care a ridicat din nou uneltele. Nu voia să se deschidă faţă de mine, aşa cum făceau ceilalţi. Mi-a şi spus asta când a acceptat să voteze în favoarea mea. Dar, dacă era să fac parte din echipajul lui, trebuia să fac cumva ca să-i câştig încrederea.

Chiar dacă ar fi însemnat să încalc încă una dintre regulile lui Saint.

Niciodată şi sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile şi persoanele la care ţii.

Mi-am asumat un risc când am sărit în apă. Îmi arătam

mâna. Îi arătam că nu mă interesa doar *Ciocârlia* şi să mă alătur unui echipaj. Mă interesa şi West. Şi mă temeam din ce în ce mai puţin de ceea ce ar fi făcut dacă ar fi aflat.

Capitolul 36

LAŢUL URAGANULUI SE ÎNĂLŢA DEASUPRA apei precum spinările colţuroase ale unor dragoni scufundaţi.

Paj era la proră, cu un zâmbet mare pe chip, şi în ochi i se reflecta lumina dimineţii. Calculele lui au fost perfecte, precise până la oră, şi am zărit recifele chiar când soarele s-a revărsat la orizont. Labirintul se întindea kilometri întregi în faţa noastră şi apa era atât de limpede, încât nisipul de pe fund tremura luminos.

Willa, Auster şi Hamish stăteau la babord, umăr lângă umăr, pe navă s-a lăsat liniştea şi *Marigold* a tăcut. M-am uitat la West, care stătea singur pe puntea superioară. Strângea braţele la piept, cu pălăria trasă peste ochi.

Pe chip avea aceeaşi expresie indescifrabilă care nu i-a părăsit chipul de când plecaserăm din Ceros. Şi abia acum începeam să văd dincolo de ea.

West se afla pe o muchie. În numai câteva ore, totul avea să se schimbe. Pentru el. Pentru echipaj. În ziua în care sosise pe Jeval, trecând prin furtună, nu ştia unde aveau să ducă toate. Nu ştia că, atunci când a acceptat să mă primească la bord, vânturile îşi schimbau direcţiile.

Atât de multe lucruri erau imposibil de prevăzut în lumea asta. Şi totuşi cu toţii înţelegeam perfect cum funcţionează. Acum West trebuia să ia nişte decizii la care poate nu se aşteptase niciodată. Şi asta era de ajuns ca să clatine până şi cele mai impenetrabile chipuri din Strâmtori.

Paj a luat timona, întorcându-ne împotriva vântului, şi corabia a virat până când velele au început să se zbată deasupra noastră. Când *Marigold* a început să încetinească, a lăsat mânerele să se învârtă sub degetele lui într-o parte şi apoi în cealaltă, astfel încât cârma să se întoarcă în stânga şi-n dreapta. În câteva clipe, corabia a încetinit aproape până la oprire.

— Pe unde intrăm? i-a strigat Paj lui West.

West a privit recifele din faţă şi apoi s-a uitat peste umăr, la mine. Am urcat treptele spre puntea superioară şi m-am

dus la balustradă, scoţând harta dinăuntrul jachetei. Am desfăşurat-o înaintea mea şi West a apucat o margine a ei, ţinând-o pe loc.

A cercetat pergamentul şi apoi a arătat spre intrândul din reciful din stânga noastră. Coamele se înălţau neregulat deasupra apei până când dispăreau, creând o deschidere.

— După ce intrăm, n-o să mai fie cale de întoarcere. Trebuie să mergem tocmai până la atol, a spus el ca pentru sine.

Am urmărit drumul nostru pe hartă, înţelegând ce spunea. Până la *Ciocârlie* nu exista niciun loc suficient de lat încât să putem întoarce corabia. Dacă ne împotmoleam, nu mai aveam ce face, n-ar mai fi existat nicio ieşire din Laţ.

— Urcă, dragorule!

Auster se uita la mine de pe puntea principală, cu Willa alături.

— Eşti gata? a răsunat de lângă mine vocea adâncă a lui West şi am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea.

Deodată am simţit nevoia copleşitoare să aibă încredere că voi reuşi. Că mă voi ţine de cuvânt. Faţă de toţi. Credeam că nu are încredere în mine, dar pentru ceea ce făcea acum avusese nevoie de toată credinţa de care era în stare. Punea soarta echipajului şi a corabiei *Marigold* în mâinile mele.

— Gata, am şoptit eu.

West a strâns harta şi a coborât scările punţii superioare în urma mea, iar eu m-am dus la arborele mare, am apucat treptele, am inspirat adânc şi am început urcuşul. Inima a început să-mi bată haotic pe măsură ce m-am înălţat în vânt.

West a preluat timona de la Paj, privind cum mă sprijin de frânghii şi mă întorc spre Laţul Uraganului. Ultima dată când am văzut Laţul, clocotea în furtuna care a scufundat Ciocârlia. Acum sclipea sub cerul albastru şi senin, ca şi când n-ar fi ascuns sub suprafaţă cadavrele a nenumărate echipaje de navă. Apele albastru-verzui erau pline de versanţi colţuroşi de recif şi cărări înguste şerpuiau sub

perdeaua lor ca nişte vene nesfârşite. Era un labirint – un labirint pe care numai eu ştiam să-l traversez.

Am suflecat mâneca cămăşii până la cot şi am întins braţul în faţă. Cicatricea era o ilustraţie aproape perfectă a arterelor recifului şi m-am minunat de priceperea cu care Saint le reprezentase din memorie. Cutreierase apele astea de atâtea ori, încât nu i-a mai trebuit nicio hartă ca să marcheze drumul pe pielea mea.

Am ridicat o mână cu degete tremurătoare. Adierea caldă a trecut printre ele şi am măsurat din ochi intrarea în Laţ de dedesubt.

— Spre tribord!

Fără ezitare, West a învârtit timona şi Hamish, Auster şi Willa au potrivit velele, scurtând golurile ca Marigold să pornească încet. Ne-am îndreptat spre gura recifului şi Paj s-a aplecat peste margine la proră, privind cum nava traversa apa de mică adâncime.

M-am aplecat şi am comparat dimensiunile navei cu reciful.

— Dreapta!

West a îndrumat nava drept în Laţ şi s-a lăsat tăcerea, iar pe pielea mea a trecut un fior precum tremurul din aer dinaintea unui fulger. Nimeni nu mai ştia cât de multe corăbii scufundase Laţul. Mai multe catarge străpungeau suprafaţa apei în zare. Dar cerul încă era senin şi apa molcomă.

M-am uitat la cicatrice, urmărindu-i liniile până la prima răscruce din faţa noastră.

— Spre babord, West. Cinci grade.

West a întors uşor timona şi am virat spre est, exact cât trebuia ca să pătrundem în artera următoare, şi calea dintre recife s-a îngustat.

— Atenţie, a strigat Paj de la proră, văzând că adâncimea apei se micşora.

Am înaintat încet, trecând printre ieşindurile de piatră aflate de o parte şi de alta, unde păsările stăteau cu picioarele afundate în apă, culegându-şi micul dejun din coral. Sub suprafaţă roiau bancuri de peşti ca nişte nori de

fum, risipindu-se pe măsură ce corabia înainta încet, până când calea s-a lărgit din nou înainte de următoarea răscruce.

— Spre tribord. Cincisprezece grade, am spus eu, străduindu-mă să par hotărâtă.

West a lăsat mânerele să se învârtă puţin şi arborele a vibrat sub mâinile mele când chila a alunecat pe fundul nisipos. Willa mi-a întâlnit privirea de pe arborele mic, unde era cocoţată, şi am încercat să-mi liniştesc bătăile inimii, strângând din degete ca să le astâmpăr tremurul. O singură stâncă ascunsă ar fi putut să surpe carena. Dar, dedesubt, West părea calm, cu mâinile aşezate uşor pe timonă.

Am privit peste umăr spre marea întinsă. Deja ajunsesem departe în Laţ. Dacă ar fi izbucnit o furtună, am fi fost terminaţi. Frica îmi cânta încet în sânge şi tentaculele ei invizibile mă înconjurau şi mă striveau la fiecare răscruce întâlnită printre recife.

— Ne apropiem, am spus eu, privind cotitura abruptă din faţă.

Aveam o viteză bună, dar totul depindea de direcţia vântului şi de momentul în care aveam să acţionăm. Dacă am fi virat prea devreme, am fi hârşâit tribordul. Dacă am fi virat prea târziu, ne-am fi izbit cu prora drept în colţul ascuţit al recifului.

— Uşor…

Am întins mâna spre West, ridicând ochii la vela de deasupra tocmai când vântul şi-a schimbat brusc direcţia şi o rafală s-a înălţat pe apă de nicăieri. Ne-a împins înainte, umflând velele, şi *Marigold* a virat.

Prea repede.

— Slăbiţi velele! am strigat eu.

Hamish, Auster şi Willa au lăsat parâmele şi corabia a încetinit. Dar era prea târziu. Eram prea aproape.

— West, acum!

Am luat arborele în braţe şi m-am ţinut de el, timp în care West a lăsat timona să se învârtă.

— Coborâţi ancora! i-a strigat lui Paj, care deja debloca manivela.

Ca să nu ne izbim de recif, trebuia să lăsăm ancora să se târască în urma noastră. Ceilalţi au lăsat velele în aceeaşi clipă şi Paj a lovit piedica ancorei cu piciorul, lăsând-o să cadă în apă.

Marigold s-a smucit, pupa s-a învârtit şi nava s-a întors spre tribord. Un zgomot ca de tunet a izbucnit sub noi când carena s-a hârşâit de banc şi Paj a fugit la bord, izbindu-se de balustradă şi aplecându-se peste margine.

Am închis ochii, toţi muşchii mi s-au strâns pe oase şi inima mi-a sărit în gât.

— E bine! a strigat Paj, râzând agitat.

Am ridicat privirea la cer gâfâind şi lacrimi fierbinţi mi-au răsărit în ochi.

Hamish, a sărit pe punte ca să-l ajute pe Paj să urce iar ancora şi West s-a rezemat cu fruntea de timonă, răsuflând îndelung.

Dar încă ne mişcam. Am cercetat cicatricea, urmărind recifele de dedesubt, moment în care velele s-au întins din nou. Inima mi s-a umflat în piept şi mi s-a pus un nod în gât când am ajuns şi la capătul următoarei strâmtori.

Culoarul dintre versanţi s-a terminat în mijlocul unui recif în formă de semicerc – atolul. Şi acolo, sub apele albastre ca nestematele şi lucitoare ca sticla, tremura o umbră vagă.

Ciocârlia.

Capitolul 37

MI-AM ADUNAT PĂRUL ÎN CREŞTET, înnodându-l, în timp ce Auster aduna coşurile sprijinite de balustrada din faţa mea.

Ciocârlia zăcea cam la doisprezece metri dedesubt şi bănuiam că va dura aproape o zi întreagă de scufundări să luăm toate lucrurile pentru care veniserăm. Soarele era aproape de zenit şi ar fi fost imposibil să ieşim din Laţ pe întuneric, aşa că trebuia să ne grăbim dacă nu voiam să petrecem noaptea pe atol.

Paj a verificat cârligul uriaş de fier din capătul frânghiei şi l-a aruncat peste bord. Frânghia s-a desfăşurat căzând, scufundându-se până la fund şi încordându-se în apă.

Greutatea familiară a curelei legate la brâu m-a liniştit. Singura problemă pentru care nu eram pregătiţi era faptul că poate altcineva găsise *Ciocârlia* în ultimii patru ani.

Mi-am verificat uneltele, plimbând degetele de două ori peste şpiţuri, dălţi şi ciocan. Aş fi avut nevoie de ele doar dacă ceva de pe epavă fusese imobilizat sau îngropat şi speram să nu fie cazul. Îmi trebuia fiecare minut de lumină ca să adun marfa în coşuri şi s-o urc la bord.

Apa era limpede ca cristalul, arborele mare ajungea aproape de suprafaţă şi am clipit ca să risipesc imaginea mamei cocoţate în vârful lui, cu privirea la lună. Gândul la ea m-a apăsat în adâncul stomacului şi am simţit-o ca pe un suflu pe piele. Am tremurat, privind iar apa de dedesubt. Nemişcarea îmi dădea cumva senzaţia că mama era încă acolo, jos.

West a ieşit din cabina lui şi Auster a trecut şi ultimul coş peste margine. West a aruncat o curea pe punte, lângă mine, şi şi-a scos cămaşa pe gât. Am privit reţeaua de cusături de pe pielea lui. Se adăugau colecţiei de cicatrici care deja îi acopereau trupul.

— Ce faci?

M-am uitat derutată la cureaua de lângă picioarele mele goale.

West a descălţat ghetele şi şi-a strâns părul, legându-l la spate.

— Merge mai repede în doi.

Am ridicat privirea la Willa şi la ceilalţi, dar nu păreau deloc surprinşi să-l vadă pe West potrivindu-şi o curea de dragor în jurul brâului.

— Nu mi-ai spus că ştii să draghezi, am spus, holbându-mă la el.

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le-am spus.

A rânjit şi zâmbetul pieziş i-a ridicat un colţ al gurii, unde a apărut o gropiţă.

Am plecat ochii şi roşeaţa care mi-a apărut brusc pe faţă mi-a încălzit pielea. Nu cred că-l mai văzusem vreodată zâmbind. Nici măcar o dată. Şi nu-mi plăcea cum mă făcea înfăţişarea asta a lui să mă simt. Sau îmi plăcea. Nu voiam să descifrez deosebirea dintre cele două.

A încheiat catarama curelei cu un aer absent, de parcă ar mai fi făcut-o de sute de ori. Nu mai auzisem de un timonier care să dragheze. Dar asta nu era o corabie obişnuită şi ăsta nu era un echipaj obişnuit. Secretele lor parcă erau fără sfârşit.

M-am apucat de balustradă şi m-am ridicat, echilibrându-mă pe marginea navei în adierea caldă a vântului. West s-a urcat lângă mine şi am coborât privirea la apa de dedesubt, unde dispăreau frânghiile.

— Aş vrea să propun echipajului să reconsidere statutul meu de piază rea, i-am strigat Willei, cu gura până la urechi.

Willa a râs, rezemându-se de arbore.

— O să votăm, dragorule.

Am ridicat ochii la West, întrebându-l fără cuvinte dacă era pregătit. Pentru *Ciocârlie.* Şi pentru tot ce avea să urmeze.

Acelaşi zâmbet de dinainte, de pe punte, îi juca pe buze şi, împreună, am păşit de pe balustradă, căzând prin aer şi plonjând în mare. M-am scufundat şi am lovit din picioare împotriva greutăţii uneltelor până când am ieşit la suprafaţă alături de West.

A scuturat din cap, dând la o parte părul de pe faţă, şi a privit în sus la Willa şi la ceilalţi, care ne urmăreau de pe *Marigold.*

Am inspirat încet, umplând cu aer spaţiul dintre coaste şi l-am expirat la loc, întinzându-mi plămânii până când au început să mă usture. Sângele s-a încălzit în braţele şi picioarele mele şi am respirat iar şi iar, până când am ajuns să adun tot aerul de care aveam nevoie.

West a aşteptat să-i fac semn şi a dat capul pe spate, luând aer, iar eu i-am urmat exemplul, umplându-mi întâi burta, apoi pieptul şi sorbind la urmă încă puţin aer în gât.

A dispărut sub apă şi l-am urmat, scufundându-mă după el. Când am văzut-o, am întins mâinile în faţă, ca să acopere imaginea *Ciocârliei.* Zăcea sub noi, cu ruptura din cocă îngropată pe jumătate în nisipul moale şi palid şi cu prora aţintită la cer. Dar, în rest, corabia arăta exact aşa cum o ţineam minte.

Ciocârlia.

Locul unde s-a sfârşit povestea mamei. Locul unde începea povestea mea.

West s-a uitat la ea şi a ridicat ochii spre mine.

Am ezitat un moment, apoi am coborât, înotând spre pupa navei, şi presiunea s-a adunat în jurul meu, făcându-mi urechile să pocnească pe măsură ce coboram tot mai adânc. Reciful care înconjura epava era plin de viaţă, bancuri de peşti viu-coloraţi se răsuceau unii în jurul altora şi se împrăştiau în toate direcţiile. Am înotat printr-un nor de peşti-fluture şi lumina s-a oglindit în solzii lor irizaţi, făcându-i să sclipească precum stelele în amurg. M-am oprit şi am întins mâna spre ei, atingându-i cu vârfurile degetelor în timp ce roiau pe lângă mine.

Am zâmbit, întorcând capul spre West. Era o siluetă plutitoare şi aurie pe fondul albastrului infinit şi, urmărindu-mă câteva momente, a întins şi el mâna şi a făcut la fel. Peştii au vuit în jurul lui ca nişte flăcări mici şi argintii, după care au ţâşnit şi ne-au lăsat.

Am înotat mai departe până la navă şi s-a ivit stema lui Saint, de pe care vopseaua întruchipând vela triunghiulară

albă dispăruse aproape cu totul. Dar valul cu spume încă era acolo, pictat pe lemn cu acelaşi albastru bogat şi viu ca al hainei lui Saint. Am atins-o cu palma când am înotat pe lângă ea şi, când am ajuns pe punte, mi s-a răcit pielea.

Timona acoperită cu alge îmi stătea înainte neatinsă, ca o fantomă. Aproape că-l vedeam pe tatăl meu în spatele ei, cu mâinile lui mari pe mânere. Arborele frânt se înălţa deasupra şi lumina soarelui tremura în zare pe suprafaţa apei, unde departe plutea peste noi umbra corabiei *Marigold.*

M-am împins şi am plutit spre treptele care coborau sub punte, unde grinda de lemn care atârnase peste intrarea în pasaj căzuse. Am înotat în întuneric, trecând pe lângă uşile înşiruite de-a lungul coridorului lung, îndreptându-ne tocmai spre uşa din capăt.

Apa s-a tulburat când am ajuns la ea. Am încercat să deschid uşa, dar era înţepenită, blocată în cadru cu lemnul umflat. West s-a proptit cu spatele de peretele coridorului şi a lovit cu piciorul în uşă până când a cedat şi s-a deschis înaintea noastră.

Razele luminii s-au revărsat în cală şi săgeţi de smarald luminos au descoperit grămezi de lăzi prăbuşite şi butoaie răsturnate. Am trecut înot peste ele, îndreptându-mă spre ungherul din dos. Cuferele încă erau aici, pironite de perete, şi le-am simţit ca o mie de glasuri răsunând în cor. Pietrele preţioase cântau cu o armonie care se înfăşura în jurul meu precum atingerea vântului.

Am dat nisipul la o parte până când am zărit sideful stemei tatălui meu gravate în lemnul gudronat. Am scos şpiţul cel mai mic de la spate, din curea, şi am bâjbâit în lumina chioară după gaura cheii. După numai câteva încercări, lacătul a ţăcănit şi am băgat degetele sub capac, ridicând ochii la West, după care l-am deschis.

Deodată, mi-am dorit să pot vorbi. Aş fi vrut să pot spune ceva. Orice. Aici, jos, în adânc, cu *Marigold* plutind deasupra noastră, era linişte. Niciun Saint, niciun Zola şi niciun Jeval. Nicio minciună şi nicio jumătate de adevăr. Aici, jos, eram doar doi muritori într-o lume întoarsă cu

fundul în sus.

Era singura lume căreia simţisem vreodată că-i aparţin.

West mi-a întâlnit privirea şi am clipit încet, sperând că-i voi ţine minte chipul pentru totdeauna. Exact aşa cum era, cu părul lui pictat de soare plutind în lumina verde, în tăcerea deplină a mării. I-am zâmbit şi m-am întors la cufăr, ridicând capacul cu un scârţâit.

Dar West a coborât mâna şi l-a ţinut pe loc.

Degetele lui bătătorite au alunecat pe lemn şi apoi s-au întrepătruns încet cu ale mele, luându-mi mâna de pe cufăr. Am încremenit, inima a început să-mi bată neregulat şi i-am simţit atingerea urcându-mi pe braţ şi împrăştiindu-se pe pielea mea precum căldura soarelui.

M-a privit cu o sută de poveşti lucind în străfundul ochilor.

Apoi a venit mai aproape. Aerul mi-a luat foc în piept când a ridicat mâinile şi mi-a atins obrajii. Vârfurile degetelor i-au alunecat în părul meu, m-a tras la el şi, până să mă gândesc la gestul lui, şi-a atins buzele de ale mele.

Şi am dispărut. Am fost ştearsă de pe faţa pământului.

Toate zilele petrecute pe Jeval. Toate nopţile petrecute în cala *Ciocârliei.* Toate s-au stins şi în urma lor a rămas doar murmurul adâncurilor. Am rămas doar eu şi West.

Bulele s-au înălţat împrejur când am deschis gura ca să gust căldura buzelor lui şi toată marea a tăcut. S-a îngroşat. L-am sărutat din nou, agăţându-mi degetele de cureaua lui şi încercând să-l trag mai aproape. Încercând să-l simt în apa rece. Când am deschis ochii, se uita la mine. Toate fărâmele aurii din apa verzuie au sclipit şi unghiurile aspre ale feţei lui s-au îmblânzit.

M-a cuprins cu braţele şi m-am lipit de el, odihnindu-mă sub bărbia lui, iar el m-a ţinut strâns. Atât de strâns. Ca şi când m-ar fi împiedicat să mă destram. Şi chiar asta făcea. Pentru că sărutul acela a deşteptat înăuntrul meu un cer de noapte întunecat, plin de stele şi luni şi comete zburătoare. Întunericului i-a luat locul focul mistuitor al unui soare care-mi gonea pe sub piele.

Pentru că adevărul îngropat cel mai adânc, ascuns sub

toate învăţăturile primite de la tatăl meu, era că îmi dorisem să-l ating de o mie de ori.

Capitolul 38

AM IEŞIT DIN LAŢ CHIAR ÎNAINTE DE APUS, împinşi de vânturi blânde sub ceruri senine.

Auster a smuls alga prinsă de colţul ultimului coş şi a aruncat-o peste bord, după care l-a deschis. Înăuntru erau stivuite cu grijă ultimele cufere mici.

Mi-am împletit părul ud peste umăr, simţind cum West se uită la mine o clipă şi apoi dispare pe coridor. Imediat ce a plecat, m-am întors spre apă şi mi-am atins gura cu vârfurile degetelor, simţind cum mi se aprind iar furnicături pe piele.

De când urcasem înapoi pe navă, nu am îndrăznit nici să privesc în direcţia lui, pentru că voiam să păstrez amintirea în minte exact aşa cum era. Voiam să păstrez amintirea asta aşa cum îmi aminteam luciul paharului de rachiu al tatei în flacăra lumânării şi conturul siluetei mamei în întuneric.

Voiam să ţin minte sărutul lui din adâncuri. Pentru totdeauna.

Aveam de gând să respect înţelegerea pe care o făcuserăm înainte să mă alătur echipajului. Nu voiam să aduc momentul acela aici, sus, în lumea asta, unde ar fi fost strivit sub greutatea Strâmtorilor. Dar nici nu aveam să-l uit. Niciodată.

Auster mi-a pus cuferele în braţe şi l-am urmat pe scări, în jos, unde West aştepta în pragul uşii spre cală. S-a dat la o parte, lipindu-se cu spatele de perete ca să pot trece, şi a privit peste capul meu, atent să nu mă atingă când am intrat în încăpere.

Cala navei era animată de lumini şi de murmurul pietrelor preţioase, ale căror cântece individuale se împleteau şi formau o singură melodie adâncă şi răsunătoare. Hamish stătea aşezat în mijloc, lângă Willa, cu pergamente întinse în jurul lui, şi făcea însemnări în carnet. Am găsit un spaţiu liber mic în faţa lor şi am aşezat cuferele, deschizându-l pe primul. Lumina felinarului a

căzut pe zeci de perle iridescente, care încă luceau de la umezeală.

Willa a început să le numere şi eu am deschis capacul următor. Înăuntru erau amestecate bucăţi neregulate de aur şi paladiu brut.

— Ăsta e…? a întrebat Willa cu gura căscată, ridicând o singură piatră dintr-o cutie mică de lângă ea.

O ţinea cu două degete.

— Opal negru, am terminat eu, aplecându-mă şi privindu-l atent.

Nu mai văzusem aşa ceva din copilărie.

West s-a ghemuit lângă mine ca să-l ia de la ea şi braţul i s-a atins de al meu, dându-mi senzaţia că alunec într-o parte. Când am ridicat ochii, Willa se uita la noi încruntată.

— Cât crezi că valorează? a întrebat el.

Nu am înţeles dacă mă întreba pe mine sau pe Hamish, aşa că nu am răspuns, scoţând bucăţile de paladiu una câte una şi aşezându-le înaintea mea.

— Cred că mai bine de două sute, a spus Hamish, notând încă ceva în carnet.

West s-a întins prin faţa mea ca să apuce o pungă pe care Willa o umpluse cu serpentin şlefuit şi mirosul lui s-a revărsat peste mine, încât nu mai ştiam sigur dacă furnicăturile care-mi mişunau pe piele erau provocate de pietrele preţioase sau de el. Am strâns buzele, privindu-i chipul când s-a aplecat pe lângă mine, dar nu a ridicat ochii.

— Aşadar cum arată? a întrebat Willa, uitându-se peste umărul lui Hamish la pagina plină pe care scria.

— Arată bine, a răspuns el zâmbind. Foarte bine.

West a răsuflat uşurat.

— Care-i planul?

Hamish a închis carnetul.

— Cred că am putea vinde un sfert din marfă la Dern, dacă suntem atenţi. Am câştiga mai mult decât suficient ca să ne plătim datoria faţă de Saint şi să încheiem socotelile cu negustorii din toate porturile. Restul putem să-l depozităm în rezerva secretă şi să-l vindem puţin câte puţin

cu timpul. Va trebui să vindem puţin în fiecare port, ca să nu atragem atenţia. Să mergem în grupuri de câte două persoane, ca să nu părăsim corabia.

A băgat mâna în haină şi a scos pungile de piele roşie pe care îi văzusem folosindu-le la Dern. De data asta erau şase în loc de cinci.

— Punem marfă de cel mult şase sute în fiecare pungă. Fără prea multe pietre preţioase, fără prea multe metale şi aveţi grijă să puneţi în fiecare câteva bucăţi de valoare mai mică. Trebuie s-o facem cu cap dacă nu vrem să stârnim curiozitatea negustorilor şi a celorlalte echipaje.

Ne-am pus pe treabă, umplând fiecare pungă cu spirit strategic. Trebuia să ne împrăştiem şi să ne coordonăm timpii astfel încât să nu mergem la acelaşi negustor de prea multe ori. Dern era portul cu cele mai mici riscuri pentru manevra asta. Nu era atât de mare cât să adăpostească multe nave pe chei, dar suficient de mare cât să găzduiască destule tarabe la casa de comerţ.

Era un plan bun. Dar, ca orice plan bun, nu era lipsit de riscuri. Dacă cineva ne-ar fi raportat la Consiliul Comerţului, ne-am fi pierdut licenţa de comercianţi. Şi dacă Saint sau Zola ar fi aflat cu ce ne ocupam, am fi ajuns iar pe butuci. O parte din mine se întreba dacă-l vom găsi pe Saint la Dern, aşteptându-ne. A văzut când am plecat din Ceros şi deci ştia că ajutasem *Marigold* să facă rost de vele. A ghicit probabil că porniserăm spre *Ciocârlie.* Dar nu ştiam ce voia să facă.

— Şi cum funcţionează? a întrebat Hamish, întorcând în mâini opalul negru. Poţi să… vorbeşti cu ele?

Atunci mi-am dat seama că vorbea cu mine. Mi se păruse mie că mă bănuiau a fi un mag al nestematelor, dar întrebarea m-a stânjenit.

— Nu ştiu cum să explic, e un lucru pe care pot să-l fac, pur şi simplu.

— Le simţi?

West parcă a încremenit, de parcă şi el ar fi aşteptat răspunsul meu.

— Cam aşa ceva. Mai curând aş spune că le *cunosc.*

Culorile lor, modul în care cade lumina pe ele, atingerea lor când le ţin în mână.

Hamish s-a zgâit la mine, evident nemulţumit de răspunsul meu.

Am oftat, gândindu-mă.

— E ca la Auster. Cu păsările. Sunt atrase de el. Le înţelege.

Atunci a încuviinţat din cap, părând să accepte explicaţia mea. Dar nici eu nu eram convinsă că o înţeleg. Dacă n-ar fi murit mama, aş fi făcut cu ea mulţi ani de ucenicie ca mag al nestematelor. Pentru că ea nu mai era, unele lucruri nu aveam să le învăţ niciodată.

— Cred că ne va fi de folos, a spus Hamish, adunând pungile pline într-unul dintre cufere şi ridicându-se. Dar să nu spui la nimeni.

A aşteptat să încuviinţez şi apoi a urcat scările în urma lui West.

Willa a luat un coş mic cu granate brute şi l-a aşezat în poală.

— Ce-i între tine şi West?

S-a uitat la mine pe sub gene.

— Ce? m-am încruntat.

A numărat în tăcere pietrele faţetate şi le-a trecut în evidenţă, după care a ridicat din nou ochii spre mine.

— Uite ce-i, n-am obiceiul să pun întrebări. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

Am lăsat mâinile în poală.

— Bine.

— E *fratele meu.*

Atunci m-am uitat la ea şi n-am ştiut ce să spun. Nu era proastă. Şi nu avea rost să mint.

— Dacă dă de probleme, vreau să ştiu. Nu pentru că aş putea să-l controlez. Nimeni nu-i spune lui West ce să facă. Dar trebuie să fiu pregătită să-l protejez.

— Să-l protejezi de ce?

Am găsit răspunsul în privirea ei. Se referea la mine.

— Nu eşti doar un dragor jevalez oarecare, Fable. Eşti importantă pentru un om care ne-a îngreunat viaţa foarte

mult. Un om care ne-ar putea face mult mai mult rău decât ne-a făcut deja.

Mi-a întins granatele şi le-am aşezat în cufărul deschis de lângă mine.

— Mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă în noaptea în care ai apărut pe chei şi West a fost de acord să te ia cu noi.

— Nu ţi-a spus cine sunt?

— West nu-mi spune decât ce trebuie să ştiu.

Nu-şi ascundea iritarea.

— Nu mi-am făcut griji, până când mi-a cerut să te urmăresc în Ceros.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Willa.

Am spus-o cu durere, dar era adevărat. West îmi spusese clar că eram tovarăşi de navă. Nimic mai mult.

— Nu?

— Am venit pe *Marigold* ca să muncesc în echipaj.

— Nu, nu-i aşa.

A oftat şi s-a ridicat în picioare.

— Ai venit pe *Marigold* ca să-ţi găseşti o familie.

Mi-am muşcat buza de jos, clipind înainte ca lacrimile să mi se adune în colţurile ochilor. Pentru că avea dreptate. Mama mea era moartă. Tatăl meu nu mă voia. Şi dispăruse şi Clove, care fusese pentru mine aproape ca un membru al familiei.

— Plec de pe *Marigold,* a spus Willa deodată.

Degetele mele s-au strâns în jurul pungii din mâini.

— Cum? am şoptit eu.

— O să aştept până se aşază lucrurile, până când West o să găsească un nostrom nou.

A vorbit cu o hotărâre senină. Ca şi când ar fi repetat cuvintele astea în gând de sute de ori.

— Dar, după ce o să-l plătească pe Saint şi o să-şi înceapă propria afacere de comerţ, o să mă întorc la Ceros.

— Lui West i-ai spus?

A înghiţit cu greutate.

— Încă nu.

— Ce o să faci?

A ridicat din umeri.

— Poate intru ucenică la vreun fierar? Încă nu ştiu.

M-am rezemat de lada din spatele meu, amintindu-mi când Willa mi-a spus că nu ea a ales să trăiască aşa. Cu *Ciocârlia* nu cumpăram numai libertatea lui West. O cumpăram şi pe a ei.

— Îmi place de tine, Fable. A fost ideea mea să te luăm în echipaj şi mă bucur că eşti aici.

A coborât vocea.

— Nu spun că nu vreau să-l iubeşti. Spun doar că, dacă moare din cauza ta, nu ştiu dacă o să mă pot abţine să-ţi tai gâtul.

Capitolul 39

ÎN ÎNTUNERICUL DE SMOALĂ, DERN NU ERA DECÂT o mână de lumini licăritoare pe un ţărm invizibil.

Stăteam la proră, urmărind cum ne apropiam pe măsură ce West îndruma *Marigold* spre port, unde un muncitor aştepta cu o torţă ca să însemneze sosirea noastră.

Paj a aruncat parâmele de acostare şi am coborât sub punte, în cală. Captura de pe *Ciocârlie* era organizată şi pusă deoparte şi toate nestematele, metalele preţioase şi perlele erau trecute în carnetul lui Hamish. Erau suficiente ca West să plătească datoria faţă de Saint, să ajute *Marigold* să înceapă propria afacere şi poate chiar să ajungă într-o bună zi pe Marea Nenumită.

Posibilitatea asta mi-a trezit un sentiment rar. Mi-a dat speranţă. Dar a fost urmată repede de gândul la realitatea brutală şi iute a vieţii de comerciant. Era un joc de strategie continuu. Încercarea nesfârşită de a-i depăşi pe ceilalţi şi dorinţa mereu neostoită de a obţine mai mult.

Mai mulţi bani. Mai multe nave. Mai multe echipaje.

Ambiţia asta curgea şi în sângele meu. Nu eram cu nimic diferită.

În curând, soarele avea să răsară de după culmi şi eu voi fi mutat singura mea piesă de pe tabla de joc. Dar faptul că am răscumpărat *Marigold* cu banii lui Saint în schimbul unui loc în echipaj era o mişcare pe care ar fi admirat-o şi el. În orice caz, asta era ceea ce îmi spuneam.

Hamish a ieşit din cabina timonierului şi mi-a aşezat în mână una dintre pungi, iar eu am strâns degetele în jurul pielii moi. Era prima oară când făceam tranzacţii alături de ei ca membru al echipajului şi brusc am început să mă neliniştesc.

Ceilalţi au ieşit pe punte cu hainele încheiate până sus şi Willa şi-a întors gulerul în jos, lăsând să i se vadă cicatricea de pe faţă.

West şi-a pus pălăria.

— Paj, Fable şi cu mine în primul tur. Auster, Willa şi

Hamish în al doilea. Să mergem.

Auster a desfăşurat scara şi Paj a coborât. Pe corabia vecină, o femeie ne urmărea de pe arbore. Poate că vestea celor întâmplate cu *Marigold* la Ceros ajunsese deja şi la Dern. În cazul ăsta, am fi atras mai multă atenţie decât ne permiteam.

— Stai departe de negustorul ăla de pietre preţioase.

West a vorbit în şoaptă de lângă mine şi mi-a întins încă un cuţit. Am încuviinţat din cap şi l-am strecurat în gheată.

A încălecat balustrada şi am coborât şi eu după el, urmăriţi de pe puntea superioară de ceilalţi. Am tras gluga hainei peste cap şi am vârât mâinile în buzunare, înaintând în spatele lui West, care ne conducea pe chei. Echipajele navelor din port abia se deşteptau şi m-am uitat la steme, căutând *Luna,* dar nu era aici. Dacă de la Ceros şi-a continuat traseul obişnuit, probabil că Zola era acum la Sowan şi avea să călătorească mai departe în nord înainte de a se întoarce în porţiunea asta a Strâmtorilor. Asta ne dădea timpul de care aveam nevoie, dar nu mai mult de atât.

Uşile casei de comerţ erau deja deschise când am ieşit din port şi ne-am pierdut în marea de oameni dinăuntru. Căldura trupurilor a curmat răceala vântului şi mi-am lăsat gluga pe spate, lăsând eşarfa peste jumătatea de jos a feţei.

— Toate bune?

West s-a întors, uitându-se întâi la mine şi apoi la Paj.

— Da.

— Da, a spus şi Paj.

— Bine, avem o oră.

Am pornit în direcţii diferite, înaintând cu coatele pe culoare, iar eu m-am dus în colţul de sud-est al halei, cotind printre tarabe. În capătul rândului erau adunaţi negustori care vindeau frunze de lumânărică şi alte ierburi, dar alături am zărit o vitrină cu argintării. M-am strecurat printre doi oameni până spre tejghea, de unde un bărbat cu părul lung şi roşcat şi cu o căciulă neagră pe cap m-a privit de sus.

— Ce pofteşti, fătucă?

A lovit uşor cu mâna în capacul vitrinei şi inelul lui de negustor a zăngănit pe sticlă. Faţa pietrei de onix era atât de zgâriată, încât abia mai lucea.

Am băgat mâna în punga din buzunar şi am găsit două bucăţi de metal colţuros, una de aur şi una de paladiu.

— Am găsit nişte bucăţi în Ceros. Nu prea ştiu cât valorează, am minţit eu, întinzându-i-le.

Bărbatul s-a apropiat, potrivind la ochi o lupă monoclu ruginită.

— Se poate?

Am încuviinţat din cap şi a luat bucata de aur, privind-o atent. Apoi a luat paladiul, studiindu-l mai mult timp.

— Aş spune treizeci şi cinci pentru aur şi cincizeci pentru cealaltă.

Mi le-a pus înapoi în palmă.

— Sună bine?

— Sigur.

Nu era un preţ grozav pentru bucăţi atât de bune, dar eram abia la început şi n-aveam timp să mă târguiesc cu el. Trebuia să accept orice mi s-ar fi oferit.

A numărat banii, punându-i într-o pungă mică, şi mi i-a întins.

— Şi unde anume în Ceros ziceai că…

— Mersi.

Mi-am făcut loc cu umărul şi am pornit pe culoar înainte să-şi poată încheia vorba.

Apoi am găsit o negustoreasă de cuarţ şi m-am uitat câteva momente la pietrele ei, după care am scos trei din punga mea. Femeia a făcut ochii mari când a văzut cât de mare era bucata de calcedonie cu jasp din mâna mea şi m-am zbârlit, întrebându-mă dacă nu cumva îi subestimasem pe negustori. Poate că ar fi trebuit să punem bucăţi mai mici în pungi.

S-a împleticit în cuvinte, ridicând piatra la lumină.

— N-am mai văzut una ca asta de multă vreme.

I-au trebuit numai câteva secunde ca să facă o ofertă bună şi am pus la socoteală şi celelalte două pietre preţioase, ca să scap de ele mai repede, plecând cu încă

nouăzeci de monede câştigate după un singur schimb.

M-am înălţat pe vârfuri, căutând pălăria verde a lui West. Era aplecat peste masă lângă peretele opus al halei, iar Paj se afla pe rândul următor din faţa mea, certându-se cu o bătrână cu privire ageră pentru o bucată de cuarţ roşu.

Punga a devenit tot mai uşoară şi buzunarele mi-au devenit mai grele pe măsură ce am vândut câte două sau trei pietre, lăsând la urmă piatra cea mai bătătoare la ochi – opalul negru.

M-am uitat la negustorii de la tarabe, căutând pe cineva care vindea pietre rare şi căruia să nu-i stârnească prea mult curiozitatea o fată cu o piatră atât de valoroasă. Zărind un bărbat care ţinea în mână o bucată mare de beril verde, m-am apropiat să văd cum negociază. A oferit un preţ corect pentru beril, fără să se târguiască prea mult, şi, după ce femeia i l-a vândut şi a plecat, negustorul l-a pus într-un cufăr încuiat din spatele său.

— Da? a mormăit el, fără să se sinchisească să ridice privirea.

— Am de vândut un opal negru.

Am ridicat o bucată de jadeit de pe masă şi am întors-o pe o parte şi pe alta, apăsând cu degetul mare pe vârful ei ascuţit.

— Opal negru zici?

A lăsat o mână pe vitrină, privindu-mă.

— De ani buni n-am mai văzut opale negre în Strâmtori.

— L-am primit moştenire, am răspuns eu, zâmbind în sinea mea.

Pentru că era adevărat.

— Hmm.

S-a întors, a luat o lampă de bijutier dintr-un cufăr din spatele lui şi a aşezat-o pe masă între noi.

— Atunci să-l vedem.

Erau uneltele folosite de negustorii de pietre preţioase, pentru că nu le simţeau aşa cum le simţeam eu. Nu pricepeau limbajul lor, al culorilor şi vibraţiilor, şi nu ştiau să le descifreze secretele. Cândva, Breasla Giuvaiergiilor fusese plină de magi ai nestematelor. În prezent,

majoritatea negustorilor erau oameni obişnuiţi cu unelte simandicoase.

Am inspirat adânc, privind în jur, apoi l-am scos din pungă şi l-am aşezat pe sticla oglinzii. Era cel mai mare opal negru pe care-l văzusem vreodată şi în numai câteva secunde oamenii din jur aveau să-l observe.

Negustorul a ridicat privirea pe sub sprâncenele stufoase, iar eu am încercat să-mi relaxez chipul, întrebându-mă dacă-l judecasem greşit. Dar s-a aşezat pe scăunel şi a aprins fitilul lumânării fără niciun cuvânt.

Flacăra mică s-a reflectat în oglindă şi lumina s-a împrăştiat în opalul negru, cuprinzând toată piatra neagră ca cerneala şi culorile suspendate înăuntrul ei. Fărâme roşii, violet şi verzi dansau ca nişte spirite în întuneric şi contururile păreau să tremure.

— Măi să fie… a şoptit el, întorcând piatra încet, cu chipul luminat în bătaia lămpii. Moştenire zici?

— Da, am spus încet, aplecându-mă peste masă.

Nu mă credea, dar nu m-a contrazis. A acoperit opalul cu mâna când un bărbat a trecut prin spatele meu şi a suflat în lumânare.

— Două sute cincizeci, a spus încet.

— S-a făcut.

A mijit ochii la mine, contrariat, fără îndoială, de faptul că acceptam oferta atât de repede. A luat o pungă plină de la curea şi încă una din cufărul încuiat din spatele lui, şi le-a aşezat pe amândouă în faţa mea.

— Aici sunt două sute.

A mai luat o pungă mică de la curea.

— Şi aici sunt cincizeci.

Am luate toate cele trei pungi şi le-am băgat în buzunarele mele adânci. După greutate, păreau în regulă. Ar fi durat prea mult să număr banii şi nu-mi permiteam. În celălalt capăt al halei, Paj şi West deja mă aşteptau lângă uşa care dădea spre port.

— Nu ştiu ce ai de gând, dar ar fi bine să ai grijă, a şoptit el, întinzându-mi mâna.

Am dat mâna cu el, am păşit în spate şi am dispărut pe

culoar, eliberând aerul sechestrat în piept. West m-a văzut când m-am apropiat de uşă şi împreună am ieşit în ceaţa dimineţii.

— Toate bune? a întrebat West peste umăr, aşteptând să trec înaintea lui.

Paj a încuviinţat din cap.

— Am oprit cuarţul fumuriu când am început să atrag priviri, dar am vândut restul. Ţie cum ţi-a mers?

S-a uitat la mine.

— Am dat tot, am răsuflat eu.

Funcţionase. Chiar funcţionase.

Am zâmbit pe sub eşarfă, trăgând gluga hainei pe cap când *Marigold* a apărut din nou în faţă. Mâine avea să-şi câştige libertatea.

Capitolul 40

FLĂCĂRILE LUMÂNĂRILOR LICĂREAU ÎN ADIEREA vântului şi ceara albă picura ca stropii de ploaie pe puntea dintre noi. Auster a aşezat o gâscă friptă întreagă în mijlocul mesei noastre improvizate şi Willa a bătut din palme, fluierând în noapte.

Pieliţa aurie şi crocantă încă sfârâia când Willa s-a întins spre ea cu o bucată de pâine ruptă, înmuind-o în zeama care se aduna pe fundul tăvii. Prune coapte şi fierte în miere de scorţişoară la foc mic abureau în vasul din faţa mea, lângă o bucată de brânză mirositoare şi un şir de plăcinte cu carne de porc afumată şi crusta fărâmicioasă. Paj trecuse şi pe la prăvălia oraşului şi cumpărase un set de farfurii de porţelan pictate de mână şi tacâmuri din argint adevărat. Toate erau întinse sub cerul nopţii, care sclipea de stele deasupra noastră.

Mirosul a făcut să-mi lase gura apă şi am simţit un gol dureros în stomac când Auster a tăiat gâsca şi a aşezat două bucăţi de friptură în farfuria mea. Paj a turnat rachiul, umplându-mi paharul până când s-a revărsat pe punte, şi am luat două prune din oală.

West stătea lângă mine şi a rupt pâinea, aşezând o bucată în mâna mea. Degetele lui mi-au atins palma şi aceeaşi explozie de căldură s-a aprins în mine, dar el a ţinut ochii plecaţi, întinzându-se peste masă după sticla de rachiu.

— Vreau să ţin un toast, a ridicat Willa paharul şi lumânările l-au făcut să lucească în mâna ei ca un smarald uriaş şi sclipitor. Pentru piaza noastră rea!

Am râs şi toţi au ridicat paharele, ciocnind cu al ei, după care au dat rachiul pe gât simultan, dintr-o singură înghiţitură. Willa a plesnit cu palma de punte şi ochii au început să-i lăcrimeze, iar eu am rupt o bucăţică de brânză şi am aruncat-o spre ea. Willa s-a aplecat pe spate şi a prins-o în gură, iar echipajul a chiuit.

Au plecat capetele în farfurii, râzând între îmbucături,

fără să folosească o dată cuţitele şi lingurile gravate de lângă ele. Vântul a şuierat peste velele strânse şi am coborât ochii la farfuria mea, rupând din crusta untoasă a plăcintei şi luând o bucată mică în gură.

Voiam să opresc timpul şi să rămân aici, să-l ascult pe Hamish cântând şi s-o văd pe Willa zâmbind. Auster şi-a întrepătruns degetele palide cu ale lui Paj şi apoi i-a ridicat mâna la buze, sărutând-o. Unul lângă altul, erau cărbune şi cenuşă. Onix şi os.

Willa a împins încă un pahar plin spre mine şi a ridicat privirea spre vela care zbura deasupra prorei. Pânza albă pe care era însemnată stema corabiei *Marigold* flutura şi se unduia în vântul molcom.

— De ce *Marigold?* am întrebat eu, numărând vârfurile stelei. De ce a fost numită *Marigold?*

Ochii Willei au fugit spre West, care s-a încordat lângă mine. Ceilalţi au mestecat mai departe, de parcă n-ar fi auzit întrebarea.

— Ce crezi că va spune? Când o să-i plăteşti datoria? a schimbat subiectul Hamish, uitându-se la West pe deasupra osului unsuros din mâini.

— Nu ştiu.

West a privit flacăra lumânării, vorbind pe un ton răguşit de la istovirea care-i trăgea chipul. Apa sărată din Laţ i se uscase în părul încâlcit.

Am reuşit. Am ajuns la *Ciocârlie* şi am umplut cuferele cu bani, dar el era îngrijorat.

Probabil că avea dreptate să fie. Saint nu se aştepta la aşa ceva şi nu se putea şti ce avea să facă. Bărbatul care mereu era cu trei paşi înaintea celorlalţi avea să piardă o navă-umbră şi un echipaj întreg într-o singură clipă neprevăzută. Şi nu ura nimic mai mult decât să piardă controlul. Singurul fapt pe care ne puteam baza era acela că Saint se ţinea de cuvânt. Mai curând ar fi renunţat la *Marigold* decât să încalce o înţelegere, dar n-avea să uite. Şi va fi un preţ de plătit.

West şi-a golit paharul şi s-a ridicat în picioare, iar eu l-am privit cum coboară scările spre puntea principală.

Glasurile echipajului răsunau în portul tăcut şi felinarele celorlalte corăbii s-au stins una câte una, lăsându-ne în lumina slabă a lumânărilor noastre mici, până când şi ele s-au stins în ceara topită şi străvezie. Hamish ciugulea şi ultimele bucăţele de carne de pe gâscă şi Willa stătea întinsă pe spate, cu braţele întinse în jurul ei de parcă ar fi plutit pe apă. A privit cerul şi, după o clipă, a închis ochii.

Hamish a aruncat şi ultimul os pe tavă şi s-a ridicat în picioare.

— Veghez eu prima tură.

Paj şi Auster s-au căţărat printre frânghiile velelor şi s-au cuibărit împreună, iar eu am coborât scările în urma lui Hamish. Înaintea noastră, oraşul Dern era tăcut şi fumul de la cele trei coşuri ale hanului se înălţa spre cer, răsfrângând lumina lunii.

M-am oprit înaintea arcadei pasajului, unde am descoperit lumina care se revărsa prin uşa deschisă a cabinei lui West. Umbra lui era pictată pe punte, cu colţurile feţei atingând scândurile de lângă picioarele mele. Am ezitat, cu o mână pe zăvorul intrării în pasaj, după care m-am dus pe puntea laterală cu paşi silenţioşi şi am privit înăuntru.

Stătea la birou, cu o sticlă de rachiu şi un pahar gol aşezate în faţă pe pergament.

Am bătut uşor şi a ridicat privirea, îndreptându-se de spate când am deschis uşa.

— Eşti îngrijorat, am spus, păşind în lumină.

S-a uitat mult timp la mine, după care a înconjurat biroul şi m-a privit în faţă.

— Sunt.

— Saint a făcut o înţelegere, West. O s-o respecte.

— Nu asta mă îngrijorează.

— Atunci ce?

Câteva momente parcă s-a gândit cum s-o spună, după care a răspuns.

— Lucrurile se schimbă în Strâmtori. În cele din urmă, s-ar putea să fie mai bine să-l avem de partea noastră.

— Dar nu o să fii liber niciodată.

— Ştiu, a spus încet, băgând mâinile în buzunare.

Brusc, părea atât de tânăr. Preţ de o clipă, mi l-am închipuit alergând pe cheile oraşului Ceros precum copiii pe care-i văzuserăm în Waterside.

— Dar, în acelaşi timp… cred că mereu voi rămâne cu senzaţia că-i sunt dator. Chiar dacă aş plăti datoria.

M-am străduit să nu par surprinsă de mărturisirea lui, dar îi înţelegeam sentimentele. N-ar fi trebuit să datorăm nimănui nimic, dar asta era doar o minciună pe care ne-o spuneam ca să ne simţim în siguranţă. Adevărul e că niciodată nu am fost în siguranţă. Şi nici nu vom fi vreodată.

— Marigold a fost sora mea, a spus el deodată, luând piatra albă din colţul biroului.

— Ce?

Cuvântul a fost doar o şoaptă.

— Eu şi Willa am avut o soră pe nume Marigold. A murit la patru ani, când eram plecat pe mare.

Vorbea pe un ton timid. Temător.

— Cum? Din ce cauză?

— Din cauza bolii care omoară jumătate din oamenii din Waterside.

S-a rezemat de biroul din spate, încleştând mâinile pe marginea lui.

— Când Saint mi-a dat corabia, m-a lăsat să-i pun eu numele.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

La asta se referea când a spus că Willa avea şanse mai mari pe o corabie decât în Waterside. De aceea riscase viaţa amândurora ascunzând-o în cală, în speranţa că timonierul o va primi.

Tăcerea ne apăsa în camera mică şi aveam senzaţia că mă scufund în podea. Nu-mi vorbea doar despre sora lui. Mai era ceva sub cuvintele lui.

— Am început să iau bani din registrele lui Saint chiar din ziua în care am pornit pe mare sub stema lui, dar nu l-am minţit niciodată.

— Ce?

Am încercat să-l citesc, derutată.

— La ultima oprire la Sowan, am incendiat hala unui comerciant la ordinul lui Saint. Era un om bun, dar ajuta o altă afacere să se îmbogăţească, aşa că Saint trebuia să-l oprească. A pierdut totul.

Am făcut un pas în spate, privindu-l.

— Ce-i asta? Ce faci?

— Îţi răspund la întrebări, a spus el.

Mi s-a oprit respiraţia când a ridicat ochii la mine, atât de verzi, încât parcă ar fi fost ciopliţi în serpentin.

A lăsat piatra şi s-a ridicat de pe birou.

— Ce mai vrei să ştii?

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Dacă mi-ai spune, imediat ai începe să te temi de mine.

— Deja mă tem de tine.

A făcut un pas spre mine.

— Primul timonier pentru care am lucrat mă bătea în cala corabiei. Prindeam şi mâncam şobolani, pentru că nu le dădea de mâncare vagabonzilor din Waterside care munceau pentru el. Inelul pe care l-ai dat la schimb pentru pumnal a fost al mamei. Mi l-a dăruit în ziua în care am pornit întâia oară pe mare. Când eu şi Willa flămânzeam în Waterside, am furat pâinea unui muribund şi i-am spus că mi-o dăduse un brutar, de teamă că n-o s-o mănânce. Nici până azi nu am scăpat de remuşcări pentru fapta aia, dar aş face-o iar. Şi iar. Despre tatăl meu nu ştiu decât că s-ar putea să-l cheme Henrik. Am omorât şaisprezece oameni, ca să mă protejeze pe mine sau familia mea sau echipajul.

— West, *opreşte-te.*

— Şi cred că te iubesc încă din ziua în care am ancorat prima oară la Jeval.

A zâmbit deodată, cu ochii în pământ, şi pielea i s-a înroşit puţin, sub gulerul cămăşii.

— Poftim?

Respiraţia mi-a stat în piept.

Dar zâmbetul lui a devenit trist.

— De atunci m-am gândit la tine în fiecare zi. Poate chiar în fiecare oră. Am numărat zilele până la următoarea oprire pe insulă şi am înfruntat furtuni când n-ar fi trebuit, pentru că nu voiam să te trezeşti şi să nu mă găseşti acolo. Nu voiam să mă aştepţi. Niciodată. Sau să crezi că nu mai vin.

A tăcut o clipă.

— Am făcut învoiala asta cu Saint pentru că voiam corabia, dar am respectat-o datorită ţie. Când ai coborât de pe *Marigold* la Ceros şi m-am gândit că poate n-o să te mai văd niciodată, am crezut… am simţit că nu mai pot să respir.

Mi-am muşcat buza de jos atât de tare, încât mi s-au umezit ochii şi imaginea lui a tremurat.

— Singura mea frică adevărată e că poate o să ţi se întâmple ceva.

Nu-mi oferea fix atâtea fărâme de adevăr cât să fie credibil. Era adevărul întreg şi gol, o primă floare a primăverii, aşteptând să se ofilească în soare.

— Te-am sărutat pentru că de doi ani visez să te sărut. Am crezut că dacă aş fi…

Nu a terminat fraza.

— Nu putem respecta regulile, Fable. Fără secrete.

M-a privit îndelung.

— Dar la Ceros ai spus…

Cuvintele s-au stins.

— Am supraestimat puterea mea de a călători alături de tine fără să te ating.

M-am holbat la el şi lacrimi fierbinţi mi-au curs pe obraji, iar West a ridicat o mână, cu palma deschisă spre mine. Am ridicat şi eu mâna şi degetele lui s-au strâns printre ale mele.

Deschidea o uşă pe care n-avea s-o mai poată închidă. Şi aştepta să vadă dacă voi păşi prin ea.

Cuvintele lui – lucrurile pe care mi le-a spus –, prin ele îmi arăta că avea încredere în mine. În acelaşi timp, prin asta îmi oferea chibritul. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să-i dau foc. Dar, ca s-o scoatem la capăt, trebuia să devin refugiul lui şi el să devină refugiul meu.

— Nu-ţi voi lua nimic, West, am şoptit eu.

A oftat îndelung şi mi-a strâns mâna.

— Ştiu.

M-am înălţat pe vârfuri, lipindu-mi buzele de ale lui, şi dogoarea clocotitoare care se revărsase în mine sub apă m-a găsit şi aici, gonind peste tot sub pielea mea. Mirosul de rachiu şi apă sărată şi soare mi-au umplut plămânii şi le-am sorbit ca pe prima gură disperată de aer de după scufundare.

A lăsat mâinile pe şoldurile mele şi m-a condus în spate până când am lovit marginea patului cu picioarele. I-am descheiat haina şi am dat-o jos de pe umerii lui, iar el m-a întins sub el. M-a apăsat cu greutatea trupului său şi am arcuit spatele când m-a apucat de picioare, ridicându-le de o parte şi de alta a lui.

Am închis ochii şi lacrimile mi s-au rostogolit pe tâmple şi mi-au dispărut în păr. Atingerea pielii lui pe pielea mea. Îmbrăţişarea lui. Nu mă mai atinsese nimeni de atâta amar de vreme, şi în acel moment West a devenit atât de frumos în ochii mei, încât am simţit că-mi crapă pieptul.

Am lăsat capul pe spate şi l-am tras mai aproape, ca să-l simt lipit de mine. A gemut, cu buzele la urechea mea, şi m-am tras de cămaşă până când am scos-o pe gât. West s-a ridicat în capul oaselor, privind fiecare centimetru pătrat din trupul meu, iar respiraţia i-a încetinit.

Mi-am agăţat degetele de cureaua lui, aşteptând să ridice ochii spre mine. Pentru că era un val care se va retrage dacă nu o spuneam. Era un soare care avea să apună dacă nu reuşeam să ne încredem unul în celălalt cu adevărat.

Cuvintele s-au strâns în gâtul meu şi din colţurile ochilor mi-au curs lacrimi noi.

— Să nu mă minţi şi nici eu nu o să te mint. Niciodată.

Şi, când m-a sărutat din nou, a fost încet. Stăruitor. Tăcerea mării ne-a găsit, inima mea şi-a încetinit bătăile şi mi-am întipărit în minte fiecare moment. Mirosul lui şi atingerea degetelor sale, coborându-mi pe şira spinării. Gustul de sare când i-am sărutat umerii şi buzele lui

alunecând pe gâtul meu.

Precum lumina care se revarsă peste apele dimineţii, lumea s-a înnoit. Fiecare moment se întindea înaintea noastră, ca o mare necunoscută.

Ăsta era un nou început.

Capitolul 41

CÂNTECUL PĂSĂRILOR DE PE MARE M-A trezit din cel mai adânc somn de care am avut parte vreodată.

Am deschis un ochi şi am zărit fereastra din cabina lui West, cu numai unul dintre obloane închise. Afară, dimineaţa cenuşie era învăluită în ceaţă, şi aburii reci se strecurau în cameră. M-am întors pe cealaltă parte şi am descoperit că West dormea lângă mine, cu o expresie pe chip mai blândă decât văzusem vreodată la el. Încă mirosea a apă sărată şi i-am dat la o parte de pe faţă o şuviţă de păr, după care l-am sărutat pe obraz.

Am ieşit de sub pătură şi m-am dus la fereastră în aerul rece. M-am oprit cu ochii la priveliştea apei argintii, stranie şi liniştită înainte să fie atinsă de căldura soarelui. West nu a deschis ochii în timp ce mă îmbrăcam, respirând în continuare încet şi adânc.

Chipul lui era luminat doar pe jumătate în lumina slabă şi în momentul acela părea atât de împăcat. Atât de curat.

Am traversat camera în tălpile goale şi am deschis uşa încet, ieşind pe puntea laterală. Pe punte nu era nimeni în afară de Auster, care stătea aşezat la proră înconjurat de un cârd de păsări, de parcă ar fi fost unul de-al lor. M-am oprit brusc, privind în urmă la uşa închisă de la cabina lui West, şi pe chipul lui Auster s-a întins un zâmbet ştiutor. Plimba tăişul cuţitului pe lungimea unei bucăţi de lemn pe care o ţinea în mână, dar nu a ridicat ochii. Pretindea că nu ştie, aşa cum toţi pretindeau că n-ar şti că West şi Willa sunt fraţi. Aşa cum evitau să atragă atenţia la Auster şi Paj. Şi în clipa aceea, mai mult decât atunci când îi îndrumasem prin Laţ, am simţit limpede că şi eu făceam parte din echipaj.

M-am înroşit iar la faţă când m-am rezemat de arbore şi mi-am tras ghetele în picioare.

Auster a sărit jos şi a venit la mine.

— Unde te duci?

Am dezlegat scara şi aceasta s-a întins, plesnindu-se de

peretele navei.

— Trebuie să mai fac ceva înainte să plecăm.

Am petrecut un picior peste margine şi am coborât, sărind pe chei când am ajuns la capăt.

Ceaţa era atât de groasă, încât nici nu vedeam corăbiile în bazine, doar arborii lor se iveau din pâcla alburie pe ici, pe colo, şi iarăşi dispăreau în ea. Am ridicat eşarfa la gură, zâmbind încă pe sub ea când am trecut prin arcada portului. Aveam să derulez în gând noaptea trecută iar şi iar, înecându-mă în amintirea felului în care arăta West în strălucirea lumânărilor. Felului în care se simţea atingerea pielii lui de a mea.

În sat era tăcere, printre clădirile înghesuite şerpuiau străduţe pustii şi singurul zgomot era al paşilor mei. Soarele avea să apară pe cer abia peste o oră, pârjolind ceaţa de pe suprafaţa pământului, dar lumina lui începuse deja să se prelingă în întuneric.

Trei coşuri din care se înălţau rotocoale de fum s-au înălţat în faţă şi am urcat dealul abrupt care ducea spre han. Trecând pe lângă fereastră, reflexia m-a făcut să mă opresc şi să mă holbez la propriul meu chip, atingându-mi obrajii rozalii.

Semănam şi mai mult cu mama decât în biroul lui Saint. Conturul aspru al oaselor feţei şi părul de nuanţa cea mai întunecată de roşu. Aproape că strălucea în ceaţă, revărsându-se din gulerul încheiat al jachetei şi căzându-mi pe piept.

O lumină albastră a licărit din spatele ferestrei şi am încremenit, concentrându-mi privirea dincolo de imaginea oglindită. Am lăsat o mână pe sticlă, simţind deja o căldură fierbinte în spatele ochilor.

De cealaltă parte a ferestrei, Saint stătea la o masă cu un ceainic în faţă. A ridicat ochii spre mine cu o privire uluită, ca şi când ar fi văzut-o şi el.

Isolde.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru, unde focul ardea în cămin, răspândind în încăpere o dogoare uscată care mi s-a strecurat pe sub haină şi m-a încălzit. Saint stătea cu

gulerul hainei ridicat în jurul obrajilor, cu faţa pe jumătate ascunsă, şi am tras de sub masă scaunul de alături, luând loc.

— Nu am văzut corabia ta în port, am spus eu, observând brusc că sentimentul care clocotea în mine nu era furie.

Mă bucuram că-l văd, deşi nu înţelegeam de ce.

O femeie a venit cu paşi târşâiţi şi a aşezat o ceaşcă înaintea mea, cu trei cuburi de zahăr pe marginea farfurioarei.

— Îmi dai voie?

M-am uitat la ceainic şi Saint a ezitat un moment, după care a încuviinţat din cap.

— Ce faci aici, Saint?

S-a uitat la mine până când mi-am umplut ceaşca, cu ochii albaştri-cristal strălucind în lumina ferestrei.

— Am venit să văd dacă vei face aşa cum am crezut.

L-am fixat cu o privire mânioasă, scrâşnind din dinţi.

— Nu poţi să-ţi asumi merite pentru asta. Nu şi de data asta.

— Nu la asta mă refer.

— Atunci la ce te referi?

Am dus ceaşca la buze şi aburii aromaţi s-au înălţat în faţa mea, umplându-mi nasul cu un parfum de mentă şi lavandă.

— Te joci cu moartea, Fable, a spus Saint pe un ton aspru, aplecându-se peste masă cu ochii la mine. Aşa cum a făcut şi ea.

Ceaiul mi-a opărit buzele când am sorbit din el şi l-am aşezat la loc, împreunând mâinile tremurânde în poală. În clipa aceea m-am bucurat că nu-i spunea numele. Ştiam că e moartă. Am simţit asta în oase când am pornit vâslind de lângă *Ciocârlie.* Dar pe buzele tatălui meu, devenea un alt fel de adevăr.

Îmi venea să plâng. Singurul chin mai cumplit decât durerea care-şi scobise un loc în inima mea era să ştiu că o vedea şi el.

— Nu ai nimic de dovedit, Fay. Întoarce-te la Ceros şi…

— Crezi că fac asta pentru că vreau să *dovedesc* ceva?

Fac asta pentru că nu am nimic altceva.

Erau cuvinte amare, pentru că nu erau întru totul adevărate. *Marigold* şi West erau şi ceea ce îmi doream. Dar asemenea speranţe erau prea sfinte ca să i le împărtăşesc cu voce tare unui om ca Saint.

— Nu înţelegi nimic.

— Atunci explică-mi tu. Spune-mi! am strigat şi vocea mea a răsunat în încăperea goală. Înţeleg că nu ştii cum să mă iubeşti. Ştiu că nu-ţi stă în fire. Dar credeam că ai iubit-o pe *ea.* Te-ar fi urât pentru că m-ai părăsit pe stânca aia. Te-ar fi blestemat.

Un suspin mi-a scăpat din piept, dar m-am stăpânit să nu izbesc cu pumnii în masă.

Saint a încremenit, cu ochii în ceaşca de ceai.

— I-am jurat mamei tale că te voi proteja. Nu există loc mai periculos pentru tine în lumea asta decât alături de mine.

Am încrucişat degetele mâinilor în poală şi m-am întors spre fereastră, incapabilă să-mi stăvilesc lacrimile. Îmi dorisem dintotdeauna să-mi spună că mă iubeşte. Îmi dorisem de atâtea ori să aud cuvintele astea. Dar în momentul acela, deodată, mi-a fost teamă că le va spune. Îmi era groază să descopăr cât de mult m-ar fi durut.

— Te-ai înşelat. În atât de multe privinţe. Dar cel mai mult te-ai înşelat în privinţa mea, am spus.

— Asta ce înseamnă?

— Ai spus că n-am fost croită pentru lumea asta.

I-am scuipat în faţă propriile lui cuvinte, cele pe care le repetasem în gând iar şi iar, încă din ziua în care mă părăsise.

Saint a zâmbit doar atât cât să-i apară riduri în jurul ochilor.

— Şi am vorbit serios.

— Cum poţi să spui una ca asta? m-am uitat la el furioasă. Sunt *aici.* Am scăpat de pe Jeval. Mi-am găsit un echipaj. *Eu* am făcut toate astea.

— Nu-l cunoşti.

M-am zburlit, pricepând că se referea la West.

— Nu e aşa cum îl crezi tu.

Mi s-a încleştat maxilarul şi am înghiţit agitată. Pentru că Saint n-ar fi trebuit să-mi vorbească aşa. În vocea lui se simţea un adevăr greu pe care nu voiam să-l aud.

Atunci a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea, şi în ei mi s-a părut că văd luciul unor lacrimi.

— Ai fost croită pentru o lume mult mai bună decât asta, Fable, a spus el răguşit. Eram tânăr. Încă nu învăţasem regulile când Isolde a venit şi m-a rugat s-o primesc în echipajul meu.

Cuvintele lui au coborât până la şoapte.

— Am iubit-o cu o dragoste care m-a frânt.

A şters o lacrimă din colţul ochiului, plecând ochii la masă. Fără să mă gândesc, m-am întins peste lemnul noduros şi i-am acoperit mâna cu mâna mea. Ştiam ce spunea, pentru că văzusem cu ochii mei. Toţi văzuseră. Isolde a fost vântul şi marea şi cerul lumii lui Saint. A fost constelaţia după care naviga, suma tuturor direcţiilor de pe busola lui. Şi era pierdut fără ea.

Am stat aşa, în tăcere, privind cum satul prindea viaţă de cealaltă partea a ferestrei, şi, până să terminăm de băut ceaiul, totul redevenise parcă la fel ca înainte. Mirosul de fum de lumânărică din haina tatălui meu. Clinchetul de pahare, focul din spatele nostru. Şi, când a răsărit soarele, între noi a răsărit şi un rămas bun nerostit.

La întoarcerea la Ceros, West avea să-şi plătească datoria şi *Marigold* avea să fie a noastră.

Mi-am aşezat bărbia pe o mână, răsucindu-mi părul pe degete, şi i-am privit chipul, memorând fiecare rid. Fiecare fir argintiu din mustaţa lui. Ochii lui, care se potriveau perfect cu haina albastră. Am furişat imaginea asta în inimă, oricât de mult m-ar fi durut.

Pardoseala de piatră a scrâşnit sub scaun când m-am ridicat şi m-am aplecat, sărutându-l pe creştetul capului. I-am cuprins umerii cu braţele preţ de o clipă şi două lacrimi au alunecat pe obrajii lui aspri, dispărând în barbă.

Când am deschis uşa, nu am privit în urmă.

Pentru că ştiam că nu-l voi mai vedea pe tatăl meu

niciodată.

Capitolul 42

CÂND AM COTIT, ÎN CAPĂTUL STRĂDUŢEI S-A ivit acoperişul prăvăliei. Era învăluit în rămăşiţele din ceaţa dimineţii şi firma de deasupra uşii reflecta lumina.

Am urcat treptele şi am lovit cu pumnul în fereastră în timp ce, în spatele meu, străduţa se umplea de cărucioare în drum spre casa de comerţ. Văzând că nu răspunde nimeni, am privit prin sticla soioasă, până când patronul a apărut în umbră. A venit şontâc la uşă, mijind ochii în lumină, şi, când a deschis-o, am dat buzna înăuntru.

— Ce…? a mormăit el.

M-am dus ţintă la dulapul din spate, lăsându-mă în genunchi şi privind înăuntru. Tăvi căptuşite cu catifea erau înşirate una lângă alta, pline cu lanţuri de argint şi bijuterii sclipitoare. Dar nu era aici.

— Ultima dată când am fost aici, ţi-am vândut un inel de aur în schimbul unui pumnal incrustat cu pietre preţioase şi al unui colier.

M-am ridicat şi m-am dus la dulapul următor.

— Ai idee câte inele de aur am, fetiţo?

— Ăsta era deosebit. Avea linii gravate pe margine, pe toată lungimea.

Abia când am ridicat ochii mi-am dat seama că negustorul era aproape gol. Cămaşa lungă îi cădea peste picioarele goale ca o fustă. A pufnit indignat şi s-a dus în colţ, scoţând dintr-un alt dulap o cutie neagră de lemn. A aşezat-o pe tejghea şi s-a aplecat peste ea, holbându-se mânios la mine.

Am ridicat capacul şi lumina care venea de la fereastră a căzut pe o sută de inele strălucitoare. De toate mărimile, unele cu pietre, altele fără. Am scotocit cu degetele printre ele până când l-am văzut.

— Ăsta-i.

L-am ridicat înaintea ochilor, întorcându-l în lumină.

— Cât face?

— Zece bani dacă te cari din prăvălia mea.

Am rânjit şi am pus banii pe tejghea. Clopoţelul a răsunat deasupra mea când am deschis uşa şi am coborât scările, smulgând din păr şnurul de piele cu care îl legasem strâns. Am petrecut inelul pe el şi l-am legat la gât, încheind jacheta până sus.

Ceaţa s-a risipit în sfârşit când soarele s-a ivit peste acoperişuri şi am privit satul Dern, scăldat în soare şi tremurător. Atâtea amintiri se furişau pe străduţe, atâtea stihii. Am luat-o înapoi pe unde venisem şi, trecând pe lângă cârciumă, am văzut că la masa lui Saint nu mai era nimeni, doar cele două ceşti de ceai.

S-a auzit clopotul de la casa de comerţ şi am tăiat-o pe o străduţă secundară spre port, ca să nu mă întâlnesc cu comercianţii şi negustorii de ieri. Ca să o luăm înaintea zvonurilor care probabil deja începuseră să circule, trebuia să pornim pe mare. Probabil că echipajul deja pregătea corabia, aşteptând să plece de la chei.

— Mare păcat.

Vocea s-a auzit din străduţa următoare şi m-am oprit, holbându-mă la umbra care aluneca pe pavele înaintea mea. Umbra s-a lungit şi a crescut, până când de după un zid de cărămidă văruit a apărut Zola, cu haina neagră fluturând în jurul lui în bătaia vântului.

— E mare păcat că-ţi pierzi vremea cu un echipaj ca al lor, Fable.

Am dus mâna la spate, spre cuţitul de la curea. Nu-i spusesem numele meu niciodată.

— De unde ştii cine sunt?

A râs, înclinând capul într-o parte şi privind pe sub marginea pălăriei.

— Semeni leit cu ea.

Inima mi-a stat în loc şi am simţit că mă scufund.

— Şi, exact ca mama ta, ai făcut nişte alegeri foarte proaste.

Trei bărbaţi au apărut pe străduţa din spatele lui.

Am privit peste umăr, pe strada pustie care ducea înapoi la prăvălie. Nu era nimeni în jur care să vadă ce a pus Zola la cale şi era puţin probabil să am o cale de scăpare.

Am păşit în spate şi cuţitul mi s-a clătinat în mâna tremurândă. Nu puteam să trec pe lângă toţi patru, dar, dacă aş fi mers înapoi, aş fi avut mai mult de alergat până la chei.

Nu era timp de gândire. M-am întors, răsucindu-mă pe călcâie, şi am luat-o la fugă cu cuţitul alături. Ghetele mele tropăiau pe piatra umedă şi zgomotul s-a multiplicat când bărbaţii s-au repezit după mine.

Am privit în urmă, văzând că Zola rămăsese pe loc, cu haina fluturându-i în vânt, şi m-am izbit de ceva solid când m-am întors, rămânând fără aer. Cuţitul mi-a zburat din mână, am căzut în faţă şi nişte braţe m-au apucat strâns de umeri.

— Dă-mi drumul! am ţipat eu, îmbrâncindu-mă în bărbatul care mă înşfăcase, dar era prea puternic. Lasă-mă!

Am tras piciorul în spate şi apoi am ridicat scurt genunchiul, lovindu-l între picioare, moment în care bărbatul a căzut în faţă cu un geamăt răguşit. Ne-am prăbuşit pe spate şi m-am lovit cu capul de pavelele ude, făcând cerul de deasupra să explodeze în lumini.

Am dus mâna la gheată, scoţând cuţitul lui West, şi, când un al doilea bărbat s-a năpustit la mine, am atacat cu el, zgâriindu-i antebraţul. S-a uitat la sângele care-i curgea pe sub mânecă şi apoi s-a aplecat asupra mea, apucându-mă de haină, iar al treilea bărbat mi-a smuls cuţitul din strânsoare.

Când am ridicat ochii iar, pumnul lui era ridicat în aer şi atunci a coborât, trăsnindu-mă peste faţă. Gura mi s-a umplut de sânge şi am încercat să ţip, dar, până să reuşesc, m-a lovit încă o dată. Lumina a tremurat deasupra, învăluită în întuneric, şi, după încă o lovitură, s-a stins cu totul.

Capitolul 43

DRAGOSTEA NE-A FRÂNT PE TOŢI.

Mama era sus, pe arbore, doar o dungă neagră pe soarele strălucitor de deasupra. Soarele sclipea în jurul ei şi coada roşie i se legăna la spate pe măsură ce urca. Stăteam dedesubt, pe punte, potrivindu-mi picioarele în umbra aceea dansatoare.

Mama era soarele şi marea şi luna la un loc. Era steaua nordului care ne aducea la mal.

Aşa spunea tata. Vocea lui s-a risipit în uruitul vântului peste vele şi în plesniturile pânzei.

Dar nu mai eram pe *Ciocârlie.*

Când am deschis ochii, aveam încă pe limbă gustul de fier al sângelui. Dar lumina era prea puternică. Fiecare bucăţică din faţa mea zvâcnea şi colţul ochiului îmi era atât de umflat, încât abia vedeam prin el. Am privit în sus, spre rândurile de pânză care se întindeau deasupra, cu inima smucindu-mi în piept. Nu vedeam peste balustradă, dar îl auzeam – sunetul de apă lipăind pe pereţii unei nave.

Puntea de sub mine era caldă în bătaia soarelui şi, când am ridicat ochii ca să-l găsesc pe cer, stomacul mi s-a strâns de parcă mi-ar fi picat o piatră în burtă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi usturătoare când am văzut stema lui Zola gravată pe arcada ornată din lemn.

Braţele îmi erau strânse la spate, legate în jurul arborelui mic, şi durerea din spate mă fulgera până-n umeri şi apoi în încheieturi, în zvâcnete rapide. Am încercat să respir şi m-am uitat în jur după ceva cu care să tai legăturile.

Umbre alunecau peste mine, echipajul îşi vedea de muncă, fără să-mi întâlnească privirea, şi m-am uitat după Zola. Dar nu era la timonă. Nişte bărbaţi aranjau frânghiile pe arbori şi o femeie cu părul ras stătea pe o grămadă de plase pe puntea superioară.

În spatele meu, pe vergă, am zărit un chip cunoscut.

Durerea din trupul meu era o nimica toată pe lângă junghiul ascuţit pe care l-am simţit când l-am recunoscut.

Conturul umerilor lui şi urechile care-i ieşeau de sub pălărie. Mâinile care-i atârnau greoi în lături – mâini care m-au prins când am sărit în marea învolburată de pe *Ciocârlie,* atunci când se scufunda.

Am clătinat din cap, clipind ca să-mi limpezesc ochii. Dar când am privit iar în sus, bărbatul s-a întors şi a sărit de lângă marginea de jos a velei, moment în care i-am surprins faţa în profil. Curbura nasului şi mustaţa lui blondă şi încreţită.

O răceală ca de gheaţă mi s-a strecurat din plămâni până în gât şi numele a îngheţat pe buzele mele.

Clove.

Mulţumiri

SCRIEREA CĂRŢII ĂSTEIA A FOST DE-A DREPTUL O aventură şi n-aş fi putut s-o fac de una singură.

Încep mereu prin a mulţumi micului meu echipaj – Joel, Ethan, Josiah, Finley şi River –, pentru că ei mă ajută să depăşesc visul febril şi agitat al schiţării poveştilor. Vă mulţumesc pentru drumurile matinale după cafea, pentru mesele aduse în biroul meu şi pentru paharele de vin care apar lângă laptopul meu noaptea, târziu. Dar în primul rând vă mulţumesc pentru imaginaţia care-mi însufleţeşte poveştile.

Îi mulţumesc tatălui meu, căruia îi dedic această carte. Povestea mi-a venit în gând la numai câteva zile după ce ai părăsit lumea noastră. Uneori am simţit că priveai peste umărul meu când băteam cuvintele pe paginile ei. În tot cuprinsul cărţii există bilete închise în sticle cu mesaje adresate ţie. Nu am nicio îndoială că le vei găsi.

Le mulţumesc şi celorlalţi din clanul şi familia mea, mamei, lui Laura, lui Rusty – regele Rustyritei –, lui Brandon, Thiannon, Adam şi Chelsea. Adevărul e că pur şi simplu nu-mi place de nimeni altcineva atât de mult cât îmi place de voi.

Toată recunoştinţa impresarei mele, Barbara Poelle, şi editorului meu, Eileen Rothschild. Simt că aţi avut o încredere nestrămutată în povestea lui Fable şi mă bucur că am reuşit s-o scoatem pe rafturi împreună. Mulţumesc echipei mele incredibile de la Wednesday Books: lui Sara Goodman, Tiffany Shelton, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Brant Janeway şi lui Mary Moates – vă mulţumesc pentru tot ce faceţi. Fără voi nu aş fi putut să ţin corabia asta pe linia de plutire. Şi lui Kerri Resnick, creatoarea copertei pentru *Fable.* Încă o lovitură! Sunt atât de norocoasă că te am pe tine, cu talentul tău!

Iarăşi mulţumiri partenerei mele de critică/nevestei mele de muncă/povestitoarei de care sunt reciproc dependentă, Kristin Dwyer. Niciodată n-am vrut să te strâng de gât mai

mult decât atunci când m-ai pus să şterg primele şase capitole ale cărţii şi să le rescriu. Îţi mulţumesc că nu mi-ai permis niciodată să mă aplec asupra vreunei poveşti fără să-i dedic toate puterile mele, şi nimic mai puţin.

Le mulţumesc prietenilor mei scriitori, n-aş fi putut să navighez pe apele industriei de carte fără voi! Îi mulţumesc din tot sufletul lui Stephanie Garber, care de fiecare dată găseşte cuvintele potrivite cu care să-mi statornicească încrederea deplină în munca mea. Îi mulţumesc şi surorii mele de suflet, Shea Ernshaw, căreia nici nu-i nevoie să-i dau detalii, pentru că îmi citeşte gândurile la propriu. Eşti o binecuvântare. Le mulţumesc lui Isabel Ibanez, Rachel Griffin, Stephanie Brubaker, Shelby Mahurin, Adalyn Grace, Shannon Dittemore şi tuturor celorlalţi din gaşca mea locală de scriitori.

Cea mai importantă contribuţie la cartea asta se poate să fi fost a lui Lille Moore, care m-a ajutat necontenit cu proiectul ăsta ca expertă în marinărie. Nu-mi vine să cred ce noroc am avut când am întrebat de oameni care navighează şi mi-ai răspuns tu! Îţi sunt infinit recunoscătoare pentru timpul, energia şi devotamentul pe care le-ai dedicat lui *Fable.* Îţi mulţumesc.

Le mulţumesc cititoarelor mele beta, Natalie Faria, Isabel Ibanez şi Vanessa Del Rio. Nu ştiu ce m-aş face fără voi.

Şi le mulţumesc din inimă tuturor susţinătorilor din afara lumii scriitorilor – celor din colectivul A, celor din Ladies şi tuturor celorlalţi care mi-au fost alături pe timpul acestei călătorii.

Într-o lume clădită pentru bărbați, o tânără trebuie să învețe să supraviețuiască, să-și găsească locul și familia.

Pentru Fable, fiica de șaptesprezece ani a celui mai puternic comerciant din Strâmtori, marea este singurul cămin pe care l-a avut vreodată. Au trecut patru ani din noaptea în care și-a văzut mama înecându-se în timpul unei furtuni necruțătoare.
A doua zi, tatăl ei a părăsit-o pe o insulă legendară, plină de hoți și cu hrană puțină. Pentru a supraviețui, Fable trebuie să se descurce singură, să nu aibă încredere în nimeni și să se bazeze doar pe talentele deosebite moștenite de la mama ei. Tot ce o motivează este dorința de a scăpa de pe insulă și de a-și găsi tatăl, căruia vrea să-i ceară locul cuvenit în echipajul lui.
Astfel, Fable apelează la ajutorul unui comerciant tânăr pe nume West, care o va lua de pe insulă și o va ajuta să traverseze Strâmtorile. Dar pericolele de care a fost mereu înconjurat tatăl ei s-au înmulțit de când l-a văzut ultima oară, iar West, la rândul lui, ascunde multe secrete.

Fable vă poartă într-o călătorie spectaculoasă, plină de dragoste, intrigi și aventură.

Marea sărată și promisiunea unui secret ascuns în adâncurile ei m-au îndemnat să citesc cartea pe nerăsuflate. *Fable* nu se citește; pur și simplu ajungi să te pierzi în ea.

Shea Ernshaw, autoarea cărții *Blestemul mării*

Palpitantă, captivantă și de o măiestrie desăvârșită, *Fable* te prinde cu promisiunea frumuseții și te ține pe loc prin viziunea neîndurătoare specifică lui Young. Am citit-o pe nerăsuflate!

Adalyn Grace, autoarea romanului *All The Stars and Teeth*

O poveste palpitantă despre comori pierdute, dragoste și supraviețuire.

School Library Journal

storiabooks.ro

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT